

आगमोद्धारक-ग्रन्थमालायाः त्रिपञ्चाशं रत्नम् ।

णमोऽस्तु णं समणस्स भगवञ्जो महावीरस्स ।

प० पु० आगमोद्धारक आचार्यप्रवर श्रीआनन्दसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ।

गणिचन्द्रकीर्तिसम्पिण्डितः

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायः

संशोधक :

प० पु० गच्छाधिपति

आचार्यश्रीमन्माणिक्यसागरसूरीश्वरशिष्यः

शतावधानी पंन्यास लाभसागरगणिः

वीर सं. २४९९

प्रतयः ३००]

विक्रम सं. २०२९

आगमो सं. २४

[मूल्यम् ५-००]

: प्राप्तिस्थान :

श्री जैनानन्द-पुस्तकालय, गोपीपुरा, सुरत.

आगमोद्धारक-ग्रन्थमालायाः त्रिपञ्चाशं रत्नम् ।

णमोऽस्तु णं समणस्स भगवओ महावीरस्स ।

प० पु० आगमोद्धारक आचार्यप्रवर श्रीमानन्दसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ।

गणितचन्द्रकीर्तिसम्पिण्डितः

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायः

संशोधक :

प० पु० गच्छाधिपति

आचार्यश्रीमन्मार्णिक्यसागरसूरीश्वरशिष्यः

शतावधानी पंन्यास लाभसागरगणिः

वीर सं. २४९९

विक्रम सं. २०२९

आगमो सं. २४

प्रतयः ३००]

[मूल्यम् ५-००

: प्राप्तिस्थान :

श्री जैनानन्द-पुस्तकालय, गोपीपुरा, सुरत.

(૧)

પ્રસ્તાવના

અનંતાનંતકાલથી એક સનાતન નિયમ છે કે શાસનની સ્થાપના પૂર્વે દ્વાદશાંગીની રચના, ત્યારબાદ શાસનસંઘની સ્થાપના । આથીજ સમજાય કે જૈન-શાસનની ભવ્ય હમારતના તાંબાના પાયા-રૂપે જૈનાગમ છે । સંપૂર્ણ શાસનની સુદૃઢ વ્યવસ્થા આગમજ્ઞાન પર છે । પટલુ જ નહિ પણ તેની પ્રાપ્તિ માટે અનેકવિધ તપયોગવહન કરી તે જ્ઞાન મેલવવાની યોગ્યતા મેલવે છે । અને તે જ્ઞાનમાત્રા વધતાં પુણ્યવાન આત્માઓ આચાર્ય પદ પર આરૂઢ થઈ ત્રિકાલા-બાધિતશાસનનું સુકાન સંભાલવા માંડ્યાશાલી બન્યા છે । શ્રી-જિનાગમનું અધ્યયન નિઃશ્રેયસપદ પ્રાપ્તિના ભવ્ય આદર્શને ઘરેલા આત્માઓને અળમેલ સાધન છે । તેમાં કશી અતિશયોક્તિ નથી જ ।

શ્રી આગમજ્ઞાન પ્રાપ્તિની પદ્ધતિ અને સંરક્ષણતા ।

પૂર્વકાલમાં આગમશાસ્ત્રોનું અધ્યયન મૌખિક થતું હતું । બુદ્ધિના સાગર સાધુભગવંતે તેને યથાવત્ યાદ રાખતા હતા । કદાચ સ્થૂળના થાય તો વીજી યા ત્રીજી વાર સાંમલીને-અધ્યયન કરીને સ્વનામવત્ તે મહામૂલા આગમરત્નોને હૃદયમંદિરમાં પધરાવી જીવનને ધન્ય બનાવતા હતા । આ જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ માટે લાંબા લાંબા ઘઘાર થતા દુર દુર દેશોમાં અનેક મુશ્કેલીઓ વેઠીને જતા, અને અનેક વાંચનાઓનો લાભ લેતો હતા । તે પછી દુઃષ્કાલના વિષમપ્રભાવે મેઘાવી મુનિવૃંદની મેઘાને દિનાનુદિન ક્ષીણતાને અનુભવ થતાં શાસનના શિરતાજ અને ઉત્સર્ગ-અપવાદના જાણકાર પૂજ્ય દેવર્દિગણિશ્વરમાશ્રમણ ભગવંતે વલ્મીપુરમાં તે સમયના મુખ્ય મુખ્ય ૫૦૦ આચાર્યોને મેલા કરી, અનેકવિધ પાઠોથી મેલવી શ્રી આગમોને પુસ્તકારૂઢ કરવાનું મહાનું કાર્ય કર્યું । આથી આગમજ્ઞાનપ્રાપ્તિ સુલભ બની પટલુ જ નહિ પણ શ્રી જિનાગમજ્ઞાન-પ્રાપ્તિની સરવાળી નિરંતર વહેતી ચાલુ રાખી । તેઓશ્રીનું આ કાર્ય જૈનશાસનમાં પ્રાણ પૂરવાસમાન થયું એમ કહીએ તો વધુ પડતું નથી જ ।

(૨)

લઘુપ્રંથનો પરિચય

આ પવિત્રતમ આગમોનું જ્ઞાન સુલભતાથી મેલવવાના અવદાત આશયે ભાષ્યાનિયુક્તિઓ ચૂર્ણિ ટીકા ટકા આદિનું નિર્માણ થયું હતું, થઈ રહ્યું છે અને થશે । આવા જ મધ્ય આસયે આ લઘુકાય પ્રંથનું નિર્માણ લગભગ ૧૧ મી સદીમાં થયું । અને તેમી સદીમાં તાડપત્ર પર અંકિત થયો, તેનું મુદ્રણ વિ. સં. ૨૦૨૯માં થઈ રહ્યું છે તે આપણા સંઘનું પરમ સૌભાગ્ય છે ।

આ પ્રંથનું નામ ‘નિઃશેષસિદ્ધાંતવિચારપર્યાય’ છે ।

આગમના મનનીય વિચારણીય સૂક્ષ્મતર કતિપય પદાર્થો ઉપર ઝંડાણથી ચિંતન અને મંથન સાથે જે નિષ્કર્ષ નિહાલ્યા તેને સંસ્કૃતભાષાબદ્ધ કરીને સંપિંડિત (સંકલિત) કર્યા છે તે પ્રથમ ખંડમાં છે. અવશિષ્ટ અંશને પરિશિષ્ટમાં મૂકી પ્રથમ ખણ્ડ પૂર્ણ કર્યો છે ।

શ્રી આગમોના વિષમ પદોના કઠીન અને ગૂઢ અર્થોને સરલ સંસ્કૃતભાષામાં સંકલિત કર્યા તેને બીજા ખણ્ડમાં સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે ।

પ્રંથનામમીમાંસા

આ પ્રંથની પ્રશસ્તિમાં સ્વયં પ્રંથકાર (૧) ‘ સિદ્ધાંત વિચાર પર્યાય ’ આ મુજબનું નામ લખે છે, (૨) ૧૩ મી સદીમાં જે તાડપત્ર પર આ પ્રંથ પૂર્ણ થયો, તેના અંત ભાગમાં ‘ સિદ્ધાંત સારોદ્ધાર ’ આ મુજબનું નામ લલિયા-દેવપ્રસાદ લખે છે અને પ્રતના મુખપૃષ્ઠ ઉપર ‘ નિશેષ સિદ્ધાંતવિચારપર્યાય ’ છે ।

સંપાદન લખતે વિચાર થયો કે નામ શું રાખવું ? આ પ્રશ્નની મીમાંસા સમયે એક તર્ક ઉઠ્યો કે—શ્રી જૈનાગમોમાં છેદસૂત્રો હાર્દભૂત છે છેદસૂત્રોથી શાસનની વ્યવસ્થા સુચારુરૂપે રહે છે તેથી

(૩)

જ છેદ્વસુત્રોને ‘શ્રુતપુરુષ’ ની રચનામાં મસ્તિષ્કમાં સ્થાન અપાયું છે । આથી આ છેદ્વસુત્રો તમામ સિદ્ધાંતોમાં સારભૂત ગણવામાં આવે તે સુયોગ્ય છે અને અર્હિંઆં મુખ્યતાપ્ છેદના વિચારો ને પર્યાયો છે । એમ માનીને મુલ્લપૃષ્ઠ ઉપર ‘નિઃશેષસિદ્ધાંતવિચાર પર્યાય’ લખ્યું હોય ! આ તર્કના આધારે આ ગ્રંથનું ગુણનિષ્પન્ન નામ મુલ્લપૃષ્ઠ ઉપર રાખ્યું યોગ્ય ગણાય ।

ગ્રંથ વિષય પરિચય

પરિમાણમાં નાના દેખાતા પણ અર્થથી અને વિષયથી અગાધ, આ ગ્રંથમાં વીજા વીજા આગમોના અર્થ તથા વિચારોને અલ્પસ્થાન આપવા સાથે છેદ્વગ્રંથોના વિચાર અને અર્થોને મુખ્ય સ્થાન આપ્યું છે । નાના નાના ઘણા વિષયોને પ્રકાશ આપતા ગ્રંથકારે અનુધર્મ ઉપર સારો પ્રકાશ ફેંક્યો છે ।

વર્તમાનમાં ઘણાંઓ પેપર આદિ દ્વારા વકધાર નહિં યળ અનેકવાર ઉચ્ચારી કે લખી ચૂક્યા છે કે— ‘ભગવાનનું કહેલું કરવાનું’ છે કરેલું’ નહિં’ તેઓ ગ્રંથના પ્રથમ પાનનું ૩૮ મું પત્ર ઘાંચી જાય, ઘડી છુલાસા માટે નિશીથચૂર્ણિની ૪૮૫૫ મી ગાયા, તેમજ યતિજીતકલ્પ, વૃદ્ધકલ્પ ને જોઈ સત્યનો સ્વીકાર કરે પણ રુચ્છા ।

જે જે વિચારો સંપિંડિત (સંકલિત) કર્યા છે તે તે અંગેના મૂલગ્રંથની ગાથાઓ તથા અર્થને યથાવત્ ઉદ્ઘૃત કરી તેના પર પોતે નિષ્કર્ષરૂપના ટૂંકા સંસ્કૃત વાક્યો મૂક્યા છે । જેથી આ ગાથાનો શો આશય છે ? તે અલ્પ બુદ્ધિવાલાપણ તૂર્ત સમજી જાય તેમ છે । આજ કારણે સંગ્રહનો પ્રયાસ ઘણોજ સ્તુત્ય છે અને વર્તમાનસમયે મુદ્રણનો પ્રયાસ પણ અલ્પ ઉપકારક નથી ।

ગ્રંથકાર-પરિચય

આ લગુકાયગ્રંથના કર્તાનો પરિચય મેલલલા મુખ્ય સાધન-

(૪)

રૂપે પ્રાંતભાગમાં લખેલ પ્રશસ્તિ છે । તેના આધારે જણાય છે કે—
૧૨ મી આપેલ સદીમાં જે પૂજ્ય આચાર્ય શ્રી ધર્મઘોષસૂરિ મગવંત
થયા હતા । તેઓશ્રી પાસેથી પૂજ્ય આચાર્યશ્રી વિમલસૂરિ મહા-
રાજાના વિદ્વાન્ શિષ્ય-રત્ન પૂજ્ય શ્રી ચંદ્રકીર્તિ ગણિવરશ્રીપ પોતાના
સ્વાધ્યાય માટે આગમના પર્યાયોની નોંધ કરી હતી, તે નોંધ કેવી
રીતે હસ્તલિખિત થઈ તે માટે હવે પછીના પેરેગ્રાફમાં—

ગ્રંથલેખનકાલ આદિ—

જે સમયે ગ્રંથકર્તા થયા તેજ સમયે પારવાડવંશના શેઠ
ઘનદેવ તથા શેઠાણી હિન્દુમતિને ત્યાં યશોદેવ નામના મહાન્
પુણ્યાત્માનો જન્મ થયો હતો તેમને સતીઓમાં ગણના પામેલી તેવી
પતિવ્રતા આંવી અર્ધાંગના હતી અને તેઓને ઉદ્ધરણ-આંવીગ-વીરદેવ
નામના ત્રણ પુત્રરત્નો તથા સોલી, લોલી અને સોચી નામની ત્રણ
પુત્રીઓ હતી । આશુ કુટુંબ ઘણું જ ધાર્મિક હતું । શ્રી જિનવચનના
પાનની અને શ્રુત ઉપાસનાની ઘણીજ લગની હતી । આથી તેઓ
ઘણાજ ગ્રંથો લખાવ્યા હતા । પ્રસ્તુતગ્રંથની પ્રશસ્તિમાં ‘ નિર્માપિતા ’
નામનો ‘ પ્યંત ’ પ્રયોગ તેમની શ્રુતમક્તિની તાલાવેલીની સાક્ષી પૂરે
છે । શ્રી જિનશાસનમક્ત આ શ્રાદ્ધવર્યે આ ગ્રંથની પ્રત લખાવી
હતી । અને તેના પરથી વિ० સં० ૧૨૧૬ માં લલિયા દેવીપ્રસાદે
આ ગ્રંથ તાડપત્ર પર લખાવે, તેના પરથી સુશ્રાવક નગીનદાસ
ભાઈપ્રેસકોપી કરી હતી ।

ગ્રંથની ઉપયોગિતા

આ ‘ નિઃશેષસિદ્ધાંતવિચારપર્યાય ’ ગ્રંથમાં મોટા માગના
છેદગ્રંથની ગૂઢવિચાર અને ગૂઢપદો ચારાંશતા અને કૃતિનીપણ
લગભગ ૯૦૦ વર્ષથી વધુ પ્રાચીનતા છે, અને વર્તમાનકાલના
શ્રુતધરામાં અગ્રસ્થાનને શોભાવનાર મૂર્તિમંત આગમસ્વરૂપ પૂજ્ય
ગચ્છાધિપતિ આચાર્યમગવંતીની પુણ્યદૃષ્ટિથી પરિપૂતતા આ ત્રિવેળી

(૫)

યોગથી આ ગ્રંથની ઉપયોગિતા ઘણીજ વધી જશે તે નિઃશંક છે ।
આ ગ્રંથ નાનકડા 'આગમિક કોશ' રૂપે કામમાં આવશે તેવી
મારી ધારણા સાચીજ ઠરશે ।

આ ગ્રંથમાં અશુદ્ધિપત્રક સાથે તે તે વિષયોની અનુક્રમણિકા
પણ મુદ્રિત કરી છે । જેથી વાચક પ્રથમ ગ્રંથમાં રહેલી અશુદ્ધિ-
આંતે શોધી તે તે વિષયોને સાંકળિયાથી સગલતાથી મેલવી શકશે ।

મુદ્રણકાર્યમાં ક્વચિત્ ક્ષતિ નજર પર તરે પણ તે પ્રેસ આદિના
કારણે છે તે વાચકો તે સમક્ષ નજર ન નાંખતા અંદરના તત્ત્વ
સામે દૃષ્ટિને રાખે તેજ વિનંતિ છે ।

નેમચંદ મેલાપચંદ
જૈન ઉપાશ્રય,
સુરત.
વિ. સં. ૨૦૨૧
મહાવદ-૮ રવીવાર

હ:- પૂજ્યપાદ આગમોદ્ધારક
ધ્યાનસ્થસ્વર્ગત આચાર્યદેવશ્રી
આનંદસાગરસૂરીશ્વરશિષ્યાણુ
સૂર્યોદયસાગર

(૬)

પ્રકાશકીય-નિવેદન

આ 'નિ:શેષસિદ્ધાંતવિચાર્યર્પણ' નામના ગ્રંથને આગમો-
દ્ધારક ગ્રંથમાલના ૫૩ મા રત્ન તરીકે પ્રગટ કરતા અમને બહુ હર્ષ
થાય છે ।

આના પ્રકાશનમાં પૂજ્ય ગણિવર્યશ્રી અમયસાગરની મહારાજે
(હાલ પંચાસ) આપેલી પ્રેસકોપીનો ઉપયાગ કર્યો છે ।

આની પ્રેસકોપી મુનિરાજશ્રી લાવણ્યસાગરજી મ. કરી હતી
અને સંશોધન પૂ. ગચ્છાધિપતિ આચાર્યશ્રી માણિક્યસાગર સૂરી-
શ્વરજી મ. ની પવિત્ર-દૃષ્ટિ નીચે શતાવધાની (હાલ પંચાસ)
શ્રી લાભસાગરજી ગણિપ કરેલ છે । તે બદલ તેઓશ્રીને તેમજ
જેઓપ આના પ્રકાશનમાં દ્રવ્ય તથા પ્રેસકોપી આપવાની સહાય
કરી છે તે બધા મહાનુભાવોનો આભાર માનીપ છીપ ।

લિ.

પ્રકાશક

(७)

विषयानुक्रमणिका

पत्राङ्कः	प्रथमखण्ड-विषयः
१	मासकल्प-वर्षाकल्पानन्तरं न स्येयम् ।
२	गुरोः गन्धपूजा ।
२	चतुर्दशी पक्षान्तो न भवति ।
	आलोचना श्रावकाणाम् ।
३	यादृशं प्रतिक्रमणं साधोः तादृशं श्रावकस्य ।
४	साधुभिः वस्त्रं प्रावरणीयम् ।
५	ईर्यापथिकां प्रतिक्रामति गौतमः ।
६	अष्टाविचारः ।
६	कल्याणकानि ।
७	पक्षे-अर्धमासे भवं पाक्षिकम् ।
८	जन्मकल्याणकम् ।
९	श्रावकस्य चैत्यवन्दनम् ।
१०	प्रमार्जनं वस्त्राञ्जलादिना ।
१०	श्रावकस्वरूपम् ।
१२	गृहिप्रायश्चित्तम् ।
१२	मुखवांस्त्रका श्रावकस्य उत्तरीयबन्धम् ।
१२	श्रावकमुखपोतिका ।
१४	प्रदक्षिणाविचारः ।
१५	चैत्यवन्दनाविचारः ।
१५	देवद्रव्यविचारः ।
१५	वस्तुमूल्यविचारः ।
१९	प्राभातिकप्रतिलेखनम् ।
१९	प्रावरणविचारः ।
१९	सीसदकणनिषेधः ।

(८)

- १९ तक्राम्बिलम् ।
 २१ पर्वक्रमः ।
 २१ एकाकीस्त्रीरुथा ।
 २२ आधाकर्मविचारः ।
 २३ पर्युषणाविचारः ।
 २८ वर्षाकाले क्षेत्रमानम्
 ३५ प्रथमपौरुष्यां गृहीतं चतुर्थ्या न शुद्ध्यति ।
 ३८ यत् तीर्थकरैराचीर्णं तदन्यैराचरणीयं तीर्थकरकल्प
 विना ।
 ३८ संयत्यो बह्मणि स्वयं न गृह्णन्ति ।
 ४५ गुरुसंस्तारकस्थाने पादो न भोक्तव्यः ।
 ४६ स्थापना ।
 ४७ आलोचना दिनानि ।
 ४९ रजोहरणम् ।
 ५१ निषद्याविचारः ।
 ५१ मासविचारः ।
 ५२ प्रतिष्ठाविचारः ।
 ५३ मासद्वयविचारः ।
 ५४ कल्पविचारः ।
 ५५ वर्षातिक्रमे उपधिग्रहणविचारः ।
 ५६ मास कल्पान्तरोपधिग्रहणविचारः ।
 ५६ अस्वाध्यायं न भवति ।
 ६० गणभाष्टमविचारः ।
 ६१ देवद्रव्यविचारः ।
 ६२ आचार्यादिपदविचाराः ।
 ६२ कृत्यापना विषयः ।
 ६२ सङ्घस्वरूपम् ।

(९)

पत्राङ्कः

विषयः

- ६३ त्रयोदशगुणं वर्षक्षेत्रम् ।
 ६४ कालचारणीसाध्वीस्वरूपम् ।
 ६५ आचार्यवर्णनम् । अवग्रहकालः ।
 ६७ आचार्योपाध्याययोः पञ्च अतिशेषाः ।
 ६७ आचार्येण बहिर्भूमौ न गन्तव्यम् ।
 ६७ आचार्येण न भिक्षणीयम् ।
 ६८ पाक्षिकविचारः ।
 ६९ प्रतिष्ठाविचारः ।
 ६९ लिङ्गिकारितादिजिनचैत्यवन्दनविचारः ।
 ७० जिनगृहनिवासनिषेधस्य स्तुतित्रयस्य च विचारः ।
 ७१ वर्षाप्रवेशादिविचारः ।
 ७१ अष्टविधा गणिसम्पद् ।
 ७३ तपोविचारः ।
 ७४ जीर्ताविचारः ।
 ७६ पुलाकादिविचारः ।
 ७८ प्रावरणविचारः ।
 ७९ स्थितास्थितकल्पविचारः ।
 ७९ अनुशास्तिः ।
 ८० प्रावरणविचारः ।
 ८० रसत्यागविचारः ।
 ८० देवद्रव्यविचारः ।
 ८१ प्रावरणविचारः ।
 ८१ कालातिक्रमवसनाविचारः ।
 ८२ सम्भोगविचारः ।
 ८२ अहालदगादिविचारः ।
 ८३ 'चित्रं बहर्णयुक्तम् ।

(१०)

८५	सोपधित्वं जिनानाम् ।
८६	येरस्स आवली ।
८६	गणविचारः ।
८७	शाखास्वरूपम् ।
८८	प्रतिष्ठाविधिः ।
९०	प्रायश्चित्ते । सम्प्रदायलिखितम् ।
९२	भिक्षाकायोत्सर्गे नमस्कारः ।
९३	बिम्बप्रतिष्ठास्वरूपम् ।

पत्राङ्कः	विषयः
परिशिष्टम्-१	प्रेक्षणकदर्शनविचारः ।
१	‘ संवच्छरं ’ इत्यादिगाथाव्याख्या ।
१	श्रमणोपासकानां पर्युपासना ।
२	‘ रूपं टंकं ’ इत्यादि गाथाव्याख्या ।
३	मासादिस्वरूपम् ।
४	‘ पणाहञ्चं कूडाहञ्चं ’ व्याख्या ।
	द्वितीय खण्डः
१-७१	पर्यायाः ।
७१	प्रशस्तिः ।

(૧૧)

શુદ્ધિપત્રકમ્ (પ્રથમઋણ્ડઃ)

પૃષ્ઠમ્	પદ્ધતિઃ	અશુદ્ધમ્	શુદ્ધમ્
૩	૧	અસ્થાર્યઃ	અસ્થાર્યઃ
૪	૩	વ્યાખ્યા	વ્યાખ્યા
૮	૧	વેદં	વેદં
૪૭	૨૫	વિષયે	વિષયે
૫૧	૯	પંચવિહંમિ	પંચવિહંમિ
૬૦	૯	દુષિદ્ધા	દુષિદ્ધો
૬૪	૧૫	ચ્છુભંતિ	ચ્છુભંતિ
૬૬	૧૪	ઠંતિ	ઠંતિ
૭૪	૧૬	નિજ્જૂઠં	નિજ્જૂઠં

(દ્વિતીયઋણ્ડઃ)

૧૧	૯	સંસ્ક્રિદ્ધેઃ	સમ્બુદ્ધિઃ
૧૨	૯	વળલીસાપ	વળલીસાપ
૬૫	૩	યાચ્છાર્યમ્	યાચ્છાર્યમ્
૬૫	૧૨	વળઝ	વળઝો
૬૫	૧૬	મુળ્લાઝ	મુળ્લાઝો
૬૫	૨૪	સ્ત્યેકે	સ્ત્યેકે
૬૬	૧૧	સિસ્નોદર	સિસ્નોદર

(પ્રકાશકીયનિવેદન)

૬	૬	મ૦ કરી	મ૦ અને બાલમુનિશ્રી મહાબલસાગરજી મ૦ કરી
---	---	--------	--

(વિષયાનુક્રમ)

૭	૨	સ્થેર્ય	સ્થેર્ય
૭	૨૦	વિચારઃ ।	વિચારઃ ।
૮	૭	શુદ્ધયતિ ।	શુદ્ધયતિ ।

णमोऽथ णं समणस्स भगवओ महावीरस्स

प० पू० आगमोद्धारक-आचार्यप्रवर-श्रीआनन्दसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः

कृतिवर-गणि-चन्द्रकीर्तिसम्पिण्डितः

निःशेषसिद्धान्तविचारपर्यायः ।

प्रथमः खण्डः

विचारास्तु लिख्यन्ते-यथा

‘अहं सा भमरसन्निभे कुञ्चफणगपसाहिप ।

सयमेव लुञ्चइ केसे धिइमंता ववस्सिया ’ ॥ इत्युत्तरा० ॥ २२ ॥

(आचारस्य) ‘से आगंतारेसु वा आरामागारेसु वा गाहावइकुलेसु वा परियावसहेसु वा जे भयंतारो उडबद्धियं वा वासावासियं वा कणं उवाइणित्ता तत्थेव भुज्जो संवसंति । अयमाउसो ! कालाइकंतकिरिया वि भवइ’ । अर्थस्तु-आगन्तारादिषु ये भगवन्तः ‘ऋतुबद्ध’मिति शीतोष्णकालयोर्मासकल्पमुपनीय - अतिवाह्य वर्षासु वा चतुरो मासानतिवाह्य तत्रैव पुनः कारणमन्तरेण आसते । अयमायुष्मन् ! कालातिक्रान्त-वसतिदोषः सम्भवति । इति मासकल्प-वर्षाकल्पानन्तरं न स्थातव्यम् ।

‘से आगंतारेसु वा ४ जे भयंतारो उडबद्धियं वा वासावासियं वा कणं उवाइणित्ता तं दुगुणादु (ति) गुणेण वा अपरिहरित्ता तत्थेव भुज्जो संवसंति । अयमाउसो ! इयरा उवट्टाणकिरिया’ इत्याचारे (श्रुतस्कन्ध २, अध्ययन २)

अहं पुणेवं जाणेज्जा चत्तारि मासा वासावासाणं वीइकंता हेमंताणं य पंच दस राइकप्पे परिभुसिप, अंतरा से मग्गे बहुपाणा जाव संताणगा नो जत्थ बहवे समण जाव उवागमिस्संति, सेवं नच्चा नो गामाणुगामं दूइज्जिज्जा । अर्थस्तु-अथैवं जानीयात् यथा चत्वारोऽपि मासा प्रावृट्कालसम्बन्धिनोऽतिक्रान्ताः, कार्तिकचातुर्मासकमतिक्रान्तमित्यर्थः । तत्रोत्सर्गतो यदि न वृष्टिः, ततः प्रतिपद्येवान्यत्र

२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

गत्वा पारणं विधेयम् । अथ वृष्टिः ततो हेमन्तस्य पञ्चसु दशसु वा दिनेषु पर्युषितेषु-गतेषु गमनं विधेयं । तत्रापि यद्यन्तराले पन्थानः साण्डा यावत्ससन्तानका भवेयुः, न च तत्र बहवः श्रमणब्राह्मणादयः समागताः समागमिष्यन्ति वा । ततः समस्तमेव मार्गेशिरं (र्ष) यावत् तत्रैव स्थेयं, तत ऊर्ध्वं यथा तथाऽस्तु न स्थेयम् । (इत्याचारे) ।

तिथ्यगराण भगवतां पवयणपावयणि अइसइइदीणं ।

अहिगमणनमणदरिसण कित्तणसंपूयणा थुणणा । (आ० ३३०)

गाथार्थस्तु

प्रवचनस्य द्वादशाङ्गस्य प्रावचनिकानाम्-आचार्यादीनां तथाऽति-शयिनाम्-क्रुद्धिमतां यदभिगमनं, गत्वा च दर्शनं तथा गुणोत्कीर्तनं, सम्पूजनं गन्धादिना, स्तान्त्रैः स्तवनम् इत्यादिका दर्शनभावना इत्यनया आचारनिर्युक्तिगाथातः गन्धपूजा गुरोराभिगमनं च समर्थ्यते ।

‘जे से गिम्हाणं चउत्थे मासे अट्टमे पक्खे आसाढसुद्धे तस्स णं असाढसुद्धस्स छट्ठीपक्खेण हत्थुत्तराहि न कक्खत्तेणं जोगमुवागएणं’ इत्याद्याचारालापकेन चतुर्दशी पक्षान्तो न भवति ।

“ तेणं वहुइं वासाइं समणोवासगपरियायं पालइत्ता छण्हं जीवनिकायाणं सारक्खणनिमित्तं आलोइत्ता निर्दिता गरहित्ता भत्तं पच्चक्खाइत्ता अपच्छिमाए मारणंतियाए संलेहणाए झुसियशरीरा कालमासे कालं किच्चा तं सरीरं विप्पजहिता अच्चए कण्णे देवत्ताए उववन्ने वीरमायपियरे इति शेषः ” इत्यनेन आचारसूत्रालापकेन आलोचना श्रावकाणां भणिता ।

सूत्रकृतः—जे धम्मलद्धं विणिहाय भुंजे वियडेण साहट्टु य जो सिणाइं । जो धोवइ लूसयइ व वत्थं अट्टाहु से नागणियस्स दूरे ॥

सूत्रकृताङ्गस्य विचाराः

अस्थार्थः—ये केचन शीतलविहारिणः धर्मेण मुधिकया लब्धम् उद्देशिकक्रीतकृतादि-दोषरहितमित्यर्थः । तदेवंभूतमप्याहारजातं विनिधाय-व्यवस्थाप्य सन्निधिं कृत्वा भुञ्जते । तथा ये विकटेन-प्रासुकोदकेनापि सङ्कोचयाङ्गानि प्रासुक एव प्रदेशे देशसर्वस्नानं कुर्वन्ति । तथा यां वस्त्रं धावति-प्रक्षालयति । तथा लूषयति-शोभार्थं दीर्घं सत् पाटयित्वा ह्रस्वं कराति ह्रस्वं वा सन्धाय दीर्घं करोति इत्येवं लूषयति स निर्ग्रन्थभावस्य-संयमानुष्ठानस्य दूरे वर्तते, न तस्य संयमो भवतीत्यर्थः । एवं तीर्थकर-गणधरादय आहु'रिति सूत्रकृताङ्गे कुशीलाध्ययने उक्तम् । कर्मं परिणाय दगंसि धीरे वियडेण जीविज्जय आइमुक्खं । से वीयकंदाइ अभूजमाणे विरए सिणाणाइसु इत्थियासु ॥ २२ ॥ धीर उदकसमारम्भे सति कर्मबन्धो भवतीत्येवं परिज्ञाय किं कुर्यात् ? इत्याह-विकटेन-प्रासुकोदकेन सौवीरादिना जीव्यात्, आदिः- संसारः तस्मात् मोक्ष आदिमोक्षः संसारविमुक्तिं याव'दिति सूत्रकृताङ्गकुशीलाध्ययने उक्तम् ।

आयरियपरंपरण आगयं जो उ छेयबुद्धीए ।

कोवेइ छेयवाई जमालिनासं स णासिंहिति ॥ १२५ ॥

इति सूत्रकृताङ्गयाथातथ्याध्ययने निर्युक्ताहुक्तम् ।

चाउइसमुद्दिट्टपुण्णमासिणीसु पडिपुण्णं पोसहं समं अणुपालेमाणे' इति । 'आलोइयपडिक्कंता समाहिपत्ता' इति आहारपरि-ज्ञाध्ययने सूत्रकृदङ्गस्य श्रावकं प्रत्युक्तं, साधुं प्रति तु चाउज्जामाओ धम्माओ पंचमहव्वइयं सपडिक्कमणधम्मं उवसंपज्जित्ताणं विहरइ उदकसाधुरितिशेषः । ततो यादृशं प्रतिक्रमणं साधोः तादृशं श्रावकस्यानुमीयते । एतदपि सूत्रकृति । 'चाउइसट्टमुद्दिट्टपुण्णमासिणीसु' इत्यस्यार्थो यथा-चतुर्दश्यष्टम्यादिषु तिथिषु उद्दिष्टासु-महाकल्याण-सम्बन्धितया पुण्यतिथित्वेन प्रख्यातासु तथा पौर्णमासीषु च तिसृष्वपि चतुर्मासकतिथिषु इत्यर्थः । एवम्भूतेषु धर्मदिवसेषु

४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

सुष्ठु-अतिशयेन प्रतिपूर्णे यः पौषधः-व्रताभिग्रहविशेषः तं सुप्रतिपूर्णम् आहारशरीरसत्कारब्रह्मचर्याव्यापाररूपं पौषधम् मनुपालयन् सम्पूर्ण श्रावकधर्मअनुचरतीति व्याख्या सूत्रकृति कृतां केचन मन्यन्ते ।

(स्थानस्य) 'तिहिं ठाणेहिं मायी मायं कट्टु नो आलोपज्जा नो पडिकमेज्जा नो निदेज्जा नो गरहेज्जा नो धिउट्टेज्जा नो विसांहेज्जा नो अकरणयाए अब्भुट्टेज्जा नो अहारिहं पायच्छित्तं तवोक्कम्म पडिवज्जेज्जा । तं० अकरिंसु वाहं करोमि वाहं करिस्सामि वाहं' इति जीवाधिकारे सामान्येन भणितं त्रिस्थानकतृतीयोद्देशके आलोचनाभिधायकम् ।

अस्यार्थस्तु-आलोचनं-गुहनिवेदनं, प्रतिकमणं-मिथ्यादुष्कृतदानं, निन्दा-आत्मसाक्षिका, गर्हा-गुरुसाक्षिका, वित्रोटनं-तदध्यवसायविच्छेदनं, विशोधनं-आत्मनश्चरित्रस्य वाऽतिचारमलक्षालनम् अकरणताऽभ्युत्थानं-पुनर्नैतत्करिष्यामीत्यभ्युपगमः स्थानाङ्गे (सू० १६८)

तिहिं ठाणेहिं वत्थं धारेज्जा, तं जहा-हिरिवत्तियं दुगुल्लावत्तियं परिसहवत्तियं धारेज्जा-उवभुंजेज्जा । यतः-‘धारणया उवभोगो परिहरणे हांइ परिभोगो’ । ततः साधुभिः प्रावरणीयमिति सिद्धम् । वृत्तिः पुनरस्य-ही-लज्जा संयमो वा प्रत्ययो-निमित्तं यस्य धारणस्य तत्तथा, जुगुप्सा-प्रवचनखिसा विकृताङ्गदर्शनेन मा भूदित्येतत् प्रत्ययो यत्र तत्तथा, परीसहाः-शीतोष्णदंशमशकादयः प्रत्ययो यत्र तत्तथा स्थानाङ्गसूत्रमिदम् (सू० १७१) असद्वेण समाङ्गणं जं कत्थइ केणई असावज्जं । न निवारियमण्णेहिं बहुमणुमयमेयमायरियं ॥ अबलंबिऊण कज्जं जं किंची आयरंति गीयथा । थेवावराह बहुगुण सव्वेसि तं पमाणं तु ॥ पञ्चवस्तुके

(भगवत्याः) ‘चाउइसट्टमुदीट्टुण्णमासिणीतु पडिपुनं पोसहं’ इत्यादि । इहोद्दिष्टा-अमावास्या भगवत्यां

भगवतीविचाराः

द्वितीयशते उक्तम् । (सू० ०६) 'ण्हाया कयबलिकस्मा' इति कृतं बलिकर्म यैः स्वगृहदेवतानां ते तथा इति । श्रावकवर्णके भगवत्यां शते २ (सू० १०८) ।

समणस्स भगवओ महावीरस्स अदुरसामंते गमणागमणाए पडिक्कमइ, गौतम इति शेषः । इति भगवत्यां (सू० ११०)

किंपत्तियं णं भंते ! असुरकुमारा देवा नंदीसरवरदीवं गया गमिस्संति य ? गो० जे इमे अरहंता भगवंतो एएसि णं जम्मणमहेसु वा निक्खमणमहेसु वा नाणुप्पायमहिमासु वा परिनिव्वानमहिमासु वा' इति भगवत्यां शते ३ (सू० १४१) इत्यनेन कल्याणकान्युक्तानि ।

जे णं निगंथो वा निगंथी वा जाव साइमं पढमाए पोस्सिप पडिगाहत्ता पच्छिमं पोस्सि उवाइणावित्ता आहारं आहारेइ, एस णं गोयमा ! कालाइक्कंते पाणभोअणे । जे णं निगंथो वा निगंथी वा जाव साइमं पडिगाहत्ता परं अद्धओयणमेराए विइक्कमावित्ता आहारमाहारेइ, एस णं गो० ! मगाइक्कंते पाणभोअणे । भगवत्याम् (सू० ६८)

आगमेणं सुएणं आणाए धारणाए जीएणं इच्छेएहि पंचहिं यवहारं पट्टवेज्जा । भगवतीसूत्रे (३३९) । तए णं सा देवाणंदा माहणी पंचविहेणं अभिगमेणं अभिगच्छइ तं० सच्चित्ताणं दब्बाणं विउसरणयाए, अचित्ताणं दब्बाणं अविमोयणयाए, विणओणयाए गायलट्ठीए, चक्खुफासे अंजलिपग्गहेणं, मणसा एगत्तीभावकरणेणं समणं भयवं महावीरं वंदइ वंदित्ता उसभदत्तं माहणं पुरओ कट्टु ठिवा चेव सपरिवारा सुस्सुसमणी इत्यादि । ।ठया चेवत्ति ऊर्ध्वस्थानस्थितैव अनुपविष्टेत्यर्थः । भगवत्यां (सू० ३८०) । 'तए णं समणे भयवं महावीरे देवाणंदं माहणिं सयमेव पग्वावेइ, सयमेव पग्वावेत्ता सयमेव अज्जचंदणाए अज्जाए

६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पद्याये

सीसिणीत्ताप दलयइ । तए णं सा अज्जचंदणा अज्जा देवाणंदं माहणिं
सयमेव पव्वावेइ मुंडावेइ सयमेव सेहावइ' इत्यष्टाविचारः ।
(सू० ३८२) भगवत्यां पुनः 'पव्वावणा'ग्रहणम् अनवगतावगम-
विशेषाधानार्थम् ।

तए णं जमाली खत्तियकुमारे पुण्णतंबोलाउहमाइयं पाणहाओ
य विसज्जेइ, पाणहाओ विसज्जित्ता एगसाडियं उत्तरासंगं करेइ.
उत्तरासंगं करेत्ता आयंते चांक्खे परमसुइभूए अंजलिमउलियइत्थे
जेणेव समणे भयवं महावीरे तेणेव उवागच्छइ उवागच्छित्ता समणं
भयवमित्यादि । 'आयंते' ति शौचार्थकृतजलस्पर्शः । 'चांक्खे' ति
आचमनादपनीताशुचिद्रव्यः । भगवत्यां (सू० ३८४) 'पव्वट्टुत्तरिज्जा'
प्रचष्टं व्याकुलत्वादुत्तरीयं वसनविशेषो यस्याः सा तथा
जमालिमातेत्यर्थः' इत्यनेन वृत्तरिज्जशब्देन उत्तरीयम्-उत्तरासङ्ग-
वस्त्रमुक्तम् (सू० ३८४) । पभू णं भंते ! चमरे असुरिंदे चमरचंचाप
रायहाणीए सुहम्माए सभाए चमरंसि सीहासणंसि तुडिपण सद्धि-
तुटितं-वर्गः, दिव्वाइ भोगभोगाइ भुंजमाणे विहरित्ते ? नो इण्ढे
समढ्ढे । से केणढ्ढेणं भंते ! नो पभू जाव विहरित्ते ? अज्जा
चमरस्स णं चमरचंचाप रायहाणीए सभाए सुहम्माए माणवए
चेइयखंभे वहरामएसु गोलवट्टसमुगपेसु बहूओ जिणसकहाओ-
जिनसक्थीनि सन्निकिखत्ताओ चिट्ठंति, जाओ णं चमरस्स ३
अज्जेसि च बहूणं असुरकुमाराणं देवाणं य देवीणं य अक्खणिज्जाओ
चन्दनादिना, वंदणिज्जाओ स्तुतिभिः, नमंसिणिज्जाओ प्रणामतः.
पूयणिज्जाओ पुष्पैः, सक्कारणिज्जाओ वस्त्रादिभिः, सम्माणणिज्जाओ
प्रतिपत्तिविशेषैः, कल्लाणं मंगलं देवयं चेइयं पज्जुवासणिज्जाओ
भवन्ति, से तेणढ्ढेणं अज्जा ! एवं वुक्खइ-नो पभू चमरे जाव विहरित्ते
इति भगवत्यां दशमशतपञ्चमोद्देशके आशातनापरिहार उक्तः ।

भगवतीविचाराः

तस्स संखस्स अयमेथारूवे अब्भत्थिए जाव समुप्पज्झित्था०
 सेयं खलु मे पोसहसालाए पोसहियस्स बंभयारिस्स उम्मुक्कमणि-
 सुवण्णस्स ववगयमालावन्नगबिलेवणस्स निक्खित्तसत्थमुसलस्स
 एगस्स अब्बियस्स द्धमसंथारोवगयस्स पक्खियं पोससहं
 पडिजागरमाणस्स विहरित्थिए । पक्षे-अर्द्धमासे भवं पाक्षिकम् । इति
 द्वादशशते भगवत्यां (सू० ४३८) । अस्मिन्नेव शते-पोसहसालं
 पमज्जइ पोसहसालं पमज्जइत्ता उच्चारपासवणभूमिं पडिलेहेइ
 शङ्खध्रावक इति शेषः ।

तए णं सा उप्पला समणोवासिया पोक्खलिं समणोवासयं
 एज्जमाणं पासइ पासइत्ता इट्ठुट्ठा आसणाओ अब्भुट्ठेइ, सत्तट्ठपयाइं
 अणुगच्छइ, सत्तट्ठपयाइं अणुगच्छित्ता पोक्खलिं समणोवासगं
 वंदइ नमंसइ वंदित्ता नमंसित्ता आसणेणं उवनिमंतेइ, आसणेण
 उवनिमंतेत्ता पवं वयासी-संदिसंतु णं देवाणुप्पिया ! किमागम-
 णप्पयांअणं ? इत्यादि । तथा तए णं से पोक्खली जेणेव पोसहसाला
 जेणेव संखे समणोवासए तेणेव उवागच्छइ, उवागच्छित्ता गमणागमणाए
 पडिक्कमइ, गमणागमणाए पडिक्कमित्ता संखं समणोवासगं वंदइ
 नमंसइ इत्याद्यपि द्वादशशते भगवत्यां (सू० ४३८) गमणागमणाए
 पडिक्कमइत्ति ईर्यापथिकां प्रतिक्रामतीत्यर्थः ।

बउसे णं पुच्छा गो० ! जइन्नेणं अट्ठपवयणमायाओ उक्कोसेणं
 दस पुव्वाइं अद्विज्जेज्जा । वृत्तिर्यथा-अष्टप्रवचनमातृपालनरूपत्वा-
 चचारित्रस्य, अद्वतोऽष्टप्रवचनमातृपरिज्ञानेनाऽवश्यंभाव्यं, ज्ञानपूर्वक-
 त्वाच्चारित्रस्य, तत्परिज्ञानं च श्रुताद् । अतः अष्टप्रवचनमात्र-
 प्रतिपादनपरं श्रुतं बहुशस्य जघन्यतोऽपि भवतीति । तच्च ‘अट्ठण्हं
 पवयणमार्हणं’ इत्यस्य यद् विवरणसूत्रं तत्सम्भाव्यते । यत्पुनरुक्त-
 राध्ययनेषु प्रवचनमातृनामकमध्ययनं तद् गुरुत्वात् विशिष्टतर-

८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

श्रुतत्वाच्च जघन्यतो न सम्भवति, बाहुल्याश्रयं चेदं श्रुतप्रमाणं ।
तेन न मापतुषादिना व्यभिचार इति । भगवत्याः सूत्रं
(७५७) व्याख्या च ।

। इति भगवती-विचारः ।

“तं सेयं खलु मम पोसहसालाप पोसद्वियस्स वंभयागिस्स
उम्मुक्कमणिसुवणस्स ववगयमालावन्नगविलेवणस्स निक्खित्तसत्थ-
मुसलस्स पगस्स अबीइयस्स दब्भसंथागोवगयस्स” इति ज्ञातधर्म-
कथायाम् (सू० १६) अभयकुमारवक्तव्यतायाम् । सीयं दूरुढस्स
समाणस्स इमे अट्ठट्ठमंगलया पुरआ अहाणुपुव्वीए संपत्थिया ।
तं जहा-‘सोत्थिय १ सिखिच्छ २ नंदियावत्त ३ वद्धमाणग
पुरुषारूढः पुरुष इत्यन्ये । इति ज्ञातधर्मकथायां (सू० २४) मेघकुमारस्य ।
‘जाव नंदीसरवरे दीवे महिमा’ इति (सू० ६६) जन्मकल्याणं कृत्वा
नन्दीश्वरे महिमानं कुर्वते इत्यर्थः । मल्लिवक्तव्यतायाम् । ‘मल्लिस्स
अरहओ निक्खमणमहिमं करिंत्त करिंत्ता जेणेव नंदीसरे० अट्ठाहियं
करंति करेत्ता पडिगया । (सू० ७७)

सुद्धपावेसाई मंगलाई वत्थाई पवरपरिहिवा मज्जणघराओ
पडिनिक्खमइ, पडिनिक्खमिन्ता जेणेव जिणघरे तेणेव उवागच्छइ,
उवागच्छित्ता जिणघरं अणुविसइ, अणुविसइत्ता जिणपांडिमाणं
आलोए पणामं करेइ करेत्ता लोमहत्थयं परामुसइ एवं जहा सूरियाओ
जिणपडिमाओ अस्सेइ तहेव भाणियव्वं, जाव धूवं डहइ डहिन्ता वामं
जाणुं अंचेइ, दाहिणं जाणुं धरणितलंसि निहट्ठु तिक्खुत्तो मुद्धाणं धर-
णीतलंसि नमेइ, नमेत्ता ईसि पच्चुन्नमइ, पच्चुन्नमिन्ता करयल
जाव कट्टु एवं वयासी-नमोत्थु णं अरहंताणं भगवंताणं जाव संपत्ताणं
वंइ नमंसइ वंदिन्ता नमंसित्ता जिणघराओ पडिनिक्खमिन्ता जेणेव

ज्ञातधर्मकथाविचाराः

अंतेउरे तेणेव उवागच्छइ' इति ज्ञातधर्मकथा सू० (११९) । वृत्तिस्तु यथा-‘जाव धूवं डडित्ता जिणघराओ पडिनिक्खमइ’ इति यावत्करणादर्थत इदं दृश्यं-लोमहस्तकं परामृशति. ततस्तेन जिनप्रतिमाः प्रमार्ष्टि, सुरभिणा गन्धोदकेन स्नपयति, गोशीर्षचन्दनेनानुलिम्पति, वस्त्राणि निवासयति, ततः पुष्पाणां माल्यानां-प्रथितानां गन्धानां चूर्णानां वस्त्राणामाभरणानां चारोपणं करोति स्म । मालाकलापावलम्बनं पुष्पप्रकरं तन्दुलैर्दर्पणाद्यष्टमङ्गलकालेखनं च करोति । ततो वामं अंचेइ-उत्क्षिपतीत्यर्थः । दाहिणं धरणितलंसि निहट्टु-निहत्य-स्थापयित्वा निवेशयति निवेसेइ इत्यस्य पर्यायः । ‘वंदइ नमंसइ’ इति । तत्र वन्दते-चैत्यवन्दनविधिना प्रसिद्धेन, नमस्यति पश्चात् प्रणिधानादि-योगेनेति वृद्धाः । न च द्रौपद्याः प्रणिपातदण्डकमात्रं चैत्यवन्दनमभिहितं इत्यन्यस्यापि श्रावकादेस्तावदेव तदिति मन्तव्यं. चरितानुवाद-रूपत्वादस्य । न च चरितानुवादवचनानि विधिनिषेधसाधकानि भवन्ति, अन्यथा सूरिकाभादिदेववक्तव्यतायां बहूनां शस्त्रादिवस्तू-नामर्चनं श्रूयते । किं चाऽविरतानां प्रणिपातदण्डकमात्रमपि चैत्यवन्दनं सम्भाव्यते । यतो वन्दते नमस्यतीति पदद्वयस्य वृद्धान्तरव्याख्या-नमेवमुपदर्शितं जीवाभिगमवृत्तिकृता-विरतिमतामेव प्रसिद्धचैत्यवन्द-नविधिर्भवति, अन्येषां तथाभ्युपगमपुरस्सरकायोऽसर्गाद्यसिद्धेः, ततो वन्दते सामान्येन, नमस्करोति-आशयवृद्धेः प्रीत्युत्थानरूपनमस्कारेणेति । किञ्च-‘समणेण सावपण य अवस्स कायव्वयं हवइ जग्गहा । अंतो अहोणिसिस्स य तग्गहा आवस्सयं नाम’ ॥ तथा ‘जण्णं समणो वा समणी वा सावओ वा साविया वा तच्चित्ते तम्मणे उभओ कालं आवस्सप चिट्ठइ, तण्णं लोउत्तरीए भावावस्सप’ इत्यादेरनु-योगद्वारवचनात् । तथा सम्यग्दर्शनसम्पन्नः प्रवचनभक्तिमान् षड्विधावश्यकनिरतः षट्स्थानकयुक्तश्च श्रावको भवतीत्युमास्वा-तिवाचकवचनाच्च श्रावकस्य षड्विधावश्यकस्य सिद्धावावश्यकान्तर्गतं

१०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

प्रसिद्धं चैत्यवन्दनं सिद्धमेव भवतीति । इति ज्ञातधर्मकथायां द्रौपदीस्वयंवरा मण्डपवक्तव्यतायाम् उक्तम् । सिंहासणाओ अब्भुट्टेइ, अब्भुट्टित्ता पायपीढाआ पच्चोरुहइ, पच्चोरुहित्ता पाउयाओ आमुयइ, आमुइत्ता तित्थयराभिमुही सत्तट्टपयाइ' अणुगच्छइ, अणुगच्छित्ता वामं जाणुं अंचेइ, अंचित्ता दाहिणं जाणुं धरणितलंसि निदट्टु तिकखुत्तो मुद्धानं धरणितलंसि निवेसेइ निवेसित्ता' इति कालीदेवी चमरचंचाप रायहाणीए करोतीति शेषः । ज्ञातधर्मकथायाम् । (सू० १४८)

‘तए णं से काली कुमारी पासं अरिहं वंदइ नमंसइ, नमंसित्ता उत्तरपुरच्छिमं विसिभागं अवक्कमइ, अवक्कमित्ता सयमेव आभरण-मल्लालंकारं आमुयइ, आमुयित्ता सयमेव लायं करेइ जेणेव पासे अरहा तेणेव उवागच्छइ’ इति अष्टाविचारो ज्ञातायाम् ।

‘अपमज्जिय-सेज्जासंथारे’ इति सूत्रपदवृत्तौ-शय्या-शयनं, तदर्थः संस्तारकः-कुशकम्बलफलकादिः शय्यासंस्तारकः’ इति उपासकदशायां श्रावकसंस्तारकविचारः । एवं अप्रमार्जितदुःप्रमार्जित-शय्यासंस्तारकोऽपि नवरं प्रमार्जनं वसनाञ्जलादिना । इति उपासक-दशावृत्तौ श्रावकं प्रति विचारः ।

“नो खलु मे भंते ! कप्पइ अज्जप्पभिइ’ अण्णउत्थिया वा अण्णउत्थियदेवयाणि वा अण्णउत्थियपरिग्गहियाइ’ वा चेइयाइ’ वंदित्तए नमंसित्तए वा, पुट्ठि अणालत्तएणं आलवित्तए वा, तेसि असणं वा पाणं वा खाइमं वा साइमं वा दाउं वा अणुप्पयाउं वा । नण्णत्थ रायाभिओगेणं गणाभिओगेणं देवयाभिओगेणं गुरुनिग्गहेणं वित्तीकंतारेणं । कप्पइ मे समणे निभंथे फासुएणं एसणिज्जेणं असण-पाण-खाइम-साइमेणं वत्थपडिग्गहकंबलपायपुंछणेणं पीठफल-गसेज्जासंथारएणं ओसहमेसज्जेणं य पडिलाभेमाणस्स विहरित्तए” इति । उपासकदशायां श्रावकस्वरूपम् ।

उपासकदशाविचाराः

‘अत्थि णं आणंदा ! गिहिणो जाव समुप्पज्झइ, नो चेव णं ए महालपे, तं णं तुमं एयस्स ठाणस्स आलोपहि निंदाहि गरिहाहि अहारिहं तवोकम्मं पायच्छित्तं पडिवज्जाहित्ति । (सू० १६) गौतमेनोक्तम् आनन्दं प्रति । आलोचनाविचारोऽयम् ।

जेणेव कुल्लाए सन्निवेसे, जेणेव मित्तनाइनियगसंबंधे परियणे, जेणेव पोसहसाला तेणेव उवागच्छइ, उवागच्छइत्ता पोसहसालं पमज्झइ, पमज्झइत्ता उच्चारपासवणभूमिं पडिलेहेइ दब्भसंथारयं संथरइ दब्भसंथारयं दुरुहइ, पोसहसालाए पोसहिए दब्भसंथारोवगए समणस्स भगवओ महावीरस्स अंतियं धम्मपण्णत्तिं उवसंपज्जित्ता णं विहरइ, आणंद इतिशेषः । उपासकदशायाम् ।

तए णं सा भद्दा समणोवासयं चुलणीपियं एवं वयासी-नो खलु केइ पुरिसे तव जाव कणीयसं पुत्तं साओ गिहाओ निणेइ, निणेइत्ता तव अग्गओ घापइ, एस णं केइ पुरिसे तव उवस्सग्गं करेइ । एस णं तुमे विदरिसणे दिट्ठे तण्णं तुमं इयाणिं भग्गवए भग्गनियमे भग्गपोसहे विहरसि, तं णं तुमं पुत्ता ! एयस्स ठाणस्स आलोपहि पडिक्कमाहि निंदाहि गरिहाहि विउट्ठाहि विसोहेहि अकरणयाए अब्भुट्ठेहि अहारिहं तवोकम्मं पायच्छित्तं पडिवज्जाहि, तए णं से चुलणीपिया समणोवासए अम्मगाए भद्दाए समणोवासियाए तहत्ति एयमट्ठं विणएणं पडिसुणेइ पडिसुणेत्ता तस्स ठाणस्स आलोपइ जाव पडिवज्झइ इति । वृत्तिस्तु यथा-एस णं तए विदरिसणे दिट्ठत्ति । एतच्च त्वया विदर्शनं-विरूपाकारं बिभीषिकादि दृष्टम् इति । एनमर्थं आलोचय-गुरुभ्यो निवेदय, पडिक्कमाहि-निवर्त्तस्व, निंदाहि-आत्म-साक्षिकं कुत्सां कुरु, गरिहाहि-गुरुसाक्षिकं कुत्सां विधेहि, विउट्ठाहि वित्रोध्य तद्भवानुबन्धविच्छेदं विधेहि, विसोहेहि-अतिचारमलक्षालनेन, अकरणयाए अब्भुट्ठेहि-तदकरणाभ्युपगमं कुरु, अहारिहं तवोकम्मं

१२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

प्रायश्चित्तं पडिवज्जाहि'त्ति प्रतीतम् । एतेन च निशीथादिषु गृहिणः प्रायश्चित्तस्याऽप्रतिपादनात् न तेषां प्रायश्चित्तमस्तीति ये प्रतिपद्यन्ते, तन्मतमपास्तं, साधूद्देशेन गृहिप्रायश्चित्तस्य जीतव्यवहारानुपाति-त्वादिति । उपासकदशा-तृतीयाध्ययने (सू० ३९) ।

‘तए णं से कुण्डकोलिण समणोवासए अण्णया कयाइ पुव्वावरण्हकालसमयंसि जेणेव असोगवणिया जेणेव पुढविसिलापट्टए नामामुद्दगं च उत्तरिज्जगं च पुढविसिलापट्टए ठवेइ ठवेइत्ता समणस्स भगवओ महावीरस्स अंतियं धम्मपण्णत्ति उवसंपज्जित्ता णं विहरइ’ इत्यर्थात् मुखवस्त्रिका श्रावकस्य उत्तरिज्जगं-उत्तरीयवस्त्रं उत्तरिज्जेणं आसं पेहेइ त्ति सर्वत्र दृष्टत्वात् उपासकदशासु (सू० ३६)

कृतबलिकर्मा बलिकर्म-लोकखंडं ‘कृतकौतुकमङ्गलप्रायश्चित्ता’ कौतुकं-मणीपुण्ड्रादि मङ्गलं-दध्यक्षतचन्दनादि, एते एव प्रायश्चित्तमिव प्रायश्चित्तं दुःस्वप्नादिप्रतिघातकत्वेन अवश्यकार्यत्वादिति । उपासक-दशावृत्तिव्याख्या । उत्तरीयकम्-उपरितनवसनं उपासकदशाष्टमेऽध्ययने ।

‘तए णं सा देवई देवी ते अणगारे इज्जमाणे पासइ, पासित्ता दट्ट जाव हियया आसणाओ अब्भुट्टेइ अब्भुट्टेइत्ता सत्तट्टपयाइं तिखुत्तो आयाहिण-पर्याहिणं करेइ, करेइत्ता वंदइ नमंसइ’ त्ति प्रदक्षिणाविचारः अन्तकृद्दशासु । ‘तए णं सा पउमावई उत्तरपुरच्छिमे दिसीमाए अवक्कमइ, सयमेव पव्वावेइ पव्वावेत्ता सयमेव मुंडावेइ, सयमेव जाक्खणीए अज्जाए सिस्सिणिं दलयइ’ कृष्णभार्या इति शेषः । अन्तकृद्दशासु अष्टाविचारः ।

नापि पूजनया - तीर्थनिर्मालयदानमस्तकगन्धक्षेपमुखवस्त्रिका-नमस्कारमालिकादानादिलक्षणया भैक्ष्यं गवेषणीयमिति शेषः । इति प्रश्नव्याकरणवृत्तौ श्रावकं प्रति मुखपोतिकाविचारः षष्ठेऽध्ययने ।

रायपसेणइयविचाराः

‘विदिण्णे यं गुरुजणेणं उवविट्ठे संपमज्जिऊण ससीसं कायं तद्वा करयलं’ इति सूत्रं । वृत्तिस्तु-उपविष्ट उचितासने, सम्प्रमृज्य मुखवस्त्रिका-रजांहरणाभ्यां सशीर्व कायं-समस्तकं शरीरं तथा करतलं-हस्ततलं च इति । भोजनसमये साधुना मुखवस्त्रिका प्रत्युपेक्षणीया । वउजेयव्वो यं सव्वकालं अचियत्तघरप्पवेसो अचियत्तभत्तपाणं अचियत्तपीठफळगसेज्जासंधारगवत्थपत्तकंबलदंडगरउ-हरणनिसेज्जचोलपट्टगमुहपात्तियपायपुंछणाइं भायणभंडोवहिउवगरणं । वृत्तिर्यथा-अचियत्तपीठफळकशय्यासंस्तरकवस्त्रपात्रकंबलदण्डकरजो-हरणनिषद्याचोलपट्टकमुखपांतिकापादपात्राञ्छनादि प्रतीतमेव । किमेषांविधभेदमित्याह-भाजनं-पात्रं भाण्डं वा तदेव मृन्मयम् उपधिश्च-वस्त्रादिः पत एवोपकरणमिति समासः । तद्वर्जयितव्यम् इति प्रक्रमः । इति मुखवस्त्रिकाक्षराणि प्रश्नव्याकरणे ।

जिणपडिमाणो सुरभिणा गंधादपण ण्हाणेइ ण्हाणित्ता सरसेणं गोसीसचंदणेणं गाय्हाइं अणुलिंपइ अणुलिंपइता० जिणपडिमाणं अहयाइं देवदूसनुयलाइं नियंसेइ नियंसेइत्ता पुण्फारुहणं मल्लारुहणं चुण्णारुहणं गंधारुहणं वत्थारुहणं आभरणारुहणं करेइ इति । रायपसेणइप (सू० ४४) ।

जिणपडिमाणं पुरओ अच्छेहि सण्हेइ सेपहि रययमपहि तंदुलेहि अट्टइमंगले आलिहइ इति । रायपसेणइयस्स ।

‘जहण्णेणं सत्तरयणीप’ त्ति सप्तहस्ते उच्चत्वे सिद्ध्यन्ति महावीरवत् । ‘उक्कोसेणं पंचधणुस्सये’ त्ति ऋषभस्वामिवत् । पतच्च द्वयमपि तीर्थरूपापेक्षयोक्तम् । अतो द्विहस्तप्रमाणेन कूर्मा-पुत्रेण न व्यभिचारो, न वा मरुदेव्या सातिरेकपञ्चधनुःशतप्रमाणया इति । औपपातिके (सू० ४३) । ननु नाभिकुलकरः पञ्चविंशत्य-धिकपञ्चधनुःशतमानः प्रतीत एव । तद्भार्यापि मरुदेवी तत्प्रमाणैव ‘उच्चत्तं चेव कुलगरोहि सम’मिति वचनात् । अतस्तद्वगाहना

१४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

उत्कृष्टऽवगाहनतोऽधिकतरा प्राप्नोतीति कथं न विरोधः ।
अत्रोच्यते-यद्यप्युच्चत्वं कुलकरतुल्यं तद्यापितामित्युक्तं तथापि
प्रायिकत्वादस्य स्त्रीणां च प्रायेण पुंभ्यां लघुतरत्वात् पञ्चैव धनुःशतानि
असावभवत् वृद्धकाले वा सङ्कोचात् पञ्च धनुःशतमाना साऽभवत्
उपविष्टा वाऽसौ सिद्धा इति न विरोधः । औपपातिकोक्ते (सू० ४४)

सिद्धाययणं अणुप्पयाहिणी करेमाणे करेमाणित्ता पुरत्थिमिल्लेण
दारेणं अणुपविसइ । वृत्तिस्तु-सिद्धायतनमागच्छति त्रिःप्रदक्षिणां
करोति । ततः पूर्वद्वारेण प्रविशति इति जीवाभिगमे (सू० १४२)
प्रदक्षिणाविचारः विजयदेववक्तव्यतायाम् । तथा लोमहत्थपणं
पमज्जइ पमज्जित्ता सुरभिणा गंधोदणं ण्हाणेइ ण्हाणेइत्ता दिव्वाए
सुरभीए गंधकासाईए गायार्हं लूहेहिं लूहेत्ता सरसेण गोसीसचंदणेणं
गायार्हं अणुलिंपइ अणुलिंपित्ता जिणपडिमाणं अहयार्हं सेयार्हं दिव्वाइ
देवदूसज्जुलार्हं नियंसइ नियंसइत्ता अग्गेहि वरेहि य गंघेहि मल्लेहि य
अच्चेइ अच्चेइत्ता पुप्फारुहणं मल्लारुहणं गंधारुहणं वण्णारुहणं
चुण्णारुहणं आभरणारुहणं करेइ० । तथा अच्छरसा तंदुलेहिं
जिणपडिमाणं पुरओ अट्टट्टमंगलणे आलिहइ इत्यपि विजयदेवव-
क्तव्यतायां जीवाभिगमे (सू० १४२) ।

महावित्तेहि अट्टसय विसुद्धगंथजुत्तेहि अत्थजुत्तोहि अउणरुत्तेहिं
संथुणइ संथुणइत्ता सत्तट्टपयार्हं ओसरइ ओसरइत्ता वामं जाणुं अंचेइ
अंचित्ता दाहिणं जाणुं धरणितलंसि निवाडेइ तिकखुत्तो मुद्धाणं
धरणितलंसि निवाडेइ निवाडेइत्ता पच्चुन्नमइ पच्चुन्नमइत्ता कडयतु-
डियथंभियाओ भुयाओ पडिसाहरइ पडिसाहरइत्ता करयलपरिगहियं
सिरसावत्तं मत्थए अंजलिं कट्टु एवं वयासी-णमोत्थु णं अरहंताणं
भगवंताणं-जाव-सिद्धिगइनामधेयं टाणं संपत्ताणं तिकट्टु वंदइ
नमंसइ । इति सूत्रदण्डकः । वृत्तिस्तु-विधिना प्रणामं कुर्वन्
प्रणिपातदण्डकं पठति यथा-णमोत्थु णं अरिहंताणं इत्यादि यावन्नमो

निशीथविचाराः

जिणानंति दण्डकार्थः । चैत्यवन्दनविवरणादवसेयः 'वंदइ नमंसइ' वन्दते ताः प्रतिमाः चैत्यवन्दनविधिना प्रसिद्धेन, नमस्करोति पश्चात् प्रणिधानादियोगेनेत्येके । अन्ये तु विरतिमतामेव प्रसिद्धः चैत्यवन्दनविधिरन्येषां तथाऽभ्युपगमे [पुरःसर] कायव्युत्सर्गासिद्धेरिति वन्दते-सामान्येन, नमस्करोत्याशयवृद्धेः व्युत्थाननमस्कारेण इति तत्त्वमत्र भगवन्तः परमर्षयः केवलिनो विद्वन्ति इति जीवाभिगमे (सू० १४२) चैत्यवन्दनाविचारः । तत्थ णं बहवे भवणवइ-वाणमंतर-जाइसिय-वेमाणिया देवा चाउम्मासिय-पाडिबएसु संवच्छरिएसु य अण्णेषु बहूसु जिणजम्मण-निक्खमण-नाणुप्पाय-परिनिव्वानमाइएसु य देवकज्जेसु य देवसमुदयेसु य देवसमिईसु य देवपयोयणेषु य एगंतओ सहियासमुवागया समाणा पमुइय-पक्कीलिया अट्टाहियाओ महामहि-माओ करेमाणा पालेमाणा सुहंसुहेण विहरंति इति जीवाभिगमे (सू० १८३) भणितम् । निशीथविचारा यथा-"साहंमियत्थलीसुं जाय अदत्ते भणावणगिहीसुं । असई पगासगहणं वलवइ दुट्टेसु छण्णंपि । (गा० ३४५) चूर्णिणस्तु असिवगहिए वि सति असिवगहिया वा साहू असंथरंता असिवगहिया वि सउत्तिन्ना वा दुल्लभभत्ते देसे पत्ता असंथरंता साहंमियाथली-देवद्रोणी 'जाय'त्ति आगहंत-पासत्थ परिगहिया देवद्रोणीसु पुवं जाययंतीत्यर्थः । इति देवद्रव्यविचारः ॥

अद्धाणे श्रान्तस्य पादादिदेशस्नानं सर्वस्नानं वा कर्त्तव्यं वादिनां वादिपर्वदं गच्छतः पादादिदेशस्नानं सर्वस्नानं वा आचार्यस्य अतिशयमितिकृत्वा देशस्नानं सर्वस्नानं वा ।

मुल्लजुयं पुण तिविहं जहण्णयं मज्झिमं तु उक्कोसं ।

जहण्णेण अट्टारसगं सयसाहस्सं च उक्कोसं ॥

दो साभरगा दीविच्चगाउ सो उत्तरावहे एक्को ।

दो उत्तरावहा पुण पाडलिपुत्ते हवइ एक्को ॥ (९५७-९५८)

साभरको नाम रूपकः । इति वस्तुमूल्यविचारः ॥ चीराचरियाए

१६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

निग्गओ आयरिओ जा न नियत्तइ ता दसाओ न छिज्जंति (१७४
गाथाचूर्णिः ।) इति सूरिणा वल्लग्रहणाय गन्तव्यम् । चाउम्मानातीयं
वासासु उउवद्ध मासतीयं वा दुट्ठा वासातीयं वसमाणे कालउ निरुपम ॥
इति मासकल्पाक्षराणि । सेसं मंडलि राइणिओ सुब्भी दुब्भि वव्वा विरोहेण
करंवेउं मंडलिए भुंजति, एवं सव्वेसिं समया भवइ । गाथा तु-

तम्हा विद्धि भुंजे दिण्णंभि गुरुण सेस राइणिओ ।

भुयइ करंवेऊणं एवं समया उ सव्वेसिं ॥

सागारिउत्ति को पुण काहे कहविहो व सो पिंडो ।

असेज्जायरो व काहे परिहरियव्वो व सो कस्मा ॥

दोसा वा के तस्सा कारणजाए व कप्पए कम्हि ।

जयणाए वा काए एगमणेगेसु घेत्तव्वो ॥ (११३८-९)

सेज्जायरो पहु वा पहुसंदिट्ठो व होइ कायव्वो ।

एगमणेगो व पहु पहुसंदिट्ठो वि एमेव (११४४) ।

जइ जग्गंति सुविहिया करिंति आवस्सगं तु अण्णत्थ ।

सेज्जायरो न होइ सुत्ते व कए व सो होइ ॥

अण्णत्थ व सोऊण आवस्सग चरिममन्नहिं तु करे ।

दोणि वि तरा भवंति सत्थाइसु अन्नहा भयणा (११४८-९)

इदं च प्रायशः सार्थादिषु सम्भवति इत्यर्थः ।

असइ वसहीए वीसुं वसमाणानं तराउ भइयव्वा ।

तत्थण्णत्थ व वासे छत्तछायं च वज्जंति (११५१)

तण-डगल-छार-मल्लग-सेज्जा-संथार-पीठ-लेवाइ ।

सेज्जायरपिंडो सो न होइ सेहो व सोवहिओ ॥

आपुच्छियमुग्गाहिय वसहीओ निग्गहोग्गहे एगो ।

पढमाइ जाव दिवसं दुच्छे वज्जेज्जऽहोरत्तं ॥ (११५४-११५५)

एकशब्दः प्रत्येकं सम्बद्ध्यते ॥ 'पढमाइ जाव दिवसं'ति अणुगए
सूर निग्गओ सूरोंदयाओ असेज्जायरमिच्छइ । अन्नो भणइ सूहग्गमे

निशीथविचाराः

निग्गयाण जाव पढमपहरो ताव सेज्जायरो इत्यादि विकल्पाः ॥
एए सव्वे अणाएसा । इमो आपसो वुच्छे वज्जेज्जहोरत्तं न पहरवि-
भागपक्कण्णाए विसेसो कोइ अत्थि ॥

लिङ्गत्थस्स च वज्जो तं परिहरओ व भुंजतो वावि ।

जुत्तस्स अजुत्तस्स व रसावणो तत्थ दिट्ठतो ॥ (गा० ११५८)
साहुगुणवज्जिओ जो लिङ्गं धरेइ तस्स ओ सेज्जायरो तस्स पिंडं सो
भुंजउ मा वा भुंजउ तद्वावि वज्जो साहुगुणेहि जुत्तस्स अजुत्तस्स
इत्यर्थः ॥

तित्थयरपडिकुट्ठो आणा अन्नाय उग्गमो वि य न सुज्जे ।

अविमुत्ति अलाघवया दुल्लहसेज्जाए वोच्छेओ (गा० ११५९)

पुर-पच्छिमवज्जेहिं अवि कम्मं जिणवरेहिं सव्वेहिं ।

भुत्तं विदेहपहिं य नो सायरियस्स पिंडो उ ॥ (गा० ११६०)

दुविहे गेलन्नमी निमंतणा दव्वदुल्लभे असिवे ।

ओमोयरिय पओसे भए य गहणं अणुण्णायं ॥ (गा० ११६१)

दुविहं गेलण्णं आगाढमणागाढं ।

सागारियं अपुच्छिय पुव्वं अगवेसिऊण जे भिक्खु ।

पविसइ भिक्खस्सट्ठा सो पावइ आणमाइणि ॥ (गा० १२०६)

वर्षासु काष्ठसंस्तारकादिभावे ।

पाणा सीयल कुंथू उप्पायग दीहगोहिं सुसुणाए ।

पणए य उवहिं कुच्छणमल उदगवहो अजीराई (गा० १२४५)

वासाणं एगयरं संथारं जो उवाइणे भिक्खू

दसरायाओ परेणं सो पावइ आणमाइणि ॥ (गा० १२७८)

दशरात्रपरात् यो भिक्षुः उवाइणे अर्पयति इत्यर्थः । 'उग्गहणंतगं' ति
जोणिदुवारस्स सामइकी संज्ञा तस्स णं तउ आच्छादकवत्त्वम् ।

१८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

छापइ अणुकुइए गंडे पुण कंचुओ असिब्वियओ ।

एमेव य उक्कच्छिग सा नवरं दाहिणे पासे ॥ (गा० १४०४) इति ।
गाथार्थो यथा-अणुकुंचिया अनुक्षिप्ता इत्यर्थः । गंड इति स्तनाः ।
अहवा 'अणुकुंचिय' ति अनुः-स्वल्पं 'कुञ्च स्पन्दने' कञ्चकाभ्यन्तरे
सप्रविचाराः न गाढमित्यर्थः । गाढपरिधाने प्रतिविभागे विभक्ता
जनहार्या भवन्ति, तस्मात् कञ्चुकस्य प्रशिथिलं परिधानमित्यर्थः ।
स च कंचुगो दीहत्तणे सहत्थेण अड्डाइज्जहत्थो, पुहत्तेण हत्थो,
कच्छाप समीवं उवकच्छ वकारलोपं काउं तं आच्छादयतीति
उक्कच्छिका एमेव य उक्कच्छियाए प्रमाणं वाच्यं । सा य समचउरंसा
सहत्थेण दिवड्डहत्था उरं दाहिणपासं पट्ठि च छायेती परिहज्जइ,
खंथे वामपासे य जोत्तपडिबद्धा भवइ इति गाथार्थः ।

अक्खा संथारो य एगमणेगंगिओ य उक्कोसो ।

पोत्थगपणगं फलगं बिइयए होइ उक्कोसो ॥ १४१६ ॥

समोसरण-अक्खा । संथारगो एगंगिओ अणेगंगिओ य । फलगं
जत्थ पडिज्जइ, मंगलफलं वा जं वुड्डवासिणो । एस बिइयपण
उक्कासो उवग्गहिओ ।

वासत्ताणे पणगं चिलिमिलिपणगं दुगं च संथारे ।

दंडाईपणगं पुण मत्तगतिग पायलेहणिया ॥ १४१४ ॥ गाथार्थो
यथा-वासत्ताणे पणगं-वाले सुत्ते सुई पलास कुडसिसगलत्तए य ।
वालः-कम्बलः. सुत्ते पटी, शूची तालपत्राणां, पलास छत्रं, कुडसि-
सगलत्तयं, सिरिवन्नि खुपकं । चिलिमिलीपणगं-पोत्ते वाले रज्जु
य कडग दंडमई । संथारगदुगं-झुसिरो अज्झुसिरो य । दंडपणगं-दंडे
विदंडे लट्टी विलट्टी नालिया य । मत्तयतियं-खेल काइय सन्ना य ।

मुहपोत्तिगरयहरणे कप्पतिग-निसेज्ज-चोलपट्टो य ।

निशीथविचाराः

संथारुत्तरपट्टे व पेक्खिप जहुग्गमे सूरो ॥ इति प्राभातिक-
पडिलेहणगाथा (१४२५) पत्तेसु प्रेक्षितेसु यथा रविः उदेति । चउफलं
मोक्कलं वा खंधे करेइ दुवार इति सीसदुवारिया करेइ । दो वि
बाहाओ छाईतो संजइ पाउरणेण पाउरइ ॥ पगओ दुहओ वा कप्पअंचला
खंधारेविया गल्लपक्खं पाउणइ । इति (१५२५) प्रावरणविचारः ।

भिक्षुवियार विहारे दूइजंते व गाममणुगामं ।

सीसदुवारं भिक्षू जे कुज्जा आणमाईणि । १५२४ ॥

अनेन सीसदक्कणनिषेधः ।

जल्लो उ होइ कमढं मलो उ हत्थाइयट्ठिओ सडइ ।

पंको पुण सेउल्लो चिक्खलो वावी जो लग्गो ॥ १५२२ ॥

सकमहो इंदमहो आइसहाओ सुगिम्हगाइ, जो व जत्थ महामहो
एणसु मा पमत्तं देवया छलेज्जा । तेण अणागादजोगनिकखेवो ।
किञ्चाऽयत्-तेसु य सकमहादिदिवसेसु विगइलाभो भवइ, ताओ
दुब्बलसरीरा भुंजति, ताहे पीणिज्जन्ति (बलिनो भवन्तीत्यर्थः) ।
इसरे नाम आगादजोगवाही ते जोगं वहंति, न तेसिं उइसेो न वा
पुव्वुद्धिट्ठं पढंति (१६०८) इत्यक्षरैरनध्याये योगोद्ब्रहननिषेधः ।
तक्काइ पगंगियं भुंजइ इति (१६०७) तक्काम्बिलाक्षराणि ।

विगई विगईभीओ विगइगयं जो उ भुंजए भिक्षू ।

विगई विगइसहावा विगई विगई बला नेइ ॥ १६२२ ॥

व्याख्या—घृतादिविगई, बिइयविगइगहणेण कुगई । विगईए कयं
विगइकयं जहा विस्संदणं, विगई वा गयं जम्मि दव्वे तं दव्वं
विगइगयं, जहा दध्योदनः । विगईए भुत्ताए साहु विगयसहावा
भवइ, सा य विगई भुत्ता विगई नरगाइयं बला नेइ इत्यर्थः ।

विगइमणट्ठा भुंजइ न कुणइ आयंबिलं न सहइइ ।

२०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

पसो उ सव्वभंगो देसे भंगो इमो तत्थ ॥ १५९५ ॥
 काउस्सगमकाउं भुजइ भोऊणं कुणइ वा पच्छा ।
 सय काऊण व भुजइ तत्थ लहू तिन्नि उ विसिट्ठा ॥ १५९६ ॥
 जावच्चिय कालगया ताहे विय देण्णि तिण्णि वा दिवसे ।
 गच्छेज्ज संजइणं अणुसट्ठिं गणहरो दाउं ॥ १७५१ ॥
 पडिणीय-मेच्छ सावय-गय-महिसा तेण साणमाईसु ।
 आसन्ने उवस्सग्गे कप्पइ गमणं गणहरस्स ॥ १७३४ ॥
 संयतीवसतो इत्यर्थः ।

पियधम्मो ददधम्मो मियवाई अप्पकोऊहल्लो य ।
 अज्जं गिलाणियं खलु पडिजग्गइ परिसो साहू ॥ १७५१ ॥
 जेण पहेण पक्खियाइसु आगच्छन्ति, तम्मि पहे दंडाइ उवगरणं न
 मुंचंति इतिशेषः । (३०४ सू०२४)

पासित्ता भासित्ता सोउं सरिऊण थावि जे भिक्खू ।
 विष्फालित्ताणं मुहं सवियारकहं कहं हसइ ॥ १८२३ ॥
 पासवणुच्चारं वा जे भिक्खू वोसिरेज्ज अविहीण ।
 सो आणा अणवत्थं मिच्छत्तविराहणं पावे ॥ १८५६ ॥

पट्टीवंसो दो० इत्यादि गाथा, वंसगकडुणुक्कं वण० इत्यादि गाथा ।

तम्हा सव्वाणुज्जा सव्वनिसेहो य पवयणे नत्थि ।
 आयव्वयं तुलेज्जा लाहाकंखि व्व वाणियओ ॥ २०६७ ॥
 जो चेव य उवढिमि गमो उ सो चेव होइ भत्तपाणम्मि ।
 भुजण वज्जमणुन्ने तिण्णि दिणे कुणइ पाहुण्णं ॥ २०९८ ॥
 जत्थ संजईओ संजयाण किइकम्मं करंति, तत्थ सव्वं उद्धट्ठिया
 सुत्तावत्ताइ करंति, न मुद्धानं (उ) द्ठिए रयहरणे पाडिति । केइ
 आयरिया भणंति-उद्धट्ठिया चेव रओहरणे सिरे पणमंति तं चेव
 तेसिं मुद्धानंति । संयतीविचारः (२११७ गाथा चू०) ।

નિશીયવિચારા:

વદ્ધમાણસામિસ્સ સિસ્સો સુહમ્મો, તસ્સ જંબુનામા, તસ્સવિ પમ્બો, તસ્સ સેજ્ઞંભવો, તસ્સવિ સિસ્સો જસમહો, જસમહસ્સ સિસ્સો સંભૂઓ, સંભૂયસ્સ થૂલમહો, થૂલમહં જાવ સવ્વેસિં એકસંભોગો આસિ । થૂલમહસ્સ જુગપ્પહાણા દો સીસા અજ્ઞમહાગિરી અજ્ઞસુહત્થી ય । इति पर्वकम उक्तः (૨૧૫૪ ગાથાચૂર્ણિ:) ।

જે મિક્ખૂ સુહુમાઈ કરેજ્ઞ રયહરણસીસગાઈં ચ ।

સો આણા અણવત્થં મિચ્છત્તવિરાહણં પાવે ॥ ૨૧૭૧ ॥
રયહરણસીસગાણિ-રયહરણદસાઓ ।

તિણ્હુવરિં વંધાણં વંડતિભાગસ્સ દેટ્ટુ ઉવરિંં વા ।

દોરેણ અસરિસેણ વ સંતરં વંધંત આણાઈ ॥ ૨૧૭૮ ॥
અસરિસો અતજ્ઞાઓ હત્યર્ય: ।

નાણાઈસંધ્રણટ્ટા વિ સેવિયા નેઈ ઉપ્પહં વિગઈં ।

કિં પુણ જો પડિસેવઈ વિગઈં વણ્ણાઈણં કજ્ઞે ॥ ૨૨૮૪ ॥

જે મિક્ખૂ આગંતાગારેસુ જાવ પરિયાવસહેસુ વા યગો ઇત્થીય સદ્ધિં વિહારં વા કરેઈ સઙ્ગાયં વા કરેઈ, અસણં વા પાણં વા જ્ઞામં વા સાઈમં વા આહારેઈ, ઉચ્ચારં પાસવણં વા પરિટ્ટવેઈ, અણ્ણયરં વા અણારિયં નિટ્ટુરં અસમણપાઓમં કહં કહેઈ કહંતં વા સાંઈજ્ઞઈ (૩૦ ૮ સૂ૦ ૧) । જે ઉજ્ઞાણંસિ વા ઉજ્ઞાણગિહંસિ વા યગો યગાપ-ઈત્થિય સદ્ધિં જાવ કહેઈ, કહંતં વા સાંઈજ્ઞઈ (૩૦ ૮ સૂ૦ ૨)
इत्येकाकिल्लीकथाविचारः ।

અવિ માયરં પિ સદ્ધિં કહા ઉ યગાણિયસ્સ પડિસિદ્ધા ।

કિં પુણ અણારગાઈં તરુણિત્થીઈંં સહ ગયસ્સ ॥ ૨૩૪૪ ॥

અમ્માવિ અપ્પસત્થા થીસુ કહા કિમુ અણારિ અસમ્મા ।

ચંકમણઙ્ગાયમોયણ ઉચ્ચારેસુંંં તુ સવિસેસા ॥ ૨૩૪૫ ॥

ચક્કી વીસઈ ભાગં સવ્વેવિ ય કેસવાઓ દસ ભાગં ।

મહલિયા છબ્ભાગં આયરિયા અદ્ધમદ્ધેણં ॥ ૨૩૫૫ ॥

પાપેન ગૃહાન્તે इतिशेषः ।

२२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

रोहेउ अट्टमासे वासासु सभूमिप निवा जंति ।

रुद्धेण तेण नगरे हावंति न मासकप्पं तु ॥ २३७५ ॥

गुत्तागुत्तदुवारा कुलपुत्ते सत्तमंतर्गभीरे ।

भीयपरिसे महविप अज्जासेज्जायरे भणिप ॥ २४५७ ॥

घणकुट्टा सकवाडा सागारिय भणिणि माउ पेरंता ।

निष्पञ्चवाय जोग्गा विच्छिन्न पुरोहडा वसही ॥ २४५९ ॥

संयतीशय्यागाथे ।

जो मुद्धा अभिसित्तो पंचहि सहिओ अ भुंजप रज्जं ।

तस्स उ पिंडो वज्जां तव्विवरीयम्मि भयणा उ ॥ २४९७ ॥

सेणावइ-अमच्च-पुरोहिय-सेट्टि-सत्थवाहेहिं पंचहिं सहिओ ।

मुविप मुद्धभिसित्ते मुइओ जो होइ जोणिसुद्धो उ ।

अभिसित्तो उ परेहिं सयं च भरद्धो जहा राया ॥ २४९८ ॥

असणाईया चउरो वत्थे पाप य कंवले चेव ।

पाउंछणप य तहा अट्टविहो रायपिंडो उ ॥ २५०० ॥

जे भिक्खू राईणं निग्गच्छंताण अहव निंताणं ।

चक्खुवडियाप पयमाव अभिधारे आणमाईणि ॥ २५३९ ॥

जइ खलु पुरिमं संघं उद्दिसई मज्झिमस्स तो कप्पे ॥ २६७० ॥

अस्या अर्था यथा-रिसभसामिणो तित्थे जे समणा समणीओ वा ते उद्दिसिउं करेइ, तो तेसिं अकप्पं, मज्झिमाण पुण कप्पं, तेसिं मज्झिमाण कडं दोणहवि पुरिम-मज्झिमाण अकप्पं इत्यर्थः ।
इत्याधार्कर्मविचारः ।

गुरुणो जावज्जीवं सुद्धमसुद्धेण होइ कायव्वं ।

वसहे बारस वासा अट्टारस भिक्खुणो मासा ॥ २६८६ ॥

वसहे-उपाध्याये इत्यर्थः ।

जह भमरमहुयरिगणा निवयंति कुसुमियंमि वणसंडे ।

तह होइ निवइयव्वं गेलण्णे कइवयजडेण ॥ २९७१ ॥

निशीथविचाराः

तेगिच्छास्स इच्छाणुलोमणं जो न कुज्ज सइ लामे ।

असंजमस्स भीओ अलस पमाई च गुरुगा से ॥ ३०६२ ॥

तेगिच्छाओ-गिलाणपडिजागरकः ।

खंतिखमं महविं असदमलोलं च लद्धिसंपन्नं ।

दक्खं सुभरमसुविं द्विययगाहिं अपरित्तं ॥ ३१०५ ॥

सुत्तथापडिबद्धं निज्जरपेहो जिइदिं दंतं ।

कोउइलविप्पमुक्कं अणाणुकिंत्ति सउच्छाहं ॥ ३१०६ ॥

आगाढमणागाढे सइहगनिसेवगं च सट्ठाणे ।

आउरवेयावच्चे परिसयं तु निउंजेज्जा ॥ ३१०६ ॥

असुविरो-अनिहालु, सुत्तथापडिबद्धो-गृहीतसूत्रार्थः । को अन्नो एवं काउं समत्थो, तुज्ज वा परिसं तारिसं मए कयंति एवं जो नवि कथयति सो अणाणुकिंत्ति ।

पर्युषणाविचारो यथा-पज्जोसवणाए अक्खराइ हुंति उ इमाइं गोण्णाइं ।

परियागववत्थवणा पज्जोसवणा य पागइया ॥ ३१३८ ॥

परिवसणा पज्जुसणा पज्जोसवणा य वासवासो य ।

पढमं समोसरणं ति य ठवणा जेट्ठोग्गहेगट्ठा ॥ ३१३९ ॥

जम्हा पज्जोसवणादिवसे पव्वज्जापरियागो एत्तिया मम वरिसा उट्ठावियस्स तम्हा परियागववत्थणा भण्णइ ।

ऊणाइरित्तमासे अट्ट विहरिऊण गिम्हहेमंते ।

एगाहं पंचाहं मासं व जहा समाहीए ॥ ३१४४ ॥

पडिमापडिबन्नाणं एगाहो पंचाहो तहाऽलंदे ।

जिणसुद्धाणं मासो निक्कारणओ य थेराणं ॥ ३१४७ ॥

‘जिणसुद्धाणं’ति जिणकप्पियाणं थेराणं चेत्थर्यः । कहं पुण ऊणा अइरित्ता वा उउबद्धिया मासा भवंति ? इत्याह-

काऊण मासकप्पं तत्थेव उवागयाण ऊणाउ ।

चिक्खल्लुवासरोहेण वा बितीए ठिया नूनं ॥ ३१४५ ॥

२४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

जत्थ खेत्ते आसाढमासकण्णो कओ, तत्थेव खेत्ते वासावासत्तेण उवागया एवं ऊणा अट्ट मासा । अहवा सचिक्खल्ला पंधा, वासं वा अज्जवि नो विरमइ, नगरं वा रोहियं, बाहि वा असिवाइ कारणं, तेण मगासिरे सब्बे ठिया, अओ पोसाइआ आसाढंता सत्त विहरणकाला भवंति ।

इयाणि जह अइरित्ता अट्ट मासा विहारो तद्वा भण्णइ-

वासाखेत्तालंभे अट्टाणाइसु सत्थवसगा वा ।

वासगवाघापण व अपडिक्कमिउं जइ वयंति ॥ ३१४६ ॥

अर्थो यथा-आसाढे सुद्धवासावासपाओमं खेत्तं मग्गंतेहिं न लद्धं ताव जाव आसाढचाउमासाओ परओ सविसइराए मासे अइक्कंते लद्धं, ताहे भइवयजोण्हपंचमीए पज्जोसियं, नव मासा एवं, एवं च अट्ट मासा अइरित्ता । अहवा साहू अट्टाणपडिवन्ना सत्थवसेणं आसाढचाउम्मासाओ परेण पंचाहेण दसाहेण वा पक्खेण वा जाव वीसइराए वा मासे वासाखेत्तं पत्ताणं अइरित्ता अट्ट मासा विहारो भवइ । अहवा वासवाघाप अणावुट्ठीए आसोए कत्तिए निभायाण अट्ट अइरित्ता भवंति । वसहिवाघाप वा कत्तियचाउम्मा-सियस्स आरओ चेव निभाया । आयगियाणं कत्तियपुण्णिमाए परओ वा साहगं नक्खत्तं न भवइ, अन्नं वा रोहादिकं जाणिऊण कत्तिय-चाउम्मासियं अपडिक्कमिउं जया वयंति तया अइरित्ता अट्ट मासा भवंति ।

वासावासे कम्मि खेत्ते कम्मि काले पविसियव्वं ? इत्याह-

आसाढपुण्णिमाए वासावासाहु ढांइ ठायव्वं ।

मगासिरवहुलदसमीओ जाव पक्कम्मि खेत्तम्मि ॥ ३१४७ ॥

कहं पुण वासापाउग्गं खेत्तं पविसंति ? इत्याह-

बाहिठिया वसभेहिं खेत्तं गाहित्तु वासपाउग्गं ।

निशीथविचाराः

कप्पं कहित्तु ठवणा सावणबहुलस्स पंचाहे ॥ ३१५० ॥

अर्थः—आसाढपुण्णिमाए पविट्ठा, पडिवयाओ आरब्भ पंच दिणाइं संथारग—तण—डगल—छार—मल्लगाईयं गेण्हंति ।

एत्थ उ अणभिग्गहियं वीसइरायं सवीसई मासं ।

तेण परमभिग्गहियं गिहिनायं कत्तिओ जाव ॥ ३१५१ ॥

अर्थः—इत्थ आसाढपुण्णिमाए सावणबहुलपंचमीए वासपज्जो—सविए वि अप्पणो अणभिग्गहियं । अहवा जइ गिहत्था पुच्छंति अज्जो ! तुच्चे एत्थ वरिसाकालं ठिया अह न ठिया ? एवं पुच्छिएहि अणभिग्गहियं ति संदिद्धं यत्तव्यं । वीसइरायं सवीसइरायं मासं । जइ अभिवड्ढियवरिसं तो वीसइरायं जाव अणभिग्गहियं । अह चंदवारसं तो सवीसइरायं मासं जाव अणभिग्गहियं तत्कालात् परतः अभिगृहीतं ‘इह व्यवस्थिता’ इति पुच्छंताणं कहंति ।

असिवाइकारणेहिं अहवा वासं न सुट्ठ आरद्धं ।

अभिवड्ढियंमि वीसा इयरेसु सविसेइमासो ॥ ३१५२ ॥

अर्थः—असिवाइएहि कारणेहिं जइ अच्छइ तो आणाइया दोसा । अह गच्छंति तो गिहत्था भणंति—एए सव्वण्णुपुत्तगा न किंचि जाणंति, मुसावायं च भासंति । ठियामो त्ति भणित्ता जेण निग्गया । तम्हा अभिवड्ढियवरिसे वीसइराए गए गिहिनायं करिंति । तिसु चंदवरिसेसु सवीसइराए मासे गए गिहिनायं करिंति । जत्थ अहिगमासगो पडइ—(चटति) वरिसे तं अभिवड्ढियवरिसं भण्णइ । जत्थ न पडइ तं चंदवरिसं । सो य अहिगमासगो जुगस्स अंते मज्जे वा भवइ । जइ अंते तो नियमा दो आसाढा भवंति अह मज्जे तो दो पोसा । सीसो पुच्छइ—कम्हा अभिवड्ढियवरिसे वीसतिरायं चंदवरिसे सवीसइमासो ? उच्यते—जम्हा अभिवड्ढियवरिसे गिम्हे चेव सो

२६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

मासो अइकंतो तम्हा वीस दिणा अणभिग्गहियं कीरइ, इयरेसु तिसु चंदवरिसेसु सवीसइमास इत्यर्थः ।

पथ उ पणगं पणगं कारणियं जाव सवीसईमासो ।

सुद्धदसमीठियाण व आसाही पुण्णिमोसमणा ॥ ३१५३ ॥

अर्थः—अहवा जत्थ आसाढमासकप्पो कओ तं वासपाउग्गं खेत्तं, अन्नं च नत्थि वासपाउग्गं ताहे तत्थेव पज्जोसविति । पक्कारसीओ आढवेउं डगलाइयं गेण्हंति, पज्जोसवणाकप्पं च कव्हंति, ताहे आसाढपुण्णिमाए पज्जोसविति । एस उस्सग्गो । सेस कालं पज्जोसवित्ताणं सक्वा अववाओ । अववाएवि सवीसइराइमासाओ परेण अइक्कमेउं न वट्टइ । सवीसइराए मासे पुण्णे जइ वासखेत्तं न लब्भइ तो कक्खहेट्ठा वि पज्जोसवेयव्वं । तं च पुण्णिमाए पंचमीए दसमीए पवमाइएसु पव्वेसु पज्जोसवियव्वं नो अपव्वेसु । सीसो पुच्छइ—इदार्णि कहं चउत्थीए—अपव्वे पज्जोसविज्जइ ? । आयरिओ भणइ—कारणिया चउत्थी अज्जकालगायरिण पवत्तिया । ताहे रण्णा भणियं—ताहिवसं मम लोगाणुवत्तिए इदं अणुजाण्यव्वो हांहित्ति साधू चेइए न पज्जवासिस्सं, ता छट्ठीए पज्जोसवणा कज्जउ ? । आयरिण भणियं—न वट्टइ अइक्कामेउं, ताहे रण्णा भणियं—एवं तां अणागयं चउत्थीए पज्जोसविज्जउ । आयरिण भणियं—एवं भवउ । ताहे चउत्थीए पज्जोसवियं । एवं जुगप्पहाणेहिं चउत्थी कारणे पवत्तिया । सा चेवाणुमया सव्वसाहूणं । रण्णा य अंतोउरिगा भणिया—तुरहे अमावासाए उववासं काउं पडिवयाए सव्वखज्जमोज्जविहीहिं साहू उत्तरपारणए पडिलाभित्ता पारेह, पज्जोसवणाए अट्टमंति काउं पडिवयाए उत्तरपारणयं भवइ । तं च सव्वलोगेणवि कयं, तओ पभिइ मरहट्टविसए ‘समणपूय’ त्ति छणो पयडेइ ।

इयार्णि पंचगपरिहाणिमधिकृत्य कालावग्रह उच्यते—

निशीथविचाराः

इय सत्तरी जहण्णा असिइ नउई दसुत्तरं च सयं ।

जइ वासइ मग्गसिरे दसरायं तिण्णि उक्कोसा ॥ ३१५४ ॥

अर्थो यथा-‘इय’ त्ति उपप्रदर्शने । जे आसाढचाउमासियातो सवीसइराय मासे गए पज्जोसर्विति तेसिं सत्तरि दिवसा जहण्णओ वासकालुगहो भवइ । कहं सत्तरि ? उच्यते-चउमासाणं वीसुत्तरं दिवससयं भवइ, सवीसइ मासो पण्णासं दिवसा, ते वीसुत्तरसय-मज्झाओ सोहिआ सेसा सत्तरि । जे भइवयस्स बहुलदसमीए पज्जोसर्विति तेसिं असीइ दिवसा मज्झिमो वासकालोगहो भवइ । जे सावणपुण्णिमाए पज्जोसर्विति तेसिं नउई दिवसा मज्झिमो चेव वासकालोगहो भवइ । जे सावणबहुलदसमीए पज्जोसर्विति तेसिं दहुत्तरसयं मज्झिमो चेव वासकालोगहो भवइ । जे आसाढपुण्णिमाए पज्जोसर्विति तेसिं वीसुत्तरं दिवससयं जेट्ठो वासकालोगहो भवइ । सेसंतरेसु वि दिवसपमाणं वत्तव्वं । एवमाइपगारेहि वरिसारत्तं एगखेत्ते अच्छित्ता कात्तियचाउमासियपडिवयाए अवस्सं निगंतव्वं । अह मग्गसिरे मासे वासइ चिक्खल्लजलाउला पंथा तो अववाएण पक्कं उक्कोसेण तिण्णि वा दसराया जाव तंमि खेत्ते अच्छंति । मार्गसिरपूणीमासीं यावत् इत्यर्थः । मग्गसिरपुण्णिमाए परओ जइ वि सचिक्खला पंथा वासं वा गाढं अणुवरयं वासइ जइ विण्णवंतेहि तद्वावि अवस्सं निगंतव्वं । अह ण निगच्छंति तो चउगुरुगा एवं पंचमासिओ जेट्ठोगहो जाओ । तथाहि-

पण्णासा पाडिज्जइ चउण्ह मासाण मज्झाओ ।

तओ उ सत्तरी (जहण्णा) होइ जहण्णो वासुवगहो ॥ ३१५५ ॥ तथा

काऊण मासकप्पं तथेव ठियाणऽतीयमग्गसिरे ।

सालंबयाण छम्मासिओ अ जेट्ठोगहो होइ ॥ ३१५५ ॥

जइ अत्थि पयविहारो चउ पाडिवयंमि होइ निगमणं ।

अहवा वि अणितस्सा आरोवण पुव्वनिहिट्ठा ॥ ३१५७ ॥

२८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

अर्थो-वासाखेत्ते निव्विग्घेण चउरो मासा अचिछउं कत्तियत्ता-
उम्मासं पडिक्कमिउं मग्गसिरबहुलपडिवयाए निग्गंतव्वं एसचेव
चउपाडिवओ । तथा-

काइयभूमि संधारए य संसत्त दुल्लभे भिक्खे ।
एएहिं कारणेहिं अप्पत्ते होइ निग्गमणं ॥ ३१५९ ॥
राया कुंथू सप्पे अगणि गिलाणे य थंडिलस्स असई ।
एएहिं कारणेहिं अप्पत्ते होइ निग्गमणं ॥ ३१५८ ॥
वासं व न उ विरमइ पंथा वा दुग्गमा सच्चिक्खल्ला ।
एएहिं कारणेहिं अइक्कंते होइ निग्गमणं ॥ ३१६० ॥

एष पर्युषणाविचारः । वर्षाकाले खेत्ते ठवणा जहा-

उभओ वि अद्धजोयण अद्धकोसं तह हवइ खेत्तं ।
होइ सकोसं जोयण मेत्तूण कारणज्जाए ॥ ३१६२ ॥

अर्थो-पुव्वावरेण दक्खिणुत्तरेण वा । अहवा उभओत्ति सव्वओ
समेता अद्धजोयणं सह अद्धकोसेण एगदिसाए खेत्तप्पमाणं भवइ ।
उभओ वि मेलिउं गमागमेण वा सकोसं जोयणं भवइ । 'कारण-
ज्जाएण'त्ति अववायकारणं मेत्तूण एरिसं उरस्सग्गेण खेत्तं भवइ ।
वासासु एरिसं खेत्तठवणं ठवेइ । तथा-

उड्ढमहे तिरियंमि य सक्कांसं हवइ सव्वओ खेत्तं ।

इंदपयमाइएसु छहिंसि सेसेसु चउ पंच ॥ ३१६३ ॥
नइमादिजलेसु इमा विही ।

दग्घट्ट तिण्णि सत्त व उउवासासु न हणंति ते खेत्तं ।
चउरऽट्टाइ हणंती जंघद्वेक्को विय परेणं ॥ ३१५५ ॥ वर्षाकाले च-
उच्चारपासवण खेलमत्तए तिण्णि तिण्णि गिह्णंति ।
संजमआएसट्टा भिज्जेज्ज व सेस उज्झंति ॥ ३१७२ ॥
धुवलोओ उ जिणाणं निच्चं थेराण वासवासासु ।
असह्ण गिलाणगस्स व तं रयणिं तू नइक्कामे ॥ ३१७३ ॥

निशीथविचाराः

अर्थो-शेराण वि वासासु धुवलोओ चेव । असहू गिलाणाणं तु पज्जोसवणराइं नाइकमंति ।

वर्षासु च-मोत्तुं पुराण-भाविष्यसङ्के सच्चित्तसेसपडिसेहो ।

मा होहिति निद्धम्मो भायणमोए य उड्डाहो ॥ ३१७४ ॥

अर्थो यथा-जइ सो भणइ-वरसंते मा नीहि, आउक्कायविराहणा भवइ । ताहे सो भणाइ-जइ एए जीवा तो निसग्गमाणे किं भिक्खं गिण्हइ ? विचारभूमिं वा गच्छइ ? कहं वा तुम्हे अहिंसगा साहवो य वासासु चलणे न धोवंति पायलेहणियाए निल्लिहंति ? ताहे सो भणाइ-असुइं चिक्खल्लं मद्दिऊण पाया न धोवंति, असुइणो एए समलस्स य कओ धम्मो ? । एवं विप्परिणओ उन्निक्खमइ । सागारियं ति काउं साधवो पाए धोवंति तो असामायारी पाउसदोसो य । वासे पडंते अभाविए सेहे वसहीओ अनिते जइ मंडलीए भुंजइ तो उड्डाहं करइ, पाणा इव एए पराप्परं संसट्टं भुंजंति । अहंपि णेहि विट्ठालिआ ताहे विप्परिणमइ । अह मंडलीए न भुंजइ ताहे असमायारी । जइ वा ते साहवो निसग्गमाणे मत्तएसु उच्चारपासवणाइं आयरंति, सो य तं दट्ठं विप्परिणामेज्जा ।

वर्षासु च-मणवयणकायगुत्तो दुच्चरियाइं च निच्चमालोए ।

अहिगरणे उड्डुवग पज्जोओ चेव द्मओ य ॥ ३१७५ ॥

प्रतिष्ठाविषयो यथा-ताहे सो विज्जुमाली भणाइ-इयाणिं किं मया कायव्वं ? अचुयदेवेण भणियं बोहिनिमित्तं जिणपडिमावयारं करेहि । तओ सो विज्जुमाली अट्टाहियामहवंते गंतुं चुल्लहिमवंतं गोसीसदारमयं पडिमं देवयाणुभावेण निव्वत्तेइ, रयणविचित्ता-भरणेहिं सव्वालंकारविभूसियं करेइ । तथा ताहे पभावइ णहाया कयकाउयमंगला सुक्किलवासपरिहाणपरिहिया बलिपुप्फधूवकडच्छयहत्था गया । तओ पभावइए सव्वं बलिमादि काउं भणियं-‘देवाहिदेवो महावीरवद्धमाणसामी तस्स पडिमा कीरउ’

३०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

त्ति पहराहि वाहिओ कुहाडो, पगघाए चेव दुहा जायं, पेच्छंति य पुव्वनिव्वत्तिय-सव्वालंकारविभूसियं भगवओ पडिमं, सा णेउं रण्णा घरसमीवे देवाययणं काउं तत्थ ठविया । तत्थ किण्हगुलिया नाम दासचेडी देवसुस्सूसाकारिणी निउत्ता । अट्टमि-चाउदसीसु य पभावई देवी भत्तिराणेण सयमेव (राउ) नट्टोवहारं करेइ । राया वि तयाणुवित्तीए मुरये पवापइ । अण्णया पुणोवि पभावईए ण्हायकय-कोउयाए दासचेडी वाहित्ता देवयगिहपवेसा सुद्धवासा आणेहि त्ति भणिया । ते य सुद्धवासा आणिज्जमाणा कुसुंभरागरत्ता इव अंतरे संजाया । इति श्वेतधौतिकबलिप्रतिष्ठाविचारः ।

चंपानगरी अणंगसेणो सुवण्णकारो, विज्जमाली जक्खो, नाइलो सावओ, किण्हगुलिया, उदायणो । उउजेणीं विइमयाओ असीइ जायणाइ चंडपज्जोआ राया । दिट्ठसुयमणुभूयं जं वत्तं पंचसेलए दीवे नलगिरी सुवण्णगुलिया ।

पुव्वाधीयं नस्सइ नवं च छाओ न पच्चलो वेत्तुं ।

खमगस्स व पारणए वरिसति असइ य बालाई ॥ ३२०७ ॥

वर्षतिभिक्षां कुर्वति ।

धुवलोओ उ जिणाणं वरिसासु य ढांइ गच्छवासीणं ।

उडु तरुणे चउमासो खुर-कत्तरि छल्लह गुरुणा ॥ ३२१३ ॥

पढमंमि समोसरणे वत्थ पायं च जो पडिगाहे ।

सो आणा अणवत्थं मिच्छत्त-विराहणं पावे ॥ ३२२२ ॥

पज्जोसवणे केसे गावीलोमण्णमाणमेत्ते वि ।

जो भिक्खू वाइणावती सो पावइ आणमाईणि ॥ ३२१० ॥

डगलग-ससरक्ख कुडमुढ-मत्तगतिगलेव-पायलेहणिया ।

संथारफलगपीढग निज्जोमो चेव दुगुणो उ ॥ ३२३८ ॥

निशीथविचाराः

पुरिमा उ उसभसामिणो सिस्सा, चरिमा वद्धमाणसामिणो ।
 पसि पस कप्पो चेव । जं वासासु पज्जोसविज्जंति, वासं पडउ
 वा मा वा । मज्झिमयाणं पुण भइयं-पज्जोसर्विति वा न वा । जइ
 दोसा अत्थि तो पज्जोसर्विति, इहरा नो । मंगलं च वद्धमाणसामित्थे
 भवइ । जेण य मंगलं तेण सव्वजिणाणं चरियाइं कहिज्जंति,
 समोसरणाणि य, सुहम्माइयाण थेराणं आवलिया कहिज्जति ।

पढमंमि समोसरणे जावइयं पत्त-चीवरं गहियं ।
 सव्वं वोसिरियव्वं पायच्छित्तं च वोढव्वं ॥ ३२५३ ॥
 पुण्णंमि निग्गयाणं साहम्मियखेत्तवज्जिप गहणं ।
 संविग्गाण सकोसं इयरे गहियंमि गिहंति ॥ ३२५८ ॥
 सखित्ते परखित्ते दो मासे परिहरित्तु गिहंति ।
 जं कारणं न निग्गया तंपि बहिं झोसियं जाणे ॥ ३२६० ॥
 चिक्खल्ल-वास-असिवाइपसु जहिं कारणेसु उ न निति ।
 दिते पडिसेहित्ता गेहंति उ दोसु पुण्णेसु ॥ ३२६१ ॥
 बिइए वि समोसरणे मासा उक्कोसगा दुवे हुंति ।
 ओमंथगपरिहाणी य पंच पंचेग य जहण्णे ॥ ३२६६ ॥

मासकल्पे इत्यर्थः । इति वर्षादिविचारः ।

जइ वि य फासुगदव्वं कुंथू-पणगादि तहवि दुप्पस्सा ।
 पच्चक्खणाणिणो वि हु राईभत्तं परिहरंति ॥ ३४११ ॥
 जइ वि य पिपीलिगाई दिसंति पईव-जोइउज्जोए ।
 तह वि खलु अणाइणं मूलवयविराहणा जेण ॥ ३४१२ ॥

उवाइयं अणोवाइयं वा जं पुण्णभइ-माणिभइ-सव्वाण-जक्ख
 महुंडिमाइयाण निवेइज्जइ, सो दुविहो-निस्समनिस्साकडो य । इति बलिः ।

३२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

अट्टारस पुरिसेसुं वीसं इत्थीसु दस नपुंसेसु ।

पव्वावणा अणरिहा अनला अह एत्तिया भणिया ॥ ३५०५ ॥

अनलाः-प्रव्रज्याया अयोग्याः ।

बाले बुड्ढे नपुंसे य जड्ढे कीवे य वाहिए ।

तेणे रायावयारी य उम्मत्ते य अदंसणे ॥ ३५०६ ॥

दासे दुट्ठे य मूढे अणत्ते जुंगिए इय ।

उवद्धए य भयए सेहे निण्फेडियाइय ॥ ३५०७ ॥

एते अष्टादश पुरुषाः प्रवाजयितुं न कल्पन्ते । एत पवाष्टादशभेदाः
 गुर्विणी-बालवत्साभ्यां सहिताः स्त्रीपक्षे विंशतिभेदाः । परं नपुंसकद्वारे
 विसेसां इत्थीणं, इत्थीनपुंसिया इत्थीवेदां वि से नपुंसगपेदंपि
 वेपइ । अदंसणो-अन्धः । अणत्ते-रिणवान् । जुंगिओ-जात्यादिदूषितः
 कुण्टमण्टो वा । उवसंपयं बद्धो ओवद्धो । भइउ-मूल्यकर्मकरः ।
 सेहनिण्फेडिउ-अट्टवरिसाइउ माइमाईहिं अमुक्कलिओ । नपुंसकभेदा यथा
 पंडए वाइए कीवे कुंभी ईसालुए इय ।

सउणी तक्कम्मसेवी य पक्खियापक्खिए इय ॥ ३५०८ ॥

सोगंधिए य आसत्ते वद्धिए चिप्पिए इय ।

मंतोसही उवद्धए इसिसत्ते देवसत्ते य ॥ ३५०९ ॥ गाथाद्वयम् ।

अर्थस्तु-पंडगो-नपुंसकः । वातिगो-जस्स वायवसेण लिंगं
 उड्ढं चेव चिट्ठइ । कुंभी-जस्स वसणा सुज्जंति । यस्येष्वा उत्पद्यते
 अभिलाषः स ईर्ष्यालुः । उक्कडवेयत्तणाओ सउणी व सउणी ।
 तक्कम्मपडिसेवी-जया वीयनिसणो तया साणो इव जीहाए लिहइ ।
 सुक्कपक्खे सुक्कपक्खे अईव मोहुम्भवा 'अपक्ख'त्ति कालपक्खो
 तत्थ अप्पो भवइ स पक्खियापक्खिओ । सुभं-सागारियस्स गंधं
 मण्णइ त्ति सोगंधी । आसत्तो-इत्थीसरीरे । वद्धिओ-वधितः ।
 जस्स जायमेत्तस्स अंगुट्ठपएसिणीमज्झिमाहि चमढिज्जंति स
 चाप्पओ इत्यर्थः ।

निशीथविचाराः

ऊण्टे नत्थि चरणं पव्वाचितो वि भस्सई चरणा ।
 मूलावरोहिणी खलु नारभई वाणिओ चेदुं ॥ ३५३२ ॥
 नूनेपु अप्रवर्षेपु न प्रवज्जेत्यर्थः । मागहद्धविसयभासानिबद्धं
 अद्धमागहं । अट्टविहां वाही-

जर-सास-कास-दाहो अइसार भगंदले य सूले य ।
 तत्तो अजीरघायग आसु विरेचा हि रोगविही ॥ ३६४७ ॥
 उलूगच्छी-रयहरणाओ अयोमयं कीलयं कइदिऊण दोवि
 अच्छीणे उद्धरित्तु ढोक्केइ । इति रजोहरणे लोहकीलिकाक्षराणि ।
 पच्छा इव हुंति विगला आयारियत्तं न कप्पई तेसिं ।
 सीसो ठवेयव्वा काणगमहिसो व्व निज्जमि ॥ ३७१० ॥

अर्थ-जइ पच्छा सामणभावट्टिओ सरीरजुंगिओ हवेज्ज, सो
 अपरिचज्जो । जइ सो आयरियगुणांवेओ तहा वि आयरिओ न
 कायव्वा । अह पच्छा आयरिओ विगलो होज्ज तेण सीसो ठवेयव्वा,
 अप्पणा अप्पगासभावां चिट्ठइ । जो चारियरिओ स काणगमहिसो ।
 जहा सा अप्पगासे चिट्ठइ, तहा गुरुवि ।

इमे गुब्बिणी दासा-उक्कासेण द्वादश वर्षाणि गर्भत्वेन तिष्ठतीत्यर्थः ।
 हस्तपादकर्णनासाश्लिषजितं विबं मृगावतीपुत्रवत्, वैकृतं सर्पादिवत्
 भवेत् ।

पुव्वं जाहे सत्थपरिण्णा सुत्तओ अहिया, ताहे उवट्ठावणापत्तो
 भवइ । दसवेयालियउप्पत्तिकालओ पुण जाहे छज्जीवणिया अहिया ।
 जइवसं उवट्ठाविओ तद्विवसं केसिंचि अभत्तट्ठो भवइ, केसिंचि
 आयंबिले, केसिंचि निव्वितियं । केसिंचि न किंचि, जस्स वा
 जं आयरियपरंपरागयं छट्ठट्ठमाइयं कराविज्जइ । (३७५३ गाथा चूर्णो)
 जं एगंगियं खुदापसमणे असमत्थं आहारो य अईइ, तं आहारेण
 संजुत्तं असंजुत्तं वा आहारो चेव नायव्वा । जहा असणे लोणं
 हिगूजीरककडुगं मंडं च असणं । (३७९० गाथाचूर्णो)

३४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

जे मे जाणंति जिणा अवराहा जेसु जेसु ठाणेषु ।
 तेहं आलोपउं उवट्टिओं सव्वभावेणं ॥ ३८७३ ॥
 जह सुकुसलो वि वेज्जो अण्णस्स कहेइ अण्णो वाहिं ।
 वेज्जस्स य सो सोउं तो पडिकम्मं समारभण ॥ ३८६० ॥
 जाणंतेण वि एवं पायच्छित्तविहिमण्णो निउणं ।
 तह वि य पागडतरणं आलोपयव्वगं होइ ॥ ३८६१ ॥
 तणकंबलपावारे कोयवतूली य भूमिसंथारे ।
 एमेव अणहियासे संथागमाइ पल्लंके ॥ ३९०७ ॥
 पतानि अनशनिनः कल्पन्ते इतिशेषः ।
 जति ताव सावया कुलगिरिमंदरविसमकडगदुग्गेसु ।
 साहंति उत्तिमट्ठं धित्तिधणियसहायगा धीरा ॥ ३९१२ ॥
 किं पुण अणगारसहायण अण्णोण्णसंगहवलेण ।
 परलोइओ न सकइ साहेउं उत्तिमो अट्ठो ॥ ३९१३ ॥
 सव्वाहिं वि लद्धीहिं सव्वे वि परीसहे पराइत्ता ।
 सव्वे वि य तित्थगरा पाओवगया उ सिद्धिगया ॥ ३९१६ ॥
 अवसेसा अणगारा तीतपडुप्पण्णणागता सव्वे ।
 केइ पाओवगता पच्चक्खाणिगणिं केइ ॥ ३९१७ ॥
 सव्वाओ अज्जाओ सव्वे वि य पढमसंग्रयणवज्जा ।
 सव्वे य देसविरता पच्चक्खाणेण उ मरंति ॥ ३९१८ ॥
 सव्वसुहण्णभावाओ जीवितसारातां सव्वज्जणितातां ।
 आहारातां न तरणं न विज्जती उत्तिमं लेाप ॥ ३९१९ ॥
 विगाहगते य सिद्धे मोत्तुं लेयंमि जत्तिया जीवा ।
 सव्वे सव्वावत्थं आहारे हुंति उवउत्ता ॥ ३९२० ॥
 तं तारिसगं रयणं सारं जं सव्वलोगरयणाणं ।
 सव्वं परिच्चइत्ता पाओवगता परिहरंति ॥ ३९२१ ॥
 केइ परीसहेहिं वाउलीउवेतणुद्धतो वा वि ।

निशीथविचाराः

ओभासिज्ज कयाती पढमं बितियं व आसज्ज ॥ ३९२३ ॥

हंदी परीसहचम् जोहेयव्वा मणेण काएणं ।

तो समरदेसकाले कवयतुल्लो उ आहारो ॥ ३९२५ ॥

इति गाथाद्वयम् अनशने भक्तदानार्थम् ।

कम्ममसंखेज्जभवं खवेइ अणुसमयमेव आउत्तो ।

अन्नतरंगमि जोगे वेयावच्चे विसेसेणं ॥ ३९०४ ॥

चाउज्जायं-जाइफलं कालयं कप्पूरं लवंगं ।

जइ तेसिं जीवाणं तत्थ गयाणं तु लोहियं होज्जा ।

पीलिज्जते धणियं गलेज्ज तं अक्खरे फुसिउं ॥ ४००७ ॥

जहा तिलेसु पीलिज्जतेसु तेसु तेहं नीति तहा जइ तेसिं
रुहिरं होज्जा, तो पोत्थगबंधनकाले तेसिं जीवाणं सुट्ठु पीलिज्जताणं
अक्खरे फुसिउं रुहिरं गलेज्ज इत्यर्थः ।

दुप्पडिलेहियदूसं अद्धाणाई विवित्त गेण्हति ।

घेप्पइ पोत्थगपणं कालिगनिज्जत्तिकोसट्ठा ॥ (४०२०)

मेहाउगहणधारणाइपरिदाणि जाणित्ता कालियसुयट्ठा कालियसु-
यनिज्जत्तिनिमित्तं वा पोत्थगपणं घेप्पइ, कोसो त्ति समुदाय इत्यर्थः ।

साहूणं दाहामि त्ति मलिणं धेवइ विहिं अजाणंतो धाउमाइसु
रत्तं काउं दलाइ रयगसज्जियं निप्पंककयं च चोक्खं असुइमुवलित्तं
धेउं सुइ एयावत्थं कयं साहूणा पडिसिद्धं पुरःकर्मत्वादितिशेषः ।

(गाथा चू० ४१०७)

पुव्वाए भत्तपाणं घेत्तूणं जे उवाइणे चरिमं ।

सो आणा अणवत्थं मिच्छत्तविराहणं पावे ॥ ४१४१ ॥

उवाइणइ-अतिक्रामति ।

निस्संचया उ समणा संचइउ गिही उ होति धारिता ।

संसत्त अणुवभोगा दुक्खं च विगिंचिउं होइ ॥ ४१४४ ॥

गाथाद्वयेन प्रथमपौरुष्यां गृहीतं चतुर्थ्यां न शुद्ध्यति ।

३६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

जे भिक्षु उवगरणं वहावे गिहि अहव अण्णतिथीहि ।

आहारं वा देज्जा पडुच्च तं आणमाईणि ॥ ४२०४ ॥

सत्त उ वासासु भवे दग्घट्ठा तिणिण होंति उवब्बे ।

जे उ न हणंति खेत्ते भिक्षुआचरियं च न हरंति ॥ ४२०५ ॥

थेद्वमा अकंते मत्ते सुत्ते व जारिसं दुक्खं ।

एमेव य अव्वत्ता वियणा पणिंदियाणं तु ॥ ४२०६ ॥

गिहिनिकखमण-पवेसे आवाह विवाह विक्रयकण वा

गुह्लाघव कट्ठिते गिहिणो खलु संपसारीआ ॥ ४२०७ ॥

संपसारकः स साधुः स्यादित्यर्थः ।

जाई कुले विभासा इत्यादि (४२१२) गाथायां-

‘तुन्नाइ सिप्प णावज्जगं च कम्मेयभावज्जं’ति ।

व्याख्या-अनावर्जकं कर्म, इतरत् आवर्जकं शिल्पमित्यर्थः ।

उम्माइकुलेसु वि एमेव गणे मंडलप्पवेसाई ।

देउलदरिसणभासा उवणयणे दंडमाई वा ॥ ४२१५ ॥

व्याख्या-प्रथमं पदं गतार्थम् । मंडलमालिहियं दंडं मल्लाइगणेषु
हीणाहियं विवरीयं वा तत्थ वि अण्णाणं जाणावेइ । गणोत्त गयं ।
सिप्पे अहिणवग्घण चिरकयं वा सिप्पयं दंडं भणाइ-अहं !
देवकुलस्स उवणओ उवसंघारो संवरणेत्यर्थः । पहाणो वा अण्णहाणो
त्ति । अहो ! आयामवित्थरे दंडं भणाइ-एवइए दंडे एयस्स
उ त्ति । इह दंडो हस्त उच्यते । इति गाथार्थः ।

कत्तरि पर्यायणावेक्ख वत्थु बहुवित्थरेसु एमेव ।

कम्मेसु य सिप्पेसु य सम्ममसम्मेसु सुइयरा ॥ ४२१६ ॥

गाथार्थो यथा-कत्तरि-एव कत्ता, पर्यायणं-कारणं दविणं तं च
अवेक्ख-दृष्ट्वा वत्थु (खा) उस्सियाइ बहुवित्थरं-अणोगमेयं । एतानि
दृष्ट्वा सूयया असूयया वक्तीत्यर्थः ।

।नगंथ सक तावस गेह्य आजीव पंचहा समणा ।

तेसिं परिवेसणाए लोभेण वणेज्ज को अण्यं ॥ ४२२० ॥

નિશીથવિચારા:

અર્થો યથા-નિમંથા-સાહુ સ્વમળા વા, સક્કા-રત્તાપડા, તાવસા-
વળવાસિણો, ગેહયા - પરિવાયગા, આજીવિગા - ગોસાલગસિસ્સા
પંડરભિક્કુયા વિ ભન્નતિ । इति गाथाः ।

‘પપ્પણ મજ્ઞ ભાવો વિહ્વો લોગે પળાતહયજ્ઞમિ’ત્તિ (૪૪૨૮)
ગાથાપૂર્વાદિવ્યાખ્યા-પળાતહયજ્ઞમિ ઇમંતિ લોગે જો મળોગયં ભાવં
જાણઈ તસ્સ લોગો આઉટ્ટઈ । વિશુદ્ધો ના ઇત્યર્થઃ ।

‘છિન્નમછિન્ને દુવિહે’ ઇત્યાદિ (૪૫૦૯) ગાથાયાં-તદુલ્લઘયાઈ
જત્ય પરિમાણ-પરિચ્છિન્ના વિજ્ઞંતિ સોં છિન્નો ભણ્ણઈ । તપ્પડિવક્કો
અછિન્નો ઇત્યર્થઃ ।

હત્થસ્સ છંભાયા-જહા અંગુલીણં અમ્મપ્પવા પદમભાગો, વીઓ
મજ્ઞાપારે ભાગો, તદ્દઓ અંગુલીમૂલે ભાગો, આડરેહાપ ચડત્થો ભાગો,
અંગુટ્થસ્સ અભિંતરકોંડિય પંચમો ભાગો, સેસો છટ્ઠો ભાગો ।
एवं हस्ते भागाः षट् ।

દેસાં વ સોવસમ્મો વસણી વ જહા અજાણગનરિંદો ।

एज्ઞં વિલુત્તસારં જહ તહ ગચ્છોંવિ નિસ્સારો ॥ ૪૭૧૬ ॥

इत्थी जूयं मज्झं मिगव्व वयणे तद्वा फरुसया य ।

દંડફરુસત્તમત્થસ્સ દૂસણં સત્ત વસણાણિ ॥ ૪૭૧૯ ॥

પણ્ણવણિજ્ઞા ભાવા અણંતભાગો ડ અણભિલપ્પાણં ।

પણ્ણવણિજ્ઞાણં પુણ અણંતભાગો સુયનિવદ્ધો ॥ ૪૮૨૩ ॥

જં ચડદસપુવ્વધરા છટ્ઠાણગયા પેરોપ્પરં હુંતિ ।

तेण उ अणंतभागे पण्णवणिज्जाण जं वुत्तं ॥ ४८२४ ॥

અક્કચરલંભેણ સમા ડ્ઘહિયા હુંતિ મહ્વિસેસેણં ।

ते वि य मह्विसेसा सुयनाणभंतरे जाण ॥ ४८२५ ॥

જોયણસયં તુ ગંતા અણાહારેણં તુ મંડસંકંતી ।

वाया अगणी धूमेहि य विद्धत्थं होइ लेणाई ॥ ४८३२ ॥

દરિયાલમળોસિલિં પિપ્પલી ય ચ્ચજ્જર મુદ્ધિયા અમયા ।

आइण्णमणाइण्णा तेवि इ एमेव नायव्वा ॥ ४८३४ ॥

३८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

खज्जरादयो अणाइण्णा इत्यर्थः । सामण्णं परिणामकारणं जहा-

आरुहणे आरुहणे निसियण गोणाइणं च गाउम्हे ।

भूमाहास्च्छेओ उवक्कमेणं तु परिणामो ॥ ४८३५ ॥

उवक्कमेणं-स्वकायपरकायशस्त्रम् ।

पत्ताणं पुप्फाणं सरदुफलाणं तहेव हरियाणं ।

विटंमि मिलाणंमी नायव्वं जीवविप्पजटं ॥ ४८४० ॥

जे तरुणं बद्धद्वियं अबद्धद्वियं वा जाव केमलं ताव सरदुफलं भण्णइ, वत्थुलाइ हरियं वा । जइ जं जं गुरुहिं विण्णं तं तं पच्छिमेहि अणुचरियव्वं, तो तित्थगरेहि पाहुडिया साइजिया पागारतियं देवच्छेदओ पीढं च अइसया य एयं तेहि उवजीवियं अम्हवि एवं किं न उवजीवामो ? उच्यते-न सव्वहा अणुधम्मो, यतो गुरुः तीर्थकरः अतिशयाः तस्यैव भवन्ति नान्यस्य । अनुधर्मताडत्र न चिन्त्यन्ते 'सो तित्थयरजीयकप्पो त्ति काउ' तीर्थकरकल्पत्वादेव । (४८५५ गाथा चूर्णो)

जे भिक्खु वत्थाइ दिज्जा मिहि अहव अण्णतित्थीणं ।

पडिहारगं च तेसिं पडिच्छण आणमाईण ॥ ४९८० ॥

बहूणि वा वत्थाणि उप्पापयव्वाणि ताहे पिडणं सव्वे उट्ठंति । गणित्ति आयरिओ तं मोत्तूणं, आयरिया पुण जइ अण्णणा हिडंति तो चउगुरुणा उभावण दोसे हि आयरिउ हुंतउ अण्णणा हिडइत्तूण एयस्स आयरियत्तणपि एयारिसं चैव चीराणंपि णाहइ ।

पगई पेलवसत्ता लोभिज्जइ जेण तेण वा इत्थी ।

अवि य हु मोहो दिप्पइ तारिं सइरं सरीरेसु ॥ ५०७३ ॥

अथो-जेण तेण वत्थमाइणा लोभिज्जइ, दाणलोभिया य अकउजंपि करेइ, अविय ताओ बहुमोहाओ, तेसिं च पुरिसेहिं संलावं करंतीणं दाणं च गेण्ढतीणं पुरिससंपक्काओ मोहां दिप्पइ सइरं सरीरेसु । ततः संयत्यो वस्त्राणि स्वयं न गृह्णन्ति इतिशेषः ।

निशीथविचाराः

नवभागकण वत्ये चउसु वि कोणेसु होइ वत्थस्स ।

लाभो विणासमन्ने अंते मज्झेसु जाणाहि ॥ ५०८६ ॥

नवभागकण वत्ये चउसु, तम्मज्झेसु य दोसु पपसु छसु
अंतविभागेषु लाभो भवइ । ‘विणासमन्ने’ति अन्ने मज्झिह्मा तिन्नि
विभागा तेषु विणासं जाणिहीत्यर्थः ।

अंजण खंजणकद्दमलित्ते मूसगभक्खिय अग्निविदइहे ।

तुण्णिय कांडिय पज्जय लीढे होइ सुहोअसुहो वा ॥ ५०८७ ॥

पज्जवलीढ-चवितम् ।

चउरो य दिव्विया भागा दोण्णि भागा य माणुसा ।

आसुरा य दुवे भागा मज्झे वत्थस्स रक्खसो ॥ ५०८८ ॥

देवेषु उत्तमो लाभो माणुसेसु य मज्झिमो ।

आसुरेषु य गेलण्णं मज्झे मरणमाइसे ॥ ५०८९ ॥

उत्सग्गेण निसिद्धाणि जाणि दव्वाणि संथरे मुणिणो ।

कारणजाप जाप सव्वाणि वि ताणि कप्पंति ॥ ५२४५ ॥

नवि किंचि अणुण्णायं पडिसिद्धं वावि जिणवरिंदेहि ।

एसा तेसिं आणा कज्जे सच्चेण होयव्वं ॥ ५२४८ ॥

इमाओ सत्त पिंडेसणाओ-दायगो असंसट्ठेहि हत्थमत्तेहि
देहिति असंसट्ठा, संसट्ठेहि हत्थमत्तेहि संसट्ठा, जत्थ उवक्खाडियं
भायणे ताओ उद्धरियं देइ छव्वगाइसु एस उद्धडा, जस्स
दिज्जमाणस्स दव्वस्स निप्पावचणगाइगस्स लेवो न भवइ सा
अप्पलेवा, जं परिएसगेण पडिसेवणाए परस्स कडच्छुवाइणा आणियं
तेण य तं पडिसिद्धं तं तहुक्खित्तं चेव साहुस्स देइ एस उवहिया,
जं असणाइगं भोउकामेण कंसाइभायणे गहियं भुंजामि त्ति असंसट्ठिए
चेव साहू आगओ तं चेव देइ एस उग्गाहिओ, जं असणाइगं गिहि
उल्लिउकामो साहू य उवट्ठिओ तं तस्स देइ न य तं कोइ अण्णो
दुपयाइ अहिलसइ एस उल्लियधम्मो ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

ओसण्णो वि विहारे कम्मं सिद्धिलेइ सुलभबोहीओ ।
 चरणकरणं विसुद्धं उववूहेतो परूवेतो ॥ ५४३६ ॥
 छम्मासे उवसंपय जहण्ण बारस समा उ मज्झिमिया ।
 आवकहा उक्कोसे पडिच्छसीसे तु जाजीवं ॥ ५४५२ ॥
 सुयसुहदुक्खे खेत्ते मग्गे विणये य होइ बोद्धव्वे ।
 उवसंपया य एसा पंचविहा देसिया सुत्ते ॥ ५५२१ ॥
 पडिलेह दिय तुययट्ठण निक्खिवणायाण विणय सज्जाए ।
 आलोय-उवण-भत्तट्ट-भास-पडलग-सेज्जायरईसु ॥ ५५५५ ॥

अथो-पक्खियाइसु आलायणं न पडंजति भत्ताइ वा न
 आलोपंति, संखडीए वा भत्तं आलोपंति निरीक्षन्ते इत्यर्थः ।
 उवणकुलाणि न ठविति, विसंति भत्तट्टं, मंडलिण न भुंजति, गुरुणो
 वा आलोगे न भुंजति, अगारभासाहि भासंति, पडलगपडिं आणिय
 अभिहट्टं भुंजति सेज्जायरपिडं वा भुंजति आइमाहणेण उग्माइ न
 सोहिति इति गाथार्थः ।

राइ सहे आपस दुगं-संज्ञा राई संज्ञावगमो राई ।

सो रायावंतिवइ समणाणं सावओ सुविहियाणं ।
 पच्चंतियरायाणो सव्वे सहाविया तेण ॥ ५७५२ ॥
 कहिओ य तेसिं धम्मो सवित्थरो गाहिया य सम्मत्तं ।
 अण्णाहियाय बहुसो समणाणं सावगो होइ ॥ ५७५३ ॥
 अणुयाणे अणुजाई पुण्फारुहणाइ उक्खिरणणाणि ।
 पूयं च चेइयाणं ते वि सरज्जेसु कारिति ॥ ५७५४ ॥
 जइ मं जाणइ सामिं समणाणं पणमहा सुविहियाणं ।
 दव्वेण मे न कज्जं एयं खु पियं कुणइ मज्झं ॥ ५७५५ ॥
 वीसज्जिया य तेणं गमणं घोसावण सरज्जेसु ।
 साहण सुहविहारा जाया पच्चंतिया देसा ॥ ५७५६ ॥
 समण भडभाविणसुं तेसु रज्जेसु एसणाईहिं ।
 साह सुहपविहरिया तेणं चिय भट्टगा ते उ ॥ ५७५७ ॥

નિશીથ-વિચારા:

ચૂર્ણિયથા-તેણ સંપદ્ધા રણ્ણા વિસજ્જિયા, સરજ્જાણિ ગંતું
અમાઘાયં ઘોસિંતિ, ચેદ્યહરે કરિંતિ રહજાણે ય । અંધદમિડકુદુ-
ક્કમરહટ્ટયા એ પઞ્ચંતિયા, સંપદ્ધકાલાઓ આરબ્ધ સુહવિહારા
જાયા । સંપદ્ધા સાહુ ભણિયા-ગચ્છહ એ પઞ્ચંતવિસપ્ બોદિંતા
હિંદહ, તઓ સાહુહિં ભણિયં-એ ન કિંચિ કપ્પાકપ્પં વા પસણં
વા જાણંતિ કહં વિહરામો ? તાહે તેણ સંપદ્ધા ‘સમણગાહે’ ઇત્યાદિ ।
પ્રતિષ્ઠાવિચાર: ઘોડશોદેશે ।

રહગઓ પુપ્ફફલે સ્વજ્જને ય કવડુગવત્થમાઈ ઉત્તિરણે કરેઈ ।
તકંતપરંપરઓ પલોટ્ટિલિને ય મેય કાયવહો ।
આઈમુસલાલવિચ્છુગ સંચયદોસા પસંગો ય ॥ ૫૭૬૬ ॥
અસ્થાનમુક્તે ભક્તાદો ।

આહારુવહિદેહં ગુરુણો સંઘટ્ટિયાણ પાપહિં ।
જે ભિક્કુ ન સ્વામેઈ સો પાવઈ આણમાઈણ ॥ ૫૭૮૧ ॥
ગુરુસંસ્તારકસ્થાને ન પાદો મોક્તવ્યઃ, યતઃ —
કમરેણુ અબહુમાણો અવિણય પરિયાવણા ય હત્થાઈ ।
સંચારગહણમતો ઉચ્છુવણસ્સેવ વહ રક્ખા ॥ ૫૭૮૩ ॥
યથા વૃત્તિરક્ષાયાં શ્ચુવનં રક્ષિતમેવ । એવં ગુરુસંસ્તારકે રક્ષિતે
ગુરુઓપિ રાક્ષતા ઇત્યર્થઃ ।

કપ્પા આયપમાણા અટ્ટાઈજ્ઞા ય વિત્થડા હત્થા ।
પયં મજ્ઞિમમાણં ઉક્કોસં હંતિ ચત્તારિ ॥ ૫૭૯૪ ॥
ઉક્કોસેણ ચત્તારિ હત્થા દીહત્તણેણ, પયં પમાણં અણુમાહત્થં
પેરાણ ભવઈ, પુહુત્તે વિ છ અંગુલા સમથિયા કજ્જંતિ । વહો જો
ચોલપટ્ટો સો દીહત્તણે દો હત્થા વિત્થારેણ હત્થો સો દુગુણો કઓ
સમવચરંસો ભવઈ । જા દહદુબ્બલો સો દીહત્તણેણ ચઠરો હત્થા સો
વિ ચઠગુણો કઅ હત્થમેત્તો ચઠરંસો ભવઈ ચોલપટ્ટ ઇત્યર્થઃ ।

४६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

वारत्तपुरं नगरं तत्थ अभभासेणो राया, तस्स अमच्चगो
वारत्तगो नाम सो घरसारं निसिउं पव्वइओ, तस्स पुत्तेण पिउभत्तीए
देवकुलं कारावियं, रयहरणमुहपोत्तियपरिगहधारी पिउपडिमा तत्थ
ठाविया । इति स्थापनाचार्यविचारः ।

पढमुस्सेइममुदयं अक्कपक्कपं च होइ केसिंचि ।

तं तु न जुज्जइ जम्हा उसिणं मीसं तु जा वंडो ॥ ५९, ७१ ॥

मरेज्ज सह विज्जाए कालेणं आगए विऊ ।

अपत्तं च न बाएज्जा पत्तं च न विमाणए ॥ ६२, ३० ॥

गिहि अन्नपासंडि वा पव्वज्जाभिमुहं साधगं वा छज्जीवणीयत्ति
जाव सुत्तओ, अत्थओ जाव पिंडेसणा, एस गिहत्थाइसु अववाओ ।

पंचविहो मासो-नक्खत्तो, चंदो, उऊ, आइच्चो, अभिवट्ठिओ
य । तथाहि —

अहोरत्ते सत्तवीसं तिसत्त सत्तट्ठिभाग नक्खत्तो ।

चंदो अउणत्तीसं विसट्ठि भागा उ बत्तीसं ॥ ६२, ८४ ॥

उउमासो तीसदिणो आइच्चो होइ तीस अद्धं च ।

अभिवट्ठिओ वि मासो पगतं पुण कम्ममासेणं ॥ ६२, ८५ ॥

एकतीसं च दिणा दिणभागसयं तहेक्कवीसा य ।

अभिवट्ठिओ उ मासो चउवीससएण छेएणं ॥ ६२, ८६ ॥

चूर्णियथा-नक्खत्तमासो सत्तावीसं अहोरत्तो 'तिसत्त'त्ति

एकवीसं च सतसट्ठि भागा, एस लक्खणओ परिमाणओ य नक्ख-
त्तमासो । चंदमासो अउणत्तीसं अहोरत्ते बत्तीसं च विसट्ठिभाग ।
उउमासो तीसं चेव पुन्ना दिणा । आइच्चमासो तीसं दिणा दिणद्धं
च । अभिवट्ठिओ अदिमासगो भण्णइ । एएसिं पंचण्ह मासाणं
इह 'पगयंति अदिगारे कम्ममासेणं, कम्ममासो त्ति उउमासो ।
अभिवट्ठेयस्स इमं पमाणं-एकतीसं दिवसा दिवसस्स य चउवी-

निशीथ-विचाराः

ससयखंडियस्स एगवीसुत्तरं ३१-१२१/१२४ च भागसयं अहिमास-
गप्पमाणंति । कालमासेण अहिगारे तत्थ वि उउमासेण, सेसा सीसस्स
विकोवणट्ठा मणिया । कम्ममासे सावनमासो उउमासो इत्येकार्थाः ।

पांक्खय चउ संवच्छर उक्कासे बारसण्ह वारसाणं ।

समणुन्ना आयरिया फट्ठगवइया वि विगडंति ॥ ६३१३ ॥

इत्यालोचनादिनानि ।

जीहाए वि ण्हतो ण भइओ जत्थ सारणा नत्थि ।

इंढेण वि ताडितो स भइओ सारणा जत्थ ॥ ६६१४ ॥

जइ सणमुवगयाणं जीवियववरोवणं नरो कुणइ ।

एवं सारणियाणं आयरिओ अचाइओ गच्छे ॥ ६६१५ ॥

दुग्गविममे वि न खलइ जां पंये सो समे कहं खलइ ।

कउजे विऽवज्जवज्जी स कहं सेवेज्ज दप्पेणं ? ॥ ६६१८ ॥

अम्हे वि एय धम्मा आसी वट्ठंति जत्थ सोयारा ।

इइ गारवलहुकणं कहए न य सावए लज्जा ॥ ६६१९ ॥

इति निशीथविचाराः समर्थिताः । सुभाषितगाथा निशीथे —

सूइपयप्पमाणाणि परछिहाणि पाससि ।

अप्पणो बिलमेत्ताणि पासंतो वि न पाससि ॥ ॥

सिरिण मइमं तुस्से अइसिरिं नो उ पत्थए ।

अतिसिरिमिच्छंतीए थेरीए विणासिओ अप्पा ॥ ॥

उत्तरगुणा इमे—

पिइस्स जा विसोहि समिइओ भावणा तवो दुविहो ।

पांडमा अभिगहा वि य उत्तरगुणमो वियाणाहि ॥ ६५३४ ॥

पञ्च वद्धंति कौन्तेय ! सेव्यमानानि नित्यशः ।

आलस्यं मैथुनं निद्रा क्षुधा क्रोधश्च पञ्चमः ॥ ॥

दर्शनविषये—

सुलमा अमूढदिट्ठी सेणिय उववूह थिरकरण साढो ।

वच्छल्लंमि य वइरा पभावगा अट्ट पुण हुंति ॥ ३२ ॥

अइसेस इडिं धम्मकहि कवि वाइ आयरिय खमग नेमिस्ति ।

विज्जा राया गणसंभया य तित्थं पभाविति ॥ ३३ ॥

४८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

पुर्व्वं अपासिऊणं छूटे पायंमि जं पुणो पासे ।
 न य तरइ नियत्तेउं पायं सहसाकरणमेयं ॥ १७ ॥
 जंघद्धा संघट्टो नाभी लेवो परेण लेवुरि ।
 एगो जले थलेगो निष्पगलणतीरमुसगा ॥ १९ ॥
 एगो जले थलेगो-गगने इत्यर्थः ।

भाष्यगाथा-

कंजिय आयामासइ संसट्टुसुणोदगेसु वा असई ।
 फासुगमुदगं तसजडं तस्सासइ तसेहि जं रइयं ॥ २०० ॥
 कंजियं देसीभासाए आरनालं, आयामं-अवस्सामणं, संसट्टोदगं-
 गोरसादिभाजनधावनं ।

जा चेट्ठा सा सव्वा संजमहेउं तु होइ समणाणं ।
 संसत्तुवस्सए पुण पच्चक्खमसंजमकरीमो ॥ २०२ ॥
 तद्विवसकयाण उ सत्तुयाण गहियाण चक्खुपडिलेहा ।
 तेण परं नववारे असुद्धे निसिरेतरे भुंते ॥ २०० ॥
 प्रथमदिनादनन्तरदिनेषु नव वाराः प्रत्युपेक्षणीयाः इत्यर्थः ।
 उट्ठाहरक्खणट्ठा संजमहेउं व बाहिणे तेणे ।
 खेत्तंमि व पडिणीए सेहे वा खिप्पलोए वा ॥ २२१ ॥
 रूपगत-रूपसहगतमैथुनस्य लक्षणं यथा-

जीवरहिओ उ देहो पडिमाओ भूसणेहिं वावि जुयं ।
 रुवमिइ सहगयं पुण जीवजुयं भूसणेहिं वा ॥ २५४ ॥
 कारणपडिसेवा वि य सावज्जा निच्छए अकरणिज्जा ।
 बहुसो वियारइत्ता अधारणिज्जेसु अत्थेसु ॥ ४५९ ॥
 अस्तिवाइकारणेसु उप्पण्णेसु जइ अण्णो नत्थि नाणाइसंघणा-
 वाओ तो वियारेऊण अप्पबहुत्तं अधारणिज्जेसु अर्थेषु प्रवर्तितव्य-
 मित्यर्थः ।

कामोपशमार्थं गाथा-

निव्विगइ निब्बले ओमे तव उद्धट्टाणमेव उब्भामे ।
 वेयावच्चाहिंडण मंडलि कप्पट्टियाहरणं ॥ ५७४ ॥

बृहत्कल्पस्य विचाराः

निर्वलं चणकादीत्यर्थः । ओमं-ऊनोदरतेत्यर्थः । उब्भामे-ग्रामादौ ।
मंडलि-सूत्रस्येत्यर्थः । चिलिमिलीगाथा यथा—

हृत्थपणं तु दीहा तिहृत्थ-रुंदोन्निया असई खोमा ।
एयपमाणं गणणेक्रमेकगच्छं च जा वेहे ॥ ६५२ ॥
सूची गाथा—

उवग्गहिया सूयाइया तु पक्केरुण गुरुस्सेव ।
गच्छं च समासज्जा अणायसेसेक्कसेसेतु ॥ ६६३ ॥
सूई पिप्पलउ नहत्तेयणं कन्नसोहणं उवग्गहिओवगरणं पप य
पक्केक्का गुरुस्स भवन्ति । सेसा तेहिं चेव कज्जं करन्ति । महल्ल-
गच्छं च समासज्ज अणायसा-अलोढमया वंससिगमई वा सेस-
साहण पक्केक्का भवइ ।

तिण्णि उ हत्था दंडा दाण्णि उ हत्थे विदंडओ होइ ।
लट्ठी आयपमाणा विलट्ठि चउरंगुलेणूणा ॥ ७०० ॥
तिण्हुपरि फालियाणं वत्थं जां फालयं तु संसीवे ।
पंचण्डं एगयरे सा पावइ आणमाईणि ॥ ७८७ ॥
वेलुमओ वेत्तमओ दारुमओ चावि दंडओ तस्स ।
रयाणप्पमाणमेत्ता तस्स दसा हुंति भइयवा ॥ ८३० ॥

रजोहरणगाथेयम् ।
एसेव गमो नियमा समणीणं पायपुच्छणे दुविहे ।
नवरं पुण णाणत्तं चप्पडउ दंडओ तासि ॥ ८४५ ॥

एता अपि निशीथगाथाः ।

कल्पविचारा यथा—

सम्मत्ते पुण लद्धे पलियपुहुत्तेण सावओ होइ ।
चरणावसमखया पुण सागरसंखंतरा हुंति ॥ १०६ ॥
एवं अप्परिवडिण सम्मत्ते देवमणुयजग्गेतु ।
अण्णयरसेदिवज्जं एगभवेणं व सव्वाइ ॥ १०७ ॥
उवसामगसासायण खयोवसमियं च वेययं खइयं ।
सम्मत्तं पंचविहं जइ लभइ तं तहा वोच्छं ॥ १० ॥

૧૦

નિઃશેષસિદ્ધાન્તવિચાર-પર્યાયે

‘દેસકુલજાદૂતી’ ત્યાદિગાથાસુ અણાસંસી-ન સાંયારેદિંતો
ઘત્થાઈણિ આસંસદ્ । આસબલદ્વપદ્મો-પરવાઈણા આમદ્મો લહુ
ઉત્તરં દાદિદ્ । સિવો-અકોદ્ધણો સાંમો-અઘોરદિદ્દી ।

તં પુણ ચેદ્યનાસે તદ્વવિનાસણે દુવિદ્ધમેય ।

મત્તોવદિવોચ્છેય અભિવાયણ-બધધાયાઈ ॥ ૩૮૯ ॥

અર્થો યથા-તં શૂદ્ધ-ગકાર્થ ‘ચેદ્યનાસ’ત્તિ । લોઉત્તરઘરપડિમ-
વિનાસે ચેદ્યદ્વવિનાસે । દુવિદ્ધમેય ત્તિ । મારણે ઉ પચાવણે ય જો વા
મત્તં તિ-મિક્ખં વારેઈ, ઉવદિં વા વારેઈ, જદા વા કોઈ મળેજ્ઞા
બંમળે અભિવાયણ, જો વા બંધઈ, જો વા પદ્ધારેદિં પિટ્ટાવેઈ । આદ્ય-
હણેણં જો વા નિવ્વિસણ આણવેઈ ।

પટ્ટિવંસો દો ધારણા ય ચત્તારિ મૂલવેલીમો ।

મૂલગુણેદિ ઉવદયા જા સા ઉ અદ્ધાકડા વસહી ॥ ૫૮૨ ॥

વંસગકડણુકંઠણ છાવણા લેવણ દુવારમૂમી ય ।

સપ્પરિકમ્મા વમહી પસા મૂલુત્તરગુણેસુ ॥ ૫૮૩ ॥

દુમિય ધૂમિય વાસિય ઉજ્જોઈય બલિકડા અવત્તા ય ।

સિત્તા સંમટ્ટા વિ ય વિસોદ્ધિકોડિગયા વસહી ॥ ૫૮૪ ॥

કાલાદિક્કંતોવટ્ટાણા અમિકંત અણમિકંતા ય ।

વજ્ઞા ય મહાવજ્ઞા સાવજ્ઞ મહપ્પકિરિયા ય ॥ ૫૯૨ ॥

ઉડવાસાસમઈયા કાલાઈયા ઉ સા ભવે સેજ્ઞા ।

સા ચેવ ઉવટ્ટાણા દુગુણાદુગુણં અવજ્ઞિત્તા ॥ ૫૯૫ ॥

જાવંતિયા ઉ સેજ્ઞા અન્નેદિં નિસેવિયા અમિકંતા ।

અન્નેદિં અપરિભુત્તા અણમિકંતા ઉ પવિસંતે ॥ ૫૯૬ ॥

અત્તટ્ટકડં દાઉં જઈણ અન્નં કરિતિ વજ્ઞા ઉ ।

જમ્હા તં પુવ્વકડં વજ્ઞંતિ તઓ ભવે વજ્ઞા ॥ ૫૯૭ ॥

પાસંડકારણા ચલુ આરંમ્મો અદિણવો મહાવજ્ઞા ।

સમણટ્ટા સાવજ્ઞા મહસાવજ્ઞા ય સાહૂણં ॥ ૫૯૮ ॥

बृहत्कल्पस्य विचाराः

जा खलु जहुत्तदंसेहि वज्जिया कारिया सयट्ठाए ।

परिकम्मविण्णमुक्का सा वसही अण्णकिरिया उ ॥ ५९९ ॥

उउबद्धे मासो वासावासासु चत्तारि मासा । पयं दुगुणादुगुणं
अपरिहरता जत्थ पुणा एंति सा उवट्ठाणसेज्जा भवइ । यदुक्कतं-
उउबद्धे दो मासे वासासु अट्ठमासे अवज्जिता एइ । अने भणंति-
जत्थ वासावासं ठिया तीए दो वासारत्ते अण्णत्थ काउं जइ एइ
तो उवट्ठाणा न भवइ ।

देविद-राय-गहवइ उगहो सागारिण य साहम्मि ।

एचविहंमि परूविण नायव्वो जो जहिं कमइ ॥ ६६९ ॥

अणुण्णाए वि सव्वंमि उगहे घरसामिणा ।

तहा वि सीमं छिदंति साहू तप्पियकारिणो ॥ ६७९ ॥

गीयत्था य विहारो वीओ गीयत्थनिस्सिओ भणिओ ।

एत्ता तइयविहारो नाणुण्णाओ जिणवरोहिं ॥ ६८८ ॥

आयारपकप्पधरा चउदसपुक्वी य जे य तं मज्झा ।

तन्निस्साए विहारो सवालदुइदस्स गच्छस्स ॥ ६९३ ॥

पगंमि वा दोसु वा जत्तिएहि वा कप्पेहि वेट्ठउ सुहं वायणं
देइ तेत्तिएहि कप्पेहि नितज्जा कीरइ । इति निषद्याविचारः । एते
पीठिकायाः ।

नखलत्तो खलु मासो सत्तावीसं भवंतऽहोरत्ता ।

भागा य एकवीसं सत्तट्ठिकण छेपणं ॥ ११२८ ॥

अउणत्तोसं चंदो बिसट्ठि भागा य हुंति वत्तीसं ।

कम्मो तीसइ दिवसो तीसा ऊद्धं च आइच्चो ॥ ११२९ ॥

अभिवाट्ठु एक्कतीसा चउवीसं भागसयं च तिगहीणं ।

भावे मूलाइजुओ पणयं पुण कम्ममासेणं ॥ ११३० ॥

चूर्णिर्यथा-एत्थ कालमासेणं अहिगारो । तत्थ वि उउमासेणं स
एव कम्ममासो भण्णइ । एस सो मासो जो सपरिक्खेवंसि अबा-
हिरियंसि कप्पइ निमंथाण वा निमंथीण वा मासं वत्थए । इति
मासविचारः ।

५२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

आहावसी पहावसी ममं चावि निरिक्खसि ।
 लविक्खओ ते मए भावो जवं पत्थेसि गद्दमा ॥ ११५७ ॥
 इउ गया इउ गया माग्गज्जंती न दीसई ।
 अहमेयं विजाणांम अगडे छूढा अडोह्लया ॥ ११५८ ॥
 सुकुमालग भइलया रत्ति हिंडणसीलया ।
 भयं ते नत्थि मंमूला दीइपट्ठाओ ते भयं ॥ ११५९ ॥
 सिक्खियव्वं मणुस्सेण अवि जागिस तारिस्सं ।
 पेच्छ मुद्धसिलोगेहि जीवियं पारिरिक्खियं ॥ ११६० ॥

उज्जेणी जवराया, गद्दभिलो जुवराया, दीइपट्ठाओ अमच्चो, अडो-
 ह्लिया भगिणी ।

भमरेहिं महुयरीहिं य सूतिज्जइ अप्पणो य गंवेनं ।
 पाउसकालकलंभो जति वि णिगूढो वणनिगुंज ॥ ११४४ ॥
 कथं व न जलइ अग्गी कथं व चंदो न पागडो होइ ।
 कथं वरलक्खणधरा न पागडा होति सण्णुरिसा ॥ ११४५ ॥

वासावासे अइक्कंते अट्टसु उउवाद्धपसु मासेसु चारो भवइ ।
 मासे मासेऽन्यत्र गमनमित्यर्थः । इति मासः । देवकुलं चेइयाई वंदित्ता
 घरचेइयाई वंदियव्वाइ । तत्थ कइहं वि जणेहिं सद्धि आयारओ
 वंइओ जाइ । इयरे भिक्खं चेव हिंडंता वंदिहिति । तत्थ जइ फासुएणं
 आयरिओ निमंतिज्जइ तां घेत्तव्वं ।

एमेव य सन्तीण वि जिणाण पडिमासु पढमपट्ठवणे ।
 मा परवाइ विग्घं करेज्ज वाई अओ विसइ ॥ १७९२ ॥
 चूर्णियथा-सावओ कांइ पढमं जिणपडिमाए पट्ठवणं करेइ ।
 इति कल्पे प्रतिष्ठाविचारः ।

निस्सकडमनिस्सकडे वावि चेइए सव्वहिं थुई तित्ति ।
 वेलं व चेइयाणि य नाउं एक्केक्किया वावि ॥ १८०४ ॥

बृहत्कल्पस्य विचाराः

निस्सकडे ठाई गुरू कइवयसहिण्यरा वण वसहिं ।

जत्थ पुण अनिस्सकडे पुरिति तहिं समोसरणं ॥ १८०५ ॥

संविग्गेहि य कहणा इयरेहिं अपच्चओ न ओवसमो ।

पवज्जाभिमुद्धा वि य तेसु वण सेहमाई वा ॥ १८०६ ॥

पुरिति समोसरणं अन्नासइ निस्सचेइएसुं पि ।

इहरा लोगविस्सुद्धं सद्धाभंगो य सइढाणं ॥ १८०७ ॥

एसेव कमो नियमा सपरिक्खेवे सवाहिरीयंमि ।

नवरं पुण नाणत्तं अतो मासो बहिं मासो ॥ २०३४ ॥

बहिर्वसमानलोके क्षेत्रे मासद्वयं क्रियते इति । कोटसहिते मास-
द्वयविचारः कल्पे ॥

पुरओ य मग्गओ या थेरीओ मज्झ हुंति तरुणीओ ।

अइगमणे निगमणे एस विही होइ कायव्वा ॥ २०८९ ॥

चूर्णिः— पुरओ थेरीओ, मग्गओ वि थेरीओ, मज्झ तरुणीओ, एवं
बहुईणं । जइण्णेणं पुण तिणिण निगच्छंति । एत्थ पगा थेरी पुरओ,
पगा मग्गओ, तरुणी मज्जे ।

मंसाइपेसिसरिसी वसहिंखेत्तं च दुल्लभं जोग्गं ।

एएण काण्णेणं दो दो मासा अवरिसासु ॥ २१०४ ॥

व्रतिनीनामिति शेषः । कल्पः ।

ओली निवेसणे वा वज्जि-तु अटंति जत्थ व पविट्ठा ।

न य ववणं न नमणं न य संभासो न वि य दिट्ठी ॥ २२१६ ॥

ओलीप्रभृतिषु गृहेषु यत्र साधवः प्रविष्टाः तेषु न संयत्यः अटन्ति
इत्यर्थः । 'सो रायावंतिवइ समणाणं' ॥ ३२८३ ॥ इत्यादि कल्प-
भाष्येऽपि । इति कल्पप्रथमांदेशकविचाराः ॥ द्वितीयस्य—

उवसगपडिसगसेज्जा आलयवसही निसीहिया ठाणे ।

एगइवज्जणाइ' ॥ ३२९५ ॥ उपाश्रयस्येत्यर्थः ॥

'सागारिड त्ति को पुण काहे वा कइविहो व से पिंडो' ३५१९ ॥
इत्यादि कल्पद्वितीयांदेशकेऽपि अस्ति । जो तरुणो बलवन्तो तस्स
कप्पा आयपमाणा, जो पुण थेरो सो रखीणबलो न सक्केइ संकुंचिउ
सुविउं ताहे तस्स आयपमाणाउ छ अंगुलाणि अब्भहिंयं कीरइ ।

५४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

पेहुल्लेण वि अइढाइज्जे इत्थेहिंतो छ अंगुलाणि अब्भइयाणि कीरंति ।
इति कल्पविचारः ॥

कप्पा आयपमाणा अइढाइज्जा उ वित्थडा इत्था ।
एयं मज्झिममाणं उक्कोसं हुंति चत्तारि ॥ ३९६९ ॥
संथारुत्तरपट्टा अइढाइज्जा उ आयया इत्था ।
तेसिं विक्खंभो पुण इत्थं चउरंगुलं चेव ॥ ३९८० ॥
तिण्णि कसिणे जहण्णे पंच य दढ दुब्बलाइं गेण्हेज्जा ।
सत्त य परिजुण्णाइं एयं उक्कोसगं गहणं ॥ ३९८६ ॥
वस्त्राणीति शेषः ॥

अक्खा संथारो या दुविहो एगंगियरो चेव ।
पोत्थगपणगं फलगं बिइयपए होइ उक्कोसो ॥ ४०९९ ॥

इति सामान्येन उत्कृष्ट उपधिर्भणितः कल्पे । भाष्यस्य चूर्णौ तु-
अक्खा संथारओ दुविहो एगंगिओ अणेगंगियो य । जं वा अणि-
दिसित्ता कीयंतं जइ कीयं संतं भणइ इमाणि मम होहिंति, इमाणि
सेसाणं साहूणं देमि त्ति दलमाणस्स कप्पइ । अह निदिट्ठं जं साहूणं
अणुवट्ठा वियगस्स दिति असइ सेहे अणिच्छमाणे वा परिट्ठावेयव्वो ।
इति प्रव्रज्याग्रहीतुरूपकरणविचारः ॥

समणीणं नाणत्तं निज्जोगा तासि अप्पणो चउरो ।

चउरो पंच व सेसा आयरियाईण अट्टाप ॥ ४२३४ ॥

प्रव्रजितुकामाया व्रतिन्या उपकरणसङ्ख्येयं हेया ॥

पर्युषणादिविचारः —

आषाढपुणिणमाए वासावासासु होइ अतिगमणं ।

मगसिरबहुलदसमीउ जाव एगंमि खेत्तमि ॥ ४२८० ॥

‘मगसिरबहुलदसमीउ’ इत्याद्यर्थो यथा चूर्णौ उक्तः - ताहे
आसाढपुणिणमाए अइंगंतुं पंचहि दिवसेहि पज्जोसवणाकप्पं
कहित्ता सावणबहुलपक्खस्स पंचमीए पज्जोसविंती, पज्जोसवित्ता

बृहत्कल्पस्य विचाराः

उक्कोसेण मग्गसिरबहुलदसमीउ जाव तत्थ अच्छियव्वं, किं कारणं पच्चिरं कालं वसंति? जइ चिक्खल्लो वासं वा पडइ तेण इच्चिरं, इहरा कत्तियपुण्णिमाए चेव निग्गंतव्वं ॥

एत्थ उ पणमपणनं कारणिगं जा सविसईमासो ।

सुद्धदसमीठियाण व आसाहीपुण्णिमोसरणं ॥ ४२८४ ॥

काऊण मासकप्पं तत्थेव ठियाणऽतीते मग्गसिरे ।

सालंबणाण छम्मासिओ उ जेट्ठोग्गहो होइ ॥ ४२८५ ॥

अह अत्थि पयविचारो चउ पाडिवयंमि होइ निग्गमणं ।

अहवा वि अणिताणं आरोवण पुव्वनिहिट्ठा ॥ ४२८७ ॥

तथा 'सवीसइराए मासे पज्जोसवित्ता कत्तियपुण्णिमाए पडिक्कमित्ता विइयदिवसे निग्गयाणं पंचसत्तरि' इत्यादि पर्युषणादिको विचारः ॥

वर्षातिक्रमे उपधिग्रहण-विचारः —

पुण्णंमि निग्गयाणं साहम्मियखेत्तवज्जिए गहणं ।

संबिग्गाण सकोसं इयरे गहियंमि गेण्हंति ॥ ४२८८ ॥

चूर्णिर्यथा-जत्थ साहम्मिपहिं न कओ वासारत्तो तत्थ गेण्हंति वत्थाइं । जत्थ पुण कओ वासारत्तो तत्थ सकोसे ओयणं परिहरित्ता गेण्हंति । 'इयरे'त्ति-पासत्थाइंतेहिं जत्थ कओ वासारत्तो तत्थ तेहिं गहिए गेण्हंति । किं कारणम् ? उच्यते—

वासासु वि गेण्हंती नेव च नियमेण इयरे विहरंती ।

तेहि उ सुद्धमसुद्धे गहिए गेण्हंति जं सेसं ॥ ४२८९ ॥

सक्खेत्ते परखेत्ते वा मासा परिहरित्तु गेण्हंति ।

जं कारणं न निग्गय तंपि बहिं झोसियं जाण ॥ ४२९० ॥

इति वर्षातिक्रमे उपधिग्रहणविचारः ॥

मासकल्पानन्तरोपधिग्रहणविचारः —

विइयंमि समोसरणे मासा उक्कोसगा दुवे हुंति ।

ओमत्थग परिहाणिय पंच पंचेव य जहणो ॥ ४२९७ ॥

५६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

चूर्णिस्तु-जत्थ मासकप्पं करिति तत्थ उवहिं उप्पायंति, तओ निग्गपहि दो मासे परिहरित्ता नेण्हियव्वं आगंतव्वं वा । इति मासकल्पानन्तरोपधिग्रहणविचारः ॥

प्रावरणविचारः — पाणदयानिमित्तं मसगाइणं जयणा भवउ त्ति पाउणइ सीए वि पाउणइ । इति प्रावरणविचारः ॥

आयरियस्स आयरियं पाहुणयमागयं अणब्भुट्ठितस्स, आयरि-यस्स वसभं पाहुणयमागयं अणब्भुट्ठितस्स ण्क । भिक्खुं अणब्भु-ट्ठितस्स खुड्डयं भिन्नमासो ॥

जहि नत्थि सारणा चारणा य पडिचोयणा य गच्छंमि ।

सो उ अगच्छो गच्छो संजमकामीहि मोत्तव्वो ॥ ॥

असट्ठेण समाइण्णं जं कत्थइ कारणे असावज्जं ।

न निवारियमन्नेहि य बहुमणुमयमेयमाइण्णं ॥ ४४९९ ॥

थुइमंगलंमि गुरुणा उच्चारिण सेसगा थुई बेति ।

पग्गुट्ठमेरसारण विणओ य न फेडिओ पव्वं ॥ ४५०१ ॥

उप्पन्नकारणंमि किइकम्मं जो न कुज्ज दुविहं पि ।

पासत्थाईयाणं उग्घाया तस्स चत्तारि ॥ ४५४० ॥

अणवट्ठिया तहिं हुंति उग्गहा रायमाइणो चउरो ।

पासाणंमि व लेहा जा तित्थं ताव सक्कस्स ॥ ४७७८ ॥

देविंदराय-उग्गह गहवइ सागारिण य साहम्मी ।

पंचविहंमि परुविण नायव्वं जं जहिं कमइ ॥ ४७८४ ॥

अक्खेत्तं केरिसं ? इत्याह भाष्यकारः —

इव्वक्खीलमणुग्गहो जत्थ य राया जहिं व पंच इमे ।

सेट्ठि अमच्च पुरोहिय सेणावइ सत्थवाहो य ॥ ४८५३ ॥

आयरिओ अप्पबिइओ [अप्पबिइओ] गणावच्छेइओ य अप्पतइओ गच्छो परिसा तिन्नि गच्छा, एते पण्णरस उउवद्धे जहण्णेणं अत्थ संतरंति । वासासु सत्तउ गच्छो आयरिओ अप्पतइओ गणावच्छे-इओ अप्पचउत्थो एस सत्तउ गच्छो ।

बृहत्कल्पस्य विचाराः

अप्पतइओ गणावच्छेइओ अप्पचउत्थो एस सत्तउ गच्छो ।

उग्गमादि असुद्धं जइ आउट्टियाए गेण्हइ, अप्पणा भोक्खामि सेहस्स वा दाहामि जेण दोसेण असुद्धं तमावज्जइ । एयं जत्थ अणाभागेण गहियं, तं जइ अजयणाए देइ तो इमे दोसा । इति सेहं प्रति विचारः ।

खमणे य असज्झाए रायणिय महानिनाय नियए वा ।

सेसेसु नत्थि खमणं नेव असज्झाइयं होइ ॥ ५५५० ॥

दिवंगतेष्विति शेषः ।

दीहाइमाइसु उ विज्जबंधं कुव्वंति उल्लोयं कडं च पोत्ति ।

कप्पासईए खलु सेसगाणं मात्तुं जहन्नेण गुरुस्स कुज्जा ॥ ५६८१ ॥

उल्लोचो बद्धयते इति शेषः । एते कल्पचतुर्थोद्देशकविचाराः ।

पञ्चमस्य यथा—

आवस्सिग्गा निसीइय अकरिंति असारणे तमावज्जे ।

परलाइयं च न कयं सहायगतं उवेहाए ॥ ५६९५ ॥

जं वा भुक्खत्तस्स उ संकममाणस्स देइ अस्सायं ।

सव्वां सो आहारो अकामऽनिट्ठं चणाहारो ॥ ६०८३ ॥

जं वा तंमि चउव्विहे अईइ अन्नं लाणार्हं एस आहारो । पञ्चमोद्देशके । षष्ठे यथा—

सामाइए य छेए निव्विसमाणे तहेव निविट्ठे ।

जिणकप्पे थेरेसु य छव्विह कप्पट्ठिइ होइ ॥ ६२५७ ॥

सेसा वेढियपोत्तं नइ उयरणंमि नग्गयं वेत्ति ।

जुण्णेहिं नग्गिया मी तुर सालिय ! देहि मे पोत्तं ॥ ६३६६ ॥

जुण्णेहिं खंडिएहिं य असव्वतणुपाउएहिं न य निच्चं ।

संतेहिं वि निग्गंथा अचेलगा हुंति चेलेसु ॥ ६३६७ ॥

सव्वाहिं संजईहिं किइकम्म संजयाण कायव्वं ।

पुरिसुत्तरिओ धम्मो सव्वाजिणाणं पि तित्थेसु ॥ ६२९९ ॥

तओ पारंचिआ दुत्ता अणवट्ठप्पा य तिण्णि उ ।

दंसणंमि य वंतंमि चरित्तंमि य केवले ॥ ६४१० ॥

५८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

अदुवा चियत्तकिञ्चे जीवकाए समारमे ।

सेहे दसमे वुत्ते जस्सुवट्ठावणा भणिया ॥ ६४११ ॥

अपवादपदे कृत्वा ततः पुनः करोतीत्यर्थः ।

केबलगहणा कसिणं जइ वमई दंसणं चरित्तं वा ।

तो तस्स उवट्ठावणा देसे वंतेमि भयणा उ ॥ ६४१५ ॥

अप्पच्छित्ते पच्छित्तं पच्छित्ते अइमत्तया ।

धम्मस्सासायणा तिव्वा मग्गस्स य विराहणा ॥ ६४२२ ॥

सपडिक्कमणो धम्मो पुरिमस्स य पच्छिमस्स य जिणस्स ।

मज्झिमयाण जिणाणं कारणजाए पडिक्कमणं ॥ ६४२५ ॥

गमणागमणवियारे सायं पाओ य पुरिमचरिमाणं ।

नियमेण पडिक्कमणं अइआरो होउ वा मा वा ॥ ६४२६ ॥

ठवणाकप्पो दुविहो अकप्पठवणा य सेहठवणा य ।

पढमो अकप्पिणं आहाराई न गेण्हावे ॥ ६४४२ ॥

अकल्पिकेन आहारादिकं न ग्राहणीयम् इत्येकः ।

अट्टारसेव पुरिसे वीसं इत्थीओ दस नपुंसा य ।

दिक्खेइ ओ न एए सेहठवणाए सो कप्पो ॥ ६४४३ ॥

द्वितीयोऽयम् ।

खेत्तकप्पो जहा—सिंधुविसए पाउपहिं हिंडिज्जइ, वासावासे मासकप्पेणं वा पाउपहिं हिंडिज्जइ, अभाविओ सेहो सो पाउए हिंडइ जाव भाविज्जइ, असहू सीयं नाहियासेइ उण्हं वा काले पच्चूसे पविसंतो भिक्खाइसु अट्टाए अट्टाण दंडपरिहारेणं पाउया जइ सागारियपडिबद्धे वि या तेणं पए पाउया निग्गच्छंति । इति कल्पचूर्णौ षष्ठोद्देशके । समाप्ताः कल्पविचारा इति ।

व्यवहारविचारा यथा—

जं जस्स व पच्छित्तं आयरियपरंपराए अविहद्धं ।

ओगा य बहुविगप्पा एसो खलु जीयकप्पो उ ॥ १२ ॥

व्यवहारस्य विचाराः

चूर्णिर्यथा-जहा अपञ्चकखाने अन्ने निविश्य, अन्ने आर्यबिल-
मिच्छति । जोगा य बहुविहा य त्ति । जहा नाइलकुलवियणं
आयाराओ आढवेत्ता जाव दसाओ ताव नत्थि आर्यबिलं, निवि-
गईएणं पढंति, विहीए आयरियाणुण्णायं काउस्समं काउं परिभुंजंति
विगइं, तहा कप्पववहाराणं केसिचि आगाढं जोगं केसिचि
अणागाढं इत्यर्थः । पंचविहो व्यवहारो-आगमे, सुए, आणा, धारणा,
जीए । पडिसेवणापच्छित्तस्स इमे भेया ।

आलोयणपडिक्कमणे मीसविवेगे तहा विउस्सग्गे ।

तव छेव मूल अणवट्टया य पारंछिए चेव ॥ ५३ ॥

अथो-यावान् कश्चिदतिचारः आलोचनया शुद्ध्यति स आलो-
चनारिह इत्युच्यते, परस्य प्रकटीकरणमित्यर्थः ।

गुत्तीसु य समिईसु य पडिरूवजोगे तहा पसत्थे य ।

वइक्कमेऽणाभोगे पायच्छित्तं पडिक्कमणं ॥ ६० ॥

मीसपायच्छित्तं इत्थं कृतं नवेत्यादिकं ।

पक्खियाइसु चेइयवंदओ गंतुं इरियावहियाए पडिक्कमिता
विस्समइ अविस्समंतस्स गमणागमणं ।

गमणागमणवियारे सुत्ते वा सुमिणंदसणे राओ ।

नावानइसंतारे पायच्छित्तं विउस्सग्गे ॥ १११ ॥

चशब्देन एषसु चेव अट्टमीपमुहेसु इतिशेषः । चेइयाइं साहुणो
वा जे अन्नाए वसहीए ठिया ते न वंदइ मासलहु, जइ चेइयघरे
ठिया वेयालियं कालं पडिक्कंता अकए आवस्सए गोसे य कए
आवस्सए चेइए न वंदंति तो मासलहु इति ।

तपसः क्रमो यथा—

निव्वीए पुरिमइडे एक्कासणयंविले चउत्थे य ।

पणमं दस पण्णरसा वीसा तह पण्णवीसा यं ॥ १६४ ॥

मासो लहुओ गुरुओ चउरो मासा इवंति लहुगुरुगा ।

छममासा लहुगुरुगा छेओ मूलं तह दुगं च ॥ १६५ ॥

६०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

संभोदया आयरिया पक्खिण आलोयंति, उमो रायणिस्स आलोपइ, रायणिओ वि उमरायणियस्स आलोपइ, जइ सो रायणिओ नत्थि असइ चाउमासिए (तत्थवि) असइ संवच्छरिए उक्कोसेणं बारसहिं वरिसेहिं दूराओ वि आगंतु आलोपयव्वं । फड्ढुगवइया वि आगंतुं पक्खियाइसु मूलायरियस्स आलोयंति ।

सच्छंदत्ति । सो भणइ-सन्नाभूमि पि पणाणियस्स गमणं पडिसेहंति तं असहमाणो आगओ हं । विवरीयं नाम पए रयहरणं निपच्छिमं पडिलेहेइ, अवरणहे पदमं रयहरणं पडिलेहेइ ।

पिडस्स जा विसोही समितिओ भावणा तवो दुविहो ।

पडिमा अभिगहो वि य उत्तरगुणमो वियाणाहि ॥ २८९ ॥

बायाला अट्टेव य पणवीसा बार बारस य चेव ।

वव्वाइच्चउरभिगह भेया खलु उत्तरगुणाणं ॥ २९० ॥

काइगाइभूमिपि न पडिलेहंति, सज्जायं वा न करंति, अपट्टविप वा परियट्टंति, आवस्सयं वा न करंति, पाउया वा करंति, दंडगाईणं गहण-निक्खेवेसु न पडिलेहणपमज्झणाई दुप्पडिलेहियाई वा करंति, विणयं वा अहा-वत्थुं न करंति, रायं निभगच्छमाणं इत्थिं वा सुअलंक्रियं पज्जमाणिं पलोपंति, नहं वा आघंसंति, नहवीणियं वा करंति, कंदप्पकोकुइयत्तणं करंति, पएसु वट्टमाणा पडिसेहेयव्वा । यथा-आउत्ता लेहमा सव्वं लिहंति अविस्सरणनिमित्तं, एवं सो नायओ हियए सव्वे अवरहे लिहित्ता आयरियाणां कहेइ, आयरिओ, तं सोउं तं निप्फन्नं पच्छित्तं देइ ।

गर्भाष्टमविचारः- 'गिहत्थपरियाओ जहन्नेण पगुणतीसं वरिसाणि । कहं पुण? गब्भट्टमो पव्वइओ' इत्यक्षराणि गर्भाष्टमविषये ।

अहाल्लंस्वरूपं यथा- सच्चेव मुहपोत्तिया सच्चेव पडिलेहणिया भवइ, दोहि अइरेगो भवइ, जो चेव मत्तओ सो चेव पडिगहो होउ किं दोहि ? सो चेव चोलपट्टओ सो चेव उत्तरपट्टओ हाउ इत्यादिकम् ।

खेत्तओ त्रिमग्गेज्जा जाव उ छ सत्त जोयणसयाइं ।

बारस समाउ कालओ उक्कोसेणं विमग्गेज्जा ॥

आलोचनादाता निरीक्षणीयः इति शेषः ।

व्यवहारस्य विचाराः

एवं पि विमग्गतो जइ न लभिजा उ गीयसंविमं ।

पासत्थाइसु तओ धियडे अणवुत्तुपसुं पि ॥ ॥

तस्सऽसइ सिद्धपुत्ते पच्छाडे चेव होइ गीयत्थे ।

आवकदाए वि लिंगे गेणहायेथ अणिच्छहत्तरियं ॥ ॥

तेसि पि य असईए ताहे आलाए देवयसगासे ।

किइकम्म निसेज्जविही तहेव सामाइयं नत्थि ॥ ॥

अरहंतपडिमाणं आलोपइ सो पायच्छित्तं जाणओ आलोपत्ता
सयमेव पायच्छित्तं पडिवज्जइ । असइ पाइन्नाइ अभिमुद्धो अरहंत-
सिद्धाणं अंतिए आलोपइ ।

गीयत्थो य विहारो वीओ गीयत्थनिस्सिओ भणिओ ।

पत्तो तइयविहारो नाणुण्णाओ जिणवरेहिं ॥ २० ॥

वायपरायण कुविओ चेइय-तह्व-संजइग्गहणे ।

पुव्वुत्ताण चउण्हं वि कज्जाण हवेज्ज अण्णयरं ॥ २५२ ॥

'तह्व' इत्यनेन देवद्रव्यविचारः । व्यवहारद्वितीयोद्देशके ।
तृतीयोद्देशके यथा—

गणहारिस्साहारा उवगरणं संथवो य उक्कोसो ।

सक्कारो सीसपडिच्छएहिं गिहि-अण्णतित्थीहिं ॥ ४६ ॥

गणभृतः आहारादि उत्कृष्टं देयं, ततश्च सत्कारः स्यात् शिष्या-
दिभिरित्यर्थः ।

हत्थे पाये कण्णे नासाउट्टेहिं वज्जियं जाणे ।

वामणगमडभकादेय काणा तह पंगुला चेव ॥ ९४ ॥

द्विक्खउं पि न कप्पंति जुंगिया कारणे वि दोसा वा ।

अण्णायद्विक्खए वा नाउं न करिंति आयरिए ॥ ९५ ॥

पच्छा वि हुंति विगला आयरियत्तं न कप्पइ तेसि ।

सीसो ठावियव्वो काणगमहिसो व्व तिन्नेमि ॥ ९६ ॥

पुव्वं चउदसपुव्वी इण्हिं जहण्णो पकप्पधारी उ ।

मज्झिमग पकप्पधारी किं सो उ न होइ गीयत्थो ? ॥ १७३ ॥

६२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

प्रकल्पो-निशीथः तद्धारी जघन्यशीतार्थः । कल्पधरो मध्यम
इत्यर्थः ।

पुत्रं सत्यपरिणा अहीयपटिशाइ होउ उवट्टवणा ।

इण्हि छज्जीवणिया किं सा उ न होउ उवट्टवणा ? ॥ १७३ ॥

आयारस्स उ उवरिं उत्तरज्झयणाउ आसि पुग्घि तु ।

दसवेयालिय उवरिं इयाणि किं ते न हुंती उ ? ॥ १७६ ॥

व्यवहारतृतीयोद्देशके । आचार्यादिपदविचारः—

तिवासपरियागस्स उवज्झायत्तं कप्पइ, तस्स अप्पपरियागस्स
नत्थि खेयबहुओ जेण आयरियत्तं पि काहिइ पंचवासपरियागस्स
उवज्झायत्तं आयरियत्तं पि कप्पइ, बहुतरवासपरियागत्तेण खेयसह-
तराउ तेण तस्स दो ठाणाणि कप्पंति, छण्हं वासाणं परेण वि य
दुवासपरियाओ अवइ, तस्स सव्वाणि वि सट्ठाणाणि कप्पंति ।
उवज्झायत्तं आयरियत्तं गणित्तं पवत्तित्तं थेरत्तं गणावच्छेदयत्तं
(१८३) इत्याचार्यादिपदविचारः ।

राइत्थीए जाए ताए अगमहिंसीए कुलकण्णगाए वा पयासु तिसु
वि पारिच्छिओ, अमच्चोए अणवट्ठो, विहवाए अविसेसियाए
पागइत्थीए य [अवसेसियाए] मूलं, लम्हा पयाओ परिहरियव्वाओ ।
(२४९-२५०) इति उत्थापनाविषयः ।

संघो गुणसंघाओ संघायविमोयओ य कम्माणं ।

रागहोसविमुक्को होइ समो सव्वजीवाणं ॥ ३२२ ॥

परिणामियबुद्धीए उववेओ होइ समणसंघो उ ।

कज्जे निच्छिद्यकारी सुपरिच्छिद्यकारओ संघो ॥ ३२३ ॥

दुक्खेण लभइ बोहिं बुद्धो वि य न लभइ चरित्तं तु ।

उस्मभगदेसणाए तित्थयरासायणाए य ॥ ३३५ ॥

चतुर्थोद्देशके यथा—

जाओ य अज्जाओ वा दुविहो ऽकप्पो उ होइ नायव्वो ।

एक्केको वि य दुविहो समत्तकप्पो य असमत्तो ॥ १५ ॥

व्यवहारस्य विचाराः

गीयत्थो जायकप्पो अगीओ खलु भवे अजाओ उ ।
 पणं समत्तकप्पो तदृणगो होइ असमत्तो ॥ १६ ॥
 महइ वियारभूमी विहारभूमी य सुलभवित्ती य ।
 सुलभा वसही य जहिं जहणत्तं वासखेत्तं तु ॥ ४० ॥
 चिक्खल्ल-पाण-यंडिल-वसही-गोरस जणाउलो वेज्जो ।
 ओसह-निच्चयाऽहिचई पासंडा भिक्ख सव्झाए ॥ ४१ ॥
 एते त्रयोदश गुणा वर्षाक्षेत्रे ।

तरुणे वसहीपाले कप्पट्टिसलिंगमाइ आउभया ।
 उ पसज्जंति अकप्पिए दोसिमे अण्णे ॥ ६० ॥

अकल्पिके च साधौ दोषाः ।

अहं न संथरंति ताहे आयरिओ हिंडइ तंमि वाडए वसहिं
 पलोपंतो हिंडइ । परिमियं नाम इयरे साहू जावइयं उद्धडाउ ऊणं
 आणिति तावइयं अज्जापूरं हिंडित्ता आयरिओ खिप्पं संनियट्टइ ।
 वासावासे वीसुंति पिहण्णिहं ठिया असमत्तकप्पिया य ते 'अमणु-
 न्'त्ति । न परोप्परं उवसंपन्ना नत्थि तेसिं उग्गहो समं जइ दोण्णि
 समत्तकप्पिया एज्ज तेसिं साहारणं खेत्तं ।

एगो एगस्स पासे आवस्सयं अहिज्जइ, आवस्सगवायणायरिओ
 पुण आवस्सगपडिपुच्छगस्स सगासे दसवेयालियं अहिज्जइ, दस-
 वेयालियवायणायरिओ हरइ । एवं जाव दिट्ठिवाओ । एवं सुत्ते अत्थे
 वि एवं चेव, नवरं उवरिम अत्थायरियाणं छेयसुयअत्थायरिओ
 हरइ । इति वर्षाक्षेत्रे आभाव्यव्यवहारः । गाथाश्च भाष्यस्य यथा-

वासासु अमणुण्णा असमत्ता जे ठिया भवे वीसुं ।
 तेसिं न होइ खेत्तं मह पुण समणुण्णा य करिंति ॥ ९१ ॥
 ता तेसिं होइ खेत्तं ओ उ पहू तेसिं जो उ रायणिओ ।
 लाभो पुण जो तत्था सो सव्वेसिं तु सामण्णो ॥ ९२ ॥
 अहव जइ वीसु वीसुं ठियाओ असमत्तकप्पिया होज्जा ।
 अण्णो समत्तकप्पी एज्जाही तस्स तं खेत्तं ॥ ९३ ॥

६४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

अहवा दोण्णि व तिण्णि व समगं पत्ता समत्तकप्पीओ ।
 सव्वेसिं तु तेसिं तं खेत्तं होइ साहारणं ॥ ९४ ॥
 पडिभग्गेसु मपसु व असिवाइकारणेसु फिडिया वा ।
 एएण उ एगागी असमत्ता वा भवे थेरा ॥ ९५ ॥
 इंदक्कीलमणोभाहो जत्थ व राया जहि व पंच इमे ।
 अमच्च पुरोहिय सेट्ठी सेणावइ सत्थवाहो य ॥ ९६ ॥
 यत्तेन्द्रकीलः तत्रानवग्रह इत्यर्थः ।

सारूवी जा जीवं पुव्वायरियस्स जे य पव्वावे ।
 अपव्वाविण स छंदो इच्छाप जस्स सो देइ ॥ १४० ॥
 जो पुण गिहत्थमुंडो अहवा मुंडो उ तिण्ह वरिसाण ।
 आरेणं पव्वावे सयं च पुव्वायरिये सव्वं ॥ १४१ ॥
 अपव्वाविण सच्छंदा तिण्ह उवरिं तु जाणि पव्वावे ।
 अपव्वावियाणि जाणि य सो वि य जस्सिच्छप तस्स ॥ १४२ ॥

तओ वत्तव्वं एयस्स गणहरत्तं अणुण्णायं, वायाए न सक्केइ
 वोत्तुं ताहे तस्स उवरिं चुन्नानि च्छुभंति एस गणहरो ठविओ ति ।

एगं व दो व विवसे संघाडट्टाप सो पडिच्छेज्जा ।
 असई एगाणी उ जयणा उवही न उवहम्मे ॥ १९३ ॥

सङ्घाटकार्थ एगं द्वे वा दिने प्रतीक्षेत, असति यतनया
 एकाकिनोऽपि नोपहन्यते इति तात्पर्यार्थः ।

ताओ संजईओ दुविहाओ-कालचारिणीओ अकालचारिणीओ
 य । तत्थ कालचारिणीओ जाओ पक्खियासु एंति, एयव्वइरित्तिसु
 एज्जमाणीओ अकालचारिणीओ, ताओ पुण अकालचारिणीओ
 सज्जायट्टाप वा एंति, भत्तं पाणं वा दाउं गेण्हउं वा इंति,
 कंदप्पट्टाप वा इंति, अकालचारिणीसु बहुदोसा वसही ।

व्यवहारस्य विचाराः

संनिसेज्जागयं दिस्स सिस्सेहिं परिवारियं ।
 कोमुईजोगजुत्तं वा तारापग्गिडुडं ससिं ॥ २७३ ॥
 गिहत्थपरतिथीहिं संसयत्थीहिं निच्चसो ।
 सेविज्जंतं विहंगेहिं सरं व कमलुज्जलं ॥ २७४ ॥
 खग्गूडे अणुसासंतं सद्दावंतं समुज्जप ।
 गणस्स अगिला कुव्वंतं संगहं विसप सप ॥ २७५ ॥
 आचार्यमिति शेषः ।

अहवा गुरुणो जावज्जीवं फासुअ-अफासुएण तेइच्छं ।
 वसमे बारस वासा अट्टारस भिक्खुणो मासा ॥ ३०३ ॥
 चिकित्सा इयम् ।
 फासुय आहारो से अणहिंउंतो उ गाहप सिक्खं ।
 ताहे उ उवट्ठावण छज्जीवणियं तु पत्तस्स ॥ ३१० ॥
 षड्जीवनिकाध्ययनं ज्ञेयम् ।
 अपत्ते अकहिता अर्णाहगय अपरिच्छ अइक्कमे वा से ।
 पक्केके चउगुरुगा चांयगसुत्तं तु कारणियं ॥ ३११ ॥
 इइ खलु आणाबलिया आणासारो य गच्छवासो उ ।
 मोत्तुं आणापाणुं सा कज्जा सव्वहिं जोगे ॥ ३४७ ॥

गिम्हाइसु जे अणागाढजोगपडिवन्ना तेसिं जोगो निक्खिप्पइ मा
 पमत्तं देवया छलेज्ज तेण निक्खिप्पइ, तेहिं दिवसेहिं विगइओ
 लब्धंति, ते आहारित्ता दुब्बला अप्पाइज्जंति एएण कारणेण निक्खि-
 प्पइ जोगो । इतरे नाम आगाढजोगवाही तेसिं न निक्खिप्पइ जोगो
 न पुण उद्दिस्सई न वा पढंति । ४१० ।

ओसन्नाण बहूण वि गीयमगियाण उग्गहो नत्थि ।

सच्छंदीय गीयाणं असमत्त अणीसगीए वि ॥ ४९० ॥

तिविहो उग्गहकालो-उउबद्धे वासारत्ते दुइढवासे, उउबद्धे एकं
 मासं उस्सग्गेण वासाद्ध चत्तारि मासा गेलन्नं पडुच्च सोलस वरिसा
 ष मासा वा ।

૬૬

નિઃશેષસિદ્ધાન્તવિચાર-પર્યાયે

છેત્તેણ અદ્વજોયણ કાલેણ જાવ મિક્ખવેલાઓ ।
 છેત્તેણ ય કાલેણ ય જાણસુ સપરક્કમં થેરં ॥ ૫૩૭ ॥
 જો ગાઉયં સમત્થો સૂરાદારઘ્મ મિક્ખવેલાઓ ।
 વિહરઉ एसो સપરક્કમો ઉ ના વિહરે તેણ પરં ॥ ૫૩૮ ॥
 ભાગે ભાગે માસં કાલે વી જાવ પક્કહિં સવ્વં ।
 પુરિસેસુ વિ સત્તપ્પહં અસઈપ્પ જાવ પક્કઉ [સહાઓ] ॥ ૫૫૦ ॥
 થિરમઉયસ્સ ઉ અસઈ અપ્પહિહારિયસ્સ ચેવ વચ્ચંતિ ।
 વત્તીસ જોયણાણિ વિ આરેણ અલભ્ભમાણંમિ ॥ ૫૫૭ ॥
 કાષ્ઠસંસ્થારકે દ્વિતિશેષઃ ।

આસજ્જ છેત્તકાલે વહુપાઉઘ્મા ન સંતિ છેત્તા વા ।
 નિચ્ચં વ વિમત્તાણં સચ્છંદાઈ બહુદોસા ॥ ૫૭૦ ॥
 ચૂર્ણિયથા— આસજ્જ ત્તિ પડુચ્ચ અણેસુ છેત્તેસુ અસિવાઈણિ
 કાલો જહા—સંપયં નત્થિ અણ્ણાણિ છેત્તાણિ જેસુ સંથરંતિ, મહા-
 યણપાઓઘ્માણિ વા નત્થિ છેત્તાણિ પિહપ્પિહં ચ જઈ દ્વંત સચ્છંદાઈ
 દોસા ભવંતિ । એપહિં કારણેહિં ઉઉ—વાસાઈયંમિ એગ્ગેત્તે જયણાપ
 અચ્છેજ્જ, દ્વિતિ વ્યવહારાક્ષરેઃ કેચ્ચિન્નિત્યવાસં સમર્થપન્તિ ।
 વલ્પચતુર્થેદિશકસ્યૈતે । પશ્ચમે યથા—

અવિય વિણા સુત્તેણ વવહારેઊ અપચ્ચઓ હોઈ ।
 તેણં ઉમયધરો ઉ ગણહારી સો અણુણ્ણાઓ ॥ ૩૧ ॥
 તા જાવ અજ્જરિક્ખય આગમવવહારિણો વિયાણિત્તા ।
 ન ભવિસ્સઈ દોસુ ત્તિ તો વાયંતી ઉ છેયસુયં ॥ ૬૨ ॥
 આર્યિકાઃ છેદધ્થુતં પાઠયન્તીત્યર્થઃ । પઠોદ્દેશકે યથા—
 ચરણકરણસ્સ સારાં મિક્ખાયરિયા તદ્દેવ સજ્ઞાઓ ।
 પથ્થઉ ઉજ્જયમાણં તં જાણસુ તિવ્વસંવિભ્ગં ॥ ૩૯ ॥

આયરિય—ઉવજ્ઞાયગણંસિ પંચ અહિસેસા પણ્ણત્તા, તં આયરિય-
 ઉવજ્ઞાયસ્સ ઉચ્ચારપાસવણં અંતો ઉવસ્સયસ્સ ય નિગ્ગિજ્ઞિય
 નિગ્ગિજ્ઞિય પપ્પોહેમાણે વા પમજ્જેમાણે વા નાહ્કમઈ, આયરિય-

६७

व्यवहारस्य विचाराः

उवज्झाप अंतो उवस्सयस्स उच्चार पासवणं वा विगिच्चमाणे वा
विस्सोहमाणे वा नाइक्कमइ, आचार्यश्चासावुपाध्यायश्च आयरियउवज्झाप
पसो केसिचि आयरिओ केसिचि उवज्झाओ नियमेण पुण सो
आयरिओ कुलाइक्कज्जेणं निग्गओ पडियागओ उस्सग्गेण ताव वसहीए
बाहिं चेव पाए पप्फोडेइ, निक्कारणे पाए बाहिं न पप्फोडेइ, एंच
राईदयाणि । जइ बाहिं सागारियं होज्ज तो वसहिं पविसित्ता
पप्फोडणा, तत्थ विहीए पप्फोडेयव्वं पडिलाभित्ता पमज्जित्ता । सो
अभिग्गहिओ आयरियसंतिपणं रयहरणेणं आयरियस्स पाया
पमज्जइ । अहव उन्निओ पायपुंछणो तेण वा ।

सुषवंतंमि परियारवं च वणियंतरावणुट्ठाणे ।

दुट्ठाणनिग्गमंमी य द्वाणि य परमुद्दावन्नो ॥ २७ ॥

इत्याचार्येण बहिर्भूमौ न गन्तव्यम् ।

उप्पण्णनाणा जह नो अडंती चोत्तीसवुद्दाइसया जिणिंदा ।

एवं गणी अट्टगुणोववेओ सत्था व नो हिंइइ इइदिमं तु ॥ १२५ ॥

इत्याचार्येण न भिक्षणीयम् ।

सुत्तस्स मंडलीए नियमा उट्ठंति आयरियमाई ।

मात्तून पवायंतं न उ अत्थे दिक्खण गुहंपि ॥ १२८ ॥

अनुयोग इति शेषः ।

भत्ते पाणे धोवण पसंसणा हत्थपायसोए य ।

आयरिए अइसेसा अणाइसेसा अणायरिए ॥ २२९ ॥

कालसभावानुमयं भत्तं पाणं अचित्तं खेत्ते ।

मलिणा मलि य जाया चोलाइ तस्स धोवन्ति ॥ २३० ॥

परवाईण अगम्मो नेव अवण्णं करंति सुयसेहा ।

जइ अकहिउ वि नज्जइ एस गणी ओज्जपरिहीणो ॥ २३१ ॥

एए पुण अइसेसे उवजीवेयावि कोवि द्ददेहो ।

निदरिसणंपत्थभवे अज्जसमुद्दा य मंगू य ॥ २३२ ॥

६८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

करचरणनयणदसणाइ-धोवणं पंचमो उ अइसेसो ।

आयरियस्स उ सययं कायव्वो होइ नियमेण ॥ २३६ ॥

अइवि य निग्गयभावो तहवि य रक्खिज्जए स अण्णेहिं ।

वंसकडिल्ले छिन्नो वि वेणुओ पावए न महिं ॥ २४९ ॥

विज्जाणं परिवाडी पव्वे पव्वे य दिति आयरिया ।

मासद्धमासियाणं पव्वं पुण होइ मज्झं तु ॥ २५१ ॥

पक्खस्स अट्टमी खलु मासस्स य पक्खियं मुण्येव्वं ।

अण्णं पि होइ पव्वं उवरागो चंदसूराणं ॥ २५२ ॥

चूर्णिर्यथा- 'पक्ख पव्वस्स मज्झं अट्टमि बहुलाइया मास त्ति काउं मासस्स मज्झे पक्खियं किण्हपक्खस्स चउइसीए विज्जा-साइणोचयारो' इति पाक्षिकविचारः ।

अइ उग्घाडपोरिसीए इंतवव्वंताणं पोरिसीमंगो भवइ तो आयरिपण चेव अकयसुयाणं सगासं गंतव्वं, अह आयरिआं युड्ढत्तणेणं गेलण्णेण वा न सक्केइ गंतुं ताहे अकडसुत्ता मज्झे आय-रियसगासमागंतुं आलोइंति' इति अन्यत्र उषितानां प्रभातादौ आलोयणकस्य विचारः ।

जहा य अंबुनाहंमि अणुबंधपरंपरा ।

वीई उप्पज्जए पवं परिणामो सुभासुभो ॥ ३१६ ॥

षष्ठस्यैते समाप्ताः ।

सप्तमे तु यथा—

धम्मकहनिमित्तेहि य विज्जामंतेहिं चुण्णजांगेहिं ।

इग्भाइ जोसियाणं संथवदाणे जिणाययणं ॥ ३ ॥

संबोहणट्टयाए विहारवत्ती व जिणवरमहे वा ।

महयरिया तत्थ गया निज्जरणं भत्तवत्थाणं ॥ ४ ॥

व्यवहारस्य विचाराः

६९

अणुसद्गुज्जमंती य विवज्जते चेइयाण सारवण ।

पडिबज्जंति अविज्जंतए उ गुरुया अभत्तीए ॥ ५ ॥

चूर्णिर्यथा— कस्सइ आयरियस्स सिस्सिणी सा सुत्तथाणि घेतुं धम्मकहाओ य पडित्ता निमित्ताणि य घेतुं आइमाहणेणं विज्जाओ मंताणि चुण्णजोगा य जाणित्ता निग्गया गच्छाओ ताहे सा इव्मइणं इत्थियाओ आउट्ठावेत्ता संथवेण जिणाययणं कारित्ता विउल्लं सक्कारसमुदयं अणुभवइ । अहण्णया सा महत्तरिया से तीसे संबोहणट्ठाए वा विहारपत्तियं वा चेइयमहे वा तत्थ गया । तओ सा सिस्सिणी तीसे परितुट्ठा मयहरियाए विरूवरूव अस्सणाइ वत्थाणि य महारिहाणि निज्जरावेइ इव्माइघरेसु । अणुसद्गुगाहा । ताहे सा महत्तरियाए अणुसद्गा । किं अज्जे ! पासत्थत्तणेणं अच्छसि ? उज्ज-माहि अहवा अप्पणा चेव उज्जमिउकामा एवं तीए उवट्ठियाए जइ चेइयाण अण्णो सुस्सूसओ अत्थि तां पडिक्कमाविज्जइ तस्स ठाणस्स । अह अण्णो नवि चेइयाणं सुस्सूसओ तो जइ ताओ पडिक्कामित्ता णिति तां चउगुरुयं तासिं चेइयाणं अभत्तिनिमित्तं । इति प्रतिष्ठा-विचारः लिङ्गिकारितादिजिनचैत्यवन्दनादिविचारश्चेति ।

अह नवरं पक्खियाइसु अज्जाओ चेइयवंदियाओ पट्ठियाओ इति ।

तिण्णि दिणे पाहुण्णं सव्वेसिं अस्सइ बालुइढाणं ।

जे तरुणा सग्गामे वत्थव्वा बाहि हिंडंति ॥ ८६ ॥

अट्ठमि पक्खिए मोत्तुं बायणाकालमेव य ।

पुव्वुत्ते कारणे वावि गमणं होइ अकारणे ॥ २२९ ॥

व्यवहारे सप्तमस्य समर्थिताः । अष्टमे तु यथा—

उच्चारं पासवणं, अणुपंथे चेव आयरं तस्स ।

लहुओ य होइ मासो, चाउम्मासो य वित्थारो ॥ (व्यव० भा० १७७)

नवमे यथा—

चेइयद्व्वं विभया करेज्ज कोई नरो सयट्ठाए ।

समणं वा सोवडियं, विक्केज्जा संजयट्ठाए ॥ ६२ ॥

चूर्णिर्यथा—

चेइयद्व्वं हत्वा चोरा विभयज्ज । तत्थ कोइ अप्पणमं भागं

७०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

समणाणं देज्जं जो वा संजयं सोवहियं विक्रिणित्ता तं फासुणं
समणाणं देज्जं तं किं कप्पइ न कप्पइ वा? उच्यते इत्याह यथा—

चेइयदब्बं विभया करेज्जं कोई नरो सयट्ठाए ।

समणं वा सोवहियं, विक्रेज्जा संजयट्ठाए ॥

पयारिसंमि दब्बे समणाणं किण्णु कप्पए घेत्तुं? ।

चेइयदब्बेण कयं मोल्लेण वज्जं सुविहियणं ॥

तेणपडिच्छा लोए वि गरहिया उत्तरे किमंग पुण ।

चेइय जइ पडिणीए जो गेण्हइ सो वि हु तहेव ॥ (६३, ६४)

जा तिथयरान कया वंदण आवरिसणाइ पाहुडिया ।

भत्तीए सुरवरेहिं समणाण तहिं कहं भणियं? ॥ (६६)

चूर्णियथा—

उच्यते (भगवतः) प्रवचनातीतत्वात् कल्पते । किं चान्यत्

जइ समणाण न कप्पइ, पयं एगाणिना जिणवरिदा ।

गणहरमाइ समणा अकप्पए वेव चिट्ठंति ॥ ६७ ॥

तम्हा कप्पइ ठउं जइ सिद्धाययणंमि होइ अबिच्छं ।

जम्हा उन सारहंमी सत्था अम्हं तओ कप्पे ॥ ६८ ॥

चूर्ण्यक्षराणि यथा—

जत्थ निस्सा नत्थि तत्थ कप्पइ सिद्धाययणे ठाइउं, किं कारणं ?

उच्यते—

साहम्मियाण अट्ठा चउविहो लिंगओ जइ कुटुंबी ।

मंगलसासयभत्तीए जं कयं तत्थ आपसो ॥ ६९ ॥

पूर्वोक्ता कल्पे ।

एसा जत्थ निस्सा नत्थि तत्थ वि चेइयवरे न कल्पते ठाउं, इमेण

कारणेण—

जइवि न आहाकम्मं भत्तिकयं तइ वि वज्जयंतेहिं ।

भत्ती खलु होइ कया जिणाण लोणे वि दिट्ठं तु ॥

बंधित्ता कासवओ वयणं अट्ठपुडसुद्धपोत्तीए ।

पत्थिवमुवासए खलु वित्तिनिमित्तं भया चेव ॥ (७०, ७१)

चूर्णिस्तु पवं-रायत्थणीयस्स तिथगरपडिमाभत्तिनिमित्तं । मा

वाडनिसग्गो उस्सासनिस्सास निया (निग्गमा) विस्संति तेण न

व्यवहारस्य विचाराः

७१

कप्पइ चेइयघरे ठाउं । अत्र कारणं—

दुब्धिगंधपरिस्सावी तणुरप्पेसऽण्हाणिया ।

दुहा वाउवहो चेव तेण ढुंति न चेइए ॥

तिणिण वा कद्धए जाव थुइओ तिसिलोइया ।

ताव तत्थ अणुण्णायं कारणंमि परेण वि (७२, ७३)

इति व्यवहारे देवद्रव्यस्य तीर्थंकरनिमित्तं कृते समवसरणे साधूनां कल्पते इत्यस्य च जिनगृहनिवासनिषेधस्य स्तुतित्रयस्य च विचारः नवमोद्देशके ।

(वर्षाप्रवेशादिविचारः)

चउग्गुणाववेयं तु खेत्तं होइ जइण्णयं ।

तेरसग्गुणमुक्कोसं दोण्हं मज्झंमि मज्झिमगं ॥ ६७ ॥

महई विहारभूमी विचारभूमी य सुलभवित्ती य ।

सुलभा वसही य जहिं जइण्णगं वासखेत्तं तु ॥ ६८ ॥

चिक्खल्ल १ पाण २ थंडिल ३ वसही ४ गोरस ५ जणाउले ६ वेज्जे ७ ।

ओसह ८ निचया ९ हिर्वई १० पासंडा ११ भिक्ख १२ सज्जाए ॥ ६९ ॥

खेत्ताण अणुण्णवणा जेट्ठा मूलस्स सुद्धपडिबए ।

अहिगरणो माणो मा मणसंतावा न होहिंति ॥ ७१ ॥

जयणाए समणाणं अणुण्णवित्ता वसंति खेत्तवहिं ।

वासावासट्ठाणं आसाढे सुद्धवसमीए ॥ ९३ ॥

संविग्गबहुलकाले एसा मेरा पुराउ आसी य ।

इयरबहुले उ संपइ पविसंति अणागयं चेव ॥ ९८ ॥

॥ व्यवहारे दशमोद्देशके वर्षाप्रवेशादिविचारः ॥

अष्टविधा गणिसंपदु

अट्ठविहा गणिसंपय एक्केक्का चउव्विहा उ बोद्धव्वा ।

एसा खलु बत्तीसा ते पुण ठाणा इमे ढुंति ॥ २५२ ॥

आयार १ सुय २ सरीरे ३ वयणे ४ वायण ५ मई ६ पओगमई ७ ।

पपसु संपया खलु अट्ठमिगा ८ संगहपरिण्णा ॥ २५३ ॥

आयारसंपयाए संजमधुवजोगजुत्तया पढमा १ ।

विइय असंपगहिया २ अनिययवित्ती भवे तइया ३ ॥ २५५ ॥

७२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

तत्तो य बुद्धसीले आयारे संपया चउद्धेसा ४ ।
 चरणं तु संजमो ऊ तदियं निच्चं तु उवओगो ॥ २५६ ६
 बहुसुय १ परिजियसुत्ते २ विवित्तसुत्ते य होइ बोद्धवे ३ ।
 घोसविसुद्धिकरे या ४ चउहा सुयसंपया होइ ॥ २५९ ॥
 घोसा उदात्तमाई तेहिं विसुद्धं तु घोसपरिसुद्धं ।
 एसा सुओवसंपय सरीरसंपयमओ बोच्छं ॥ २६२ ॥
 आरोह-परीणाहो १ तह य अणुत्तप्पया सरीरंमि २ ।
 पडिपुण्णमिदिपहि य ३ थिरसंघयणो य बोद्धवो ४ ॥ २६३ ॥
 तपु लज्जाप धाऊ अलज्जणीओ अहीणसव्वंगो ।
 होइ अणुत्तप्पेसो अविगलइंदी उ पडिपुण्णो ॥ २६५ ॥

वचनसंपत् यथा—

आदेज्ज १ महुरवयणे २ अनिसियवयणो ३ तहा असंदिद्धो ।
 आदेज्ज गज्जवक्को अत्थवगाढं भवे महुरं ॥ २६७ ॥
 वायणभेया चउरो विजिओहिसणा १ सनुहिसणओ अ २ ।
 परिनिव्वयनिवायाए ३ निज्जवणा चेव अत्थस्स ॥ २७० ॥

‘विजिय’त्ति परीक्ष्येत्यर्थः ।

निज्जवओ अत्थस्स जो उ वियाणाइ अत्थसुत्तस्स ।
 अत्थेण वि निव्वहई अत्थं पि कहेइ जं भणियं ॥ २७१ ॥
 मइसंपय चउभेया उगह १ ईहा २ अवाय ३ धारणया ४ ।
 उगहमइ छुभेया तत्थ इमा होइ नायव्वा ॥ २७६ ॥
 खिप्प १ बहु २ बहुविहं च ३ धुव ४ अणिस्सिय ५ तह य होइ
 असंदिद्धं ६ । ओगिण्हइ एवीहा अवायमवि धारणा चेव ॥ २७७ ॥
 एत्तो उ पओगमई चउव्विहा होइ आणुपुव्वीए ।
 आय १ पुरिसं च २ खेत्तं ३ वत्थुं वि य पउंजप वायं ॥ २८३ ॥
 बहुजणओगं खेत्तं १ पेहे तह फलगपीढमाइण्णं २ ।
 बासासु पप ३ दोण्णि वि काले य समाणप कालं ४ ॥ ॥

इति द्वात्रिंशत् स्थानानि । ततश्च—

जा भणिया बत्तीसा तं छोदूण विणयपडिबत्तिं ।
 चउभेयं तो होइ छत्तीसा एस ठाणाणं ॥ ३०१ ॥

व्यवहारस्य विचाराः

७३

विनयश्चतुर्धा यथा—

आयारे १ सुतविणय २ विकखेवण चेव होइ बोधव्वे ३ ।
दोसस्स य निग्घाए ४ विणय चउहेस पडिवत्ती ॥ ३०३ ॥

आयारे विणओ खलु चउव्विहो होइ आणुपुव्वीए ।
संजमसामायारी १ तवे य २ गणविहरणा ३ चेव ॥ ३०४ ॥
सुत्तं १ अत्थं २ च तद्वा हिय ३ निस्सेसं ४ तद्वा पवापइ ।
एसो चउव्विहो खलु सुयविणओ होइ नायव्वो ॥ ३१२ ॥

विकखेवणा-विणओ जहा—

अदिट्ठं दिट्ठं खलु १ दिट्ठं साहम्मियत्तविणयण २ ।
चुयधम्म धम्मे ठावे ३ तस्सेव हियट्ठमब्भुट्ठे ४ ॥ ३१५ ॥

दोषनिर्घातविनयो यथा—

कुद्धस्स कोहविणयण १ दुट्ठस्स दोसविणयणं जं तु २ ।
कंखिए कंखेओ ३ आयप्पणिहाण चउहेसो ४ ॥ ३२३ ॥

इति अट्ठविहा गणिसंपया ॥

इति व्याख्यातं व्यवहारे दशमोद्देशके ॥

(तपोविचारः)

पक्खियपोसहिणसुं कारेइ तवं सयं कारविय ।
भिकखायरिए तद्वा नियुंजइ परं सयं वावि ॥ १ ॥

अर्थस्तु पाक्षिकं पाक्षिकमेव, पोसहियं तु पोसहदिणं अट्ठमी-
चउइसीलक्खणं । इत्यक्षराणि पाक्षिकविषये ।

दशविधं पायश्चित्तं यथा—

आलोयण १ पडिकमणे २ मीस ३ विवेगे ४ तद्वा विउस्सगो ५ ।
तव ६ छेय ७ मूल ८ अणवट्ठया य ९ पारंचिए १० चेव ॥ ३५२ ॥

७४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

दस जा अणुसज्जंति चउहसपुव्विण पढमसंघयणं ।

तेण परेणऽट्ठविहं जा तित्थं ताव हांढिती (बोधव्वं) ॥ ३५३ ॥

एगाहं नाम अभत्तट्ठो तस्मिं सेविण पंचराईन्द्रियाणि देज्ज बहुतरं
वा । पंचाहं वा सेवित्ता एगाहं देज्ज आर्यविले वा पुरिमइहं वा
एगासणं वा निव्वियं वा पोरिसिं वा नमोक्कारं वा, सा पुण बुइढी
वा हाणी वा रागदोसवेरग्गभावणाईहिं पुव्वभणिणहिं भवति ।

॥ इति तपोविचारः ॥

न विणा तित्थं नियंढेहिं नियंढा व अतित्थया ।

छक्कायसंजमो जाव ताव अणुसज्जणा दोण्हं ॥ ३८९ ॥

तस्स य चरिमाहारो इट्ठो दायव्वो तण्हत्थेयट्ठा ।

सव्वस्स चरिमकाले अईव तण्हा समुप्पज्जे ॥ ४९६ ॥

सरीरमुज्झियं जेण को संगो तस्स भोयणे ? ।

समाहिंसंधणाहेउं दिज्जण सो उ अंतण ॥ ५४४ ॥

कप्पस्स य निज्जुत्तिं ववहारस्स य परमनिउणस्स ।

जो अत्थओ विजाणइ ववहारी सो अणुण्णाओ ॥ ६०७ ॥

कुलाइकज्जववहारे जोण जं भगवया भइवाहुणा सुत्तं निज्जूहं
कप्पववहारी तं सुत्तं उच्चारित्ता तस्स अत्थं भाणिऊणं निदिसइ ।

वत्तणुवत्तपवत्तो बहुसो अणुवत्तिओ महाणेण ।

एसो उ जीयकप्पो पंचमओ होइ नायव्वो ॥ ६९३ ॥

वत्तो नामं पक्कसि अणुवत्तो जो पुणो वितियवारं ।

तइयवारं पवत्तो परिग्गहिओ महाणेणं ॥ ६९४ ॥

व्यवहारस्य विचाराः

७५

चूर्णिस्तु वत्तं नाम पक्कसि तेण व्यवहरियं, अणुवत्तो दुण्णि वाराओ तेण व्यवहारेण व्यवहरियं, पवत्तो त्ति तिण्णि वारा तेण व्यवहारेण व्यवहरियं ।

‘बहुसो बहुस्सुएहिं जो वत्तो न य निवारिओ होइ ।
वत्तणुवत्तपमाणं जीएण कयं हवइ पयं’ ॥

जं जीयं सावज्जं न तेण जीएण होइ व्यवहारो ।
जं जीयमसावज्जं तेण उ जीएण व्यवहारो ॥ ७१५ ॥
जं जीयमसोहिकरं पासत्थपमत्तसंजयाईणं ।
जइ वि महाजणाइणं न तेण जीएण व्यवहारो ॥ ७२० ॥
जं जीयं सोहिकरं संविग्गपरायणेण दंतेणं ।
पमेण वि आइणं तेण उ जीएण व्यवहारो ॥ ७२१ ॥

॥ इति जीतविचारः ॥

मणपरमोहिपुलाए ३ आहारग ४ खवग ५ उवसमे ६ कप्पे ७ ।
संजमतिय ८ केवलि ९ सिज्झणा य १० जंबुमि बुच्छिण्णा ॥ ६९९ ॥

‘खवग’त्ति । उवसामगसेदिदुगं, ‘कप्प’त्ति । जिणकप्पो, ‘संजमतियं’
ति । सुद्धपरिहारियसंजमो सुद्धमसंपरायसंजमो अहक्खायसंजमो ।

संघयण संठाणं च पढमगं च २ जो य पुव्वउवओगो ३ ।
एए तिण्णि वि अत्था चउदसपुव्विमि वोच्छिण्णा ॥ ७०० ॥
संघयणसंठाणाणि पढमाणि पुव्वउवओगो ।
एए तिण्ण वि (अत्था) भद्दबाहुमि वोच्छिण्णा ॥ ॥

७६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

व्यवहारसूत्रं (१०) यथा—

नो कप्पइ निग्गंथाण वा निग्गंथीण वा ऊणट्ठवासजायं खुड्डियं वा
खुड्डियं वा उवट्ठावित्तण ।

भाष्यं तु—

ऊणट्ठए चरित्तं न चिट्ठए चालणीए उदयं व ।

बालस्स य जे दोसा भणिषा आरोवणाए सा ॥ ९४ ॥

॥ उद्देशके दशमे ॥

॥ इति व्यवहारविचाराः समाप्ताः ॥

पञ्चकल्पविचारा यथा—

भद्रबाहुना दशाकल्पव्यवहारनिशीथमहाकल्पसूत्राद्याः प्रवचनाभि-
हिता निर्जूढाः । जम्हा तेण भगवया आयारपकप्पो दसाकल्प-
व्यवहारा य नवमपुव्वनीसंदभूया निर्जूढाः ।

सामाइय छेओवट्ठावणं च परिहारखुड्डियं चेव ।

तत्तो य खुड्डमरागं अहखायं चेव बोधव्वं ॥ ७९ ॥

कस्सेयं चारित्तं नियंठ तह संजयाण ते कहहा ? ।

पंच नियंठा पंचेव संजया हुंतिमे कमसो ॥ ८३ ॥

पुलए वउस कुसीले होइ नियंठे तहा सिणाए य ।

एएसिं एक्केको पंचविहो होइ बोधव्वो ॥ ८४ ॥

नोणपुलाए तह दंसणे य चारित्तलिग अहसुहुमे ।

एसो पंचविहो खलु पुलगनियंठो मुणेयव्वां ॥ ८५ ॥

आभोगमणाभोगे तह संवुडमसंवुडे अहासुहुमे ।

एसो पंचविहो ऊ वउसनियंठो मुणेयव्वो ॥ ८६ ॥

दुविहो होइ कुसीलो पडिसेवणया तहा कसाए य ।

एक्केको पंचविहो परूवणा तस्सिमा होइ ॥ ८७ ॥

नाणपडिसेवणाए दंसणचरणे य लिग अहसुहुमे ।

पडिसेवणाकुसीलो पंचविहो एस नायव्वो ॥ ८८ ॥

पञ्चकल्पस्य विचाराः

७७

नाणकसायकुसीले दंसणचरणे य लिंग अहसुहुमे ।
 एस कसायकुसीले पंचविहो ऊ मुणेयव्वो ॥ ८९ ॥
 पढमगसमयनियंठे १ अपढम २ चरिमे य ३ अचरिमए चेव ४ ।
 तत्तो अहसुहुमे पंचमए हाइ नायव्वो ॥ ९० ॥
 पंचविहसिणाए ऊ अच्छवि तह असवले अकम्मंसे ।
 संसुद्धनाणदंसणधरे य हाई चउत्थे उ ॥ ९१ ॥
 अरहा जिणे उ केवलि अपरिस्साई य होइ पंचमए ।
 एए पंच विगप्पा सिणायस्स तो हुंति नायव्वा ॥ ९२ ॥
 पंचविह संजया वी सामाइयछेउवट्टपरिहारे ।
 सुहुमे य अहक्खाए एक्के ते पुणो दुविहा ॥ ९३ ॥
 इत्तरिण आवकही सामाइयसंजए भवे दुविहे ।
 दुविहे य छेउवट्टे सइयारे निरइयारे य ॥ ९४ ॥
 परिहारविमुद्धीण निव्विसमाणे तहेव निव्विट्ठे ।
 दुांवेह य सुहुमरागे संकिस्संते विसुज्झंते ॥ ९५ ॥
 अहखाओ वि य दुविहो छउमत्थो चेव केवली चेव ।
 एसो उ संजओ खलु पंचविहो हाइ नायव्वो ॥ ९६ ॥
 सामाइयमि उ कए चाउज्जामं अणुत्तरं धम्मं ।
 तिविहेण वि फासितो सामाइयसंजओ स खलु ॥ ९७ ॥
 छेत्तूण उ परियाणं पोरानं तो ठवेइ अप्पाणं ।
 धम्ममि पंचजामे छेआंवट्टावणो स खलु ॥ ९८ ॥
 परिहरइ जो विसुद्धं पंचज्जामं अणुत्तरं धम्मं ।
 तिविहेण फासयंतो परिहारियसंजओ स खलु ॥ ९९ ॥
 लोभमणुं वेयंतो जो खलु उवसामओ व खमओ वा ।
 सो सुहुमसंपराओ अहक्खाया ऊणओ किंचि ॥ १०० ॥

૭૮

નિ:શેષસિદ્ધાન્તવિચાર-પર્યાયે

ઉવસંતે સ્ત્રીણંમિ વ જો સ્વલુ કમ્મંમિ મોહણિજ્ઞંમિ ।
હુતમત્થો વ જિણો વા અદ્ધાઓ સંજાઓ સ સ્વલુ ॥ ૧૦૧ ॥

इति पुलाकादिविचारमाथाः ॥

આહારે ઉવહિંમિ ય ઉવસ્સપ તદ્ધ ય પસ્સવળપ ય ।
સેજ્ઞાનિસેજ્ઞઠાણે દંઢે ચમ્મે ચિલિમિણી ય ॥ ૭૨૩ ॥
અવલેદ્ધણિયા કણ્ણાણ સોદ્ધણે દંતધોવળે ચેવ ।

પિપ્પલગસૂદ્ધિનલાળ હેયળે ચેવ સોલસમે ॥ ૭૨૪ ॥

इति षोडशक उपधिः ॥

પુત્તં જળેજ્ઞ કોઈ આયરિઓ મજ્ઞ અપરિવારો ત્તિ ।
તેસિ સદ્ધાઓ હાંદિદ્ધ પઘ્વાવેડં તુ સંઝો કપ્પે ॥ ૭૮૨ ॥

एमेव य पच्छाया पुरिसं खेत्तं च कालमासज्ज ।

તિણ્ણાદી જા સત્ત તુ પરિજુણ્ણા પાડળેજ્ઞાદિ ॥ ૮૦૦ ॥

પુરિસો અસદ્ધ કાલો સિસિરો ચેત્તં વ ઉત્તરપદ્ધાઈ ।

ગિમ્હે વિ પાડળિજ્ઞાતારિસયં દેસમાસજ્ઞ ॥ ૮૦૧ ॥

इति प्रावरणविचारः पञ्चकल्पे ॥

કપ્પા દુઃખલસંઘયળ ણં સીયપરીમહવારણનિમિત્તં ।

હિરિપચ્છાયાળનિમિત્તં વત્થગહળં અણુણાયં ॥ ॥

અજ્ઞાળે પુણ પંચ વસહીઓ ઘેત્તવ્વાઓ । કમ્મા ? જમ્મા તાસિ
દુમાસો કપ્પો, નવગમહળં તુ સેસાળં સંજયાળં લુહ્ધાવાસે અહિંકંતે
ઉડવદ્ધે માસે અદ્ધ વાસાવાસે ચડમ્માસે અદ્ધ ઓમ્માહો તિવિહો
ન ભવદ્ધ । નિક્કારણિયાળ સચિત્તાચિત્તમીસઓ । અદ્ધ પુણ વિસુદ્ધેસુ
આલંબણેસુ અદ્ધિથિય વિ કાલે અચ્છંતિ તોદ્ધે ઓમ્માહો ભવદ્ધ । કાણિ
પુણ તાણિ આલંબણાણિ ? નાણદંસણચારિત્તાણિ જાવ તં કડ્ડં ન
વોચ્છિજ્ઞદ્ધ તાવ ઓમ્માહો ન લભ્મદ્ધ । વોચ્છિજ્ઞણે તમ્મિ કડ્ડે અસિવાસુ
વા વિરહિય નત્થિ ઓમ્માહો । इति अवग्रहविचारः ।

લીહાલેદ્ધુગમાઈ જો ય પદંતો ન કરદ્ધ વક્ખેવં ।

અવ્વક્ખિત્તો પસો આડત્તો અણળ્ણમળસો ડ ॥ ૧૨૪૬ ॥

पञ्चकल्पस्य विचाराः

७९

दसठाणठिओ कप्पो पुरिमस्स य पच्छिमस्स य जिणस्स ।

कयरे दस ठाणा ऊ ? भण्णइ आचेलगाइ इमे ॥ १२७० ॥

आचेलुकुद्देसिय २ सेज्जायर ३ रायपिंड ४ किइकम्मे ५ ।

बय ६ जेट्ट ७ पडिक्कमणे ८ मासं ९ पज्जोसवणकप्पे १० ॥ १२७१ ॥

एएहिं दसाह ठिओ ठियकप्पो हाइ उ मुणेयव्वो । (दारं) ।

चउहिं ठिओ छहिं आठिओ अठियकप्पो पुण इमेहि ॥ १२७२ ॥

सेज्जायरपिंडे या १ किइकम्मे २ चेव चाउजामे य ३ ।

रायणियपुरिसजेट्ठां ४ चउसु वि एएसु हांति ठियो ॥ १२७३ ॥

आचेलुकुद्देसिय २ निवपिंडे चेव ३ तह पडिक्कमणे ४ ।

मासं ५ पज्जोसवणा ६ छप्पेए अणवट्ठिया कप्पा ॥ १२७४ ॥

दुविहा होंति अचेला संताचेला असंतचेला य ।

तिथयर असंतचेला संताचेला भवे सेसा ॥ १२७५ ॥

पत्तो सावज्जाइं चेलाइं संजमोवघाईणि ।

वज्जित्ता विहरंतो होइ अचेला अपरिजुण्णो ॥ १२८१ ॥

निगाहियरागदोसो अणवज्जेहिं अहापरित्तेहिं ।

अप्पेहि वि विहरंतो होइ अचेला उ परिजुण्णो ॥ १२८२ ॥

इति स्थितास्थित-कल्पविचारः ॥

संखेत्ता विवपवहे जह वड्ढइ विथरेण वच्चंती ।

उद्धितेण वरनई तह तह सीलगुणेहि वड्ढाहि ॥ १४०६ ॥

सुस्सुसगा गुरुणं चेइयभत्ता य विणयजुत्ता य ।

सज्जाए आउत्ता साहूण य वच्छला निच्चं ॥ १४०९ ॥

एस अलंडियसीलो बहुस्सुओ य अपरोवतावी य ।

चरणगुणसुट्ठिओ त्ति य धण्णा णयरीइ घोसणयं ॥ १४१० ॥

इति अनुशास्तिः ॥

८०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

ते भगवंतो रागदोसनिगहपरा मा य पडिमाए वा पाउयाण वा
रागदोसा न भवंति ।

इति प्रावरणविचारः ॥

रसपरिच्छागं न करेइ निच्चमेव विगइपडिअद्धो कायकिलेसं न
करेइ ठाणासणमोणाईणि पायच्छित्तं विसंभोगो वा ।

इति रसत्यागविचारः ॥

चोएइ चेइआणं खेत्तहिरण्णाइ गांमगावाई ।

लग्गंतस्स व जइणो तिगरणसोही कहं नु भवे ? ॥ १५६९ ॥

भण्णइ एत्थ विभासा जो एयाई सयं विमग्गेज्जा ।

न हु तस्स होइ सोही अह कांइ हरेज्ज एयाइ ॥ १५७० ॥

तत्थ करिंत उवेहं जा सा भणिया तु तिगरणविसोही ।

सा य न होइ अभत्ती य तस्स तम्हा निवारज्जा ॥ १५७१ ॥

उपेक्षां कुर्वाणे विकरणशुद्धिर्न भवति अभक्तिश्च कृता स्यात्
तस्मान्निवारयेदित्यर्थो ज्ञेयः ।

सव्वत्थामेण तहि संघेण होइ लग्गियव्वं तु ।

सच्चरित्तञ्चरित्ताण उ सव्वेसि एय कज्जं तु ॥ १५७२ ॥

चूर्णिस्तु—रूपहिरण्यपुष्पणाइ साहुणा आयठिरेण तवनियम=
जुत्तेण चेइयनिमित्तं रूपहिरण्यपुष्पणं अपुष्पं उप्पाएइ, तस्स
माणदरिसणचरित्तमणोकरणाइया तिगरणसोही न भवइ । जया पुण
पुव्वपवत्ताणि खेत्तहिरण्ण-दुपयचउप्पयाई जइ भंडं वा चेइआणं
लिंगत्था वा चेइयद्वं राउलबलेण खायंति, रायभडाइ वा अर्च्छि-
देज्जा, तथा तवनियमसंपउत्तो वि साहू जइ न मोएइ वावारं वा न
करेइ, तथा तस्स नाणाइसुद्धी न भवइ, आसायणा य भवइ ।
एवं समुप्पन्ने कज्जे रायाईणं पुव्वं अणुसट्ठी करेइ, धम्मो वा से
कहिज्जइ, अपिच्छंतस्स अंतद्धाणेण वा अवहरंति ।

इति देवद्रव्यविचारः पञ्चकल्पे ॥

पञ्चकल्पस्य विचाराः

८१

चरित्तमणोकरणाश्या तिगरणसोही न भवइ । जया पुण पुव्वपवत्ताणि
खेत्तदिरण-दुपयचउप्पयाई जइ भंडे वा चेइमाणं लिगत्था वा
चेइयदव्वं राउलबलेण खायंत, रायभडाइ वा अच्छिदेज्जा, तथा
तव नियमसंपउत्तां वि साहू जइ न मोपइ वाचारं वा न करेइ, तथा
तस्स नाणाइ सुद्धी न भवइ, आसायणा य भवइ । एवं समुप्पन्ने
कज्जे रायाईणं पुव्वं अणुसट्ठी करेइ, धम्मो वा से कहिज्जई अणि-
च्छंतस्स अंतज्जाणेण वा अवहरंति ।

इति देवद्रव्यविचारः पञ्चकल्पे ॥

तत्थेगपडिग्गहए भत्तं लेवाडं पि गेण्हंति ।

एगत्थ दव्वं मत्तग दाण्हं पी रिक्खिगपकप्पो ॥ १५९३ ॥

मात्रकं द्वाभ्यामपि रिक्तं कार्यं इत्यर्थः ।

चूर्णिस्तु — दाण्हं वि डिडंताणं एगपडिग्गहे कूरं, एगपडिग्गहे
पाणयं मत्तया रिक्खिया ।

कालपमानादक्रमे कुज्जा पाउरणगं अकाले वि । दारं ।

वसई कालाईयं असिवाद्गुवासणं एयं ॥ १६२५ ॥

इति प्रावरणविचारः ॥

गव्माणं आयाणं करेइ तह साडणं च गव्माणं ।

अभिजांगवसीकरणे विज्जाजोगाइहि कुणइ ॥ १६५४ ॥

विच्छिगमच्छिगभमरे मंडुक्के मच्छए तहा पक्खी ।

संमुच्छा वेमाई जां जांणीपाहुडेणं च ॥ १६५५ ॥

एमाइ अकराणज्जे निक्कारणे जो करेइ ऊ भिक्खू ।

सव्वो सो उक्कप्पो । दारं । एतोऽकप्पं तु वोच्छामि । इति ॥ १६५७ ॥

गच्छो सकारणो स्त्री गिलाण थुइहे य बालमसहाई ।

तेसट्ठा अइरेणं घेप्पइ मा हांज्ज दुलभं ति ॥ १८८२ ॥

जस्सेव अभिमुहत्ती जं चेव य काउ विहरए पुरओ ।

आयरिय उवज्जाया तस्सेव य तं तु आलोए ॥ १९३० ॥

८२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

उस्सग्गेण विहारो संथरमाणोण नवसु खेत्तेसु ।

तो सव्वग्ग्यादुवही न वि ं छे आग्व दग्गं हे ॥ २००९ ॥

तेषु एव उत्पादयेत् उपधि नयत्तु क्षेत्रेण अष्टौ ऋतुबद्धाः वर्षा-
कालाश्चेत्यर्थः ।

दुलभंमि वत्थपाए ऊणहिएसु वि नवसु गच्छेज्जा ।

एमेव विहारो वि हु खेत्ताणऽसई मुणेयव्वो ॥ २०११ ॥

एगत्थ उ गामाइसु जहियं संथरंति तहि अच्छे ।

सव्वेसिं तहि उग्गहो साहारण होइ जह नगरे ॥ २४५७ ॥

जइ पुण बहिया हाणी तहि वड्ढि गुणाण तत्थ अच्छेति ।

के पुण गुणाइ भणिया भण्णइ नाणाइया हुंति ॥ २४७३ ॥

कालाईए दोसा दव्वक्खओ होइ अच्छमाणानं ।

तग्गहा उ न च्छिद्धेज्जा अहरित्तं दुविहकालम्मि ॥ २४७४ ॥

मा होज्ज चरणभेओ पुण्णाइयंमि संवसंताणं ।

अइच्चिरसंवासेणं सिणेहमाईहि दोसेहिं ॥ २४७९ ॥

इति कालातिकमवसनविचारः ॥

अइहिमदे ते य तहा कारणियगयाण सिसिरकालम्मि ।

परिभुंजंताण य का विवाद चरणे अणुवघाओ ॥ २४९९ ॥

इति प्रावरणविचारः ॥

संभुंजणा विरुद्धा उवग्गहं कुणइ नाणचरणानं ।

संभुंजणा असुद्धा चरित्तभेयं वियाणाहि ॥ २५०६ ॥

इति संभोगविचारः ॥

अहलंदियाण गच्छे अप्पडिबद्धाण जह जिणानं तु ।

नवरं कालविसेसो उडुवासे पणग चउमासो ॥ २५५८ ॥

चूर्णिस्तु नवरि काले दृग्भागे गामो कीरइ । एगेगे भागे पंच दिवसं
भिक्षं हिंइंति तथैव वसंति । वासासु एगत्थ चाउमासो इत्यर्थः ।

दशश्रुतस्कन्धस्य विचाराः

८३

गच्छे पडिबद्धाणं अहलंदीणं तु अह पुण विसेसो ।
 उग्गहो जो तेसि तू सो आयरियाण आभवइ ॥ २५५९ ॥
 पगवसहीए पणमं छवीहीओ व गाम कुव्वंति ।
 दिवसे दिवसे अण्णं अडंति वीहीय नियमेणं ॥ २५६० ॥
 परिहारविसुद्धीणं जहेव जिणकप्पियाण नवरं तु ।
 आयंबिलं तु भत्तं गेण्हंती वासकप्पं च ॥ २५६१ ॥
 चूर्णिणर्यथा-परिहारियाण वि जहा जिणाणं नवरं आयंबिलेण
 मासो सो सच्चो वि होइ ति ।

जिणकप्पि-अहलंदी-परिहारविसुद्धियाण जिणकप्पो ।

थेराणं अज्जाण य बोधव्वा थेरकप्पो उ ॥ २५६४ ॥

इति अहलंदगादिविचारः ॥

इति पञ्चकल्पविचाराः समाप्ताः ॥

दशश्रुतस्कन्धविचारा यथा—

अत्येण वा विचित्तं सुयं, अहवा ससमयपरसमयेहि उस्सभावाववापहि
 वा, उक्तं च — ‘चित्रं बह्वर्थयुक्तम्’ इति स्तुतियुगलसूचा चतुर्थ-
 दशायाम् ।

‘पक्खियपोसहिणसु’ इति । चूर्णिणर्यथा-पक्खियं पक्खियमेव,
 पक्खिए पोसहो पक्खियपोसहो चाउहसिअट्ठमीसु य । इति
 पाक्षिकविचारः पञ्चमदशायाम् । उद्दिष्टा-अमावासा पञ्चमदशायाम् ।

तत्थ णं जे से पावाए मज्झिमाए हत्थिपालरण्णो रज्जुयसभाए
 अपच्छिमं अंतरावासं वासावासं उवागए, तस्स णं अंतरावासस्स
 जे से वासाणं चउत्थे मासे सत्तमे पक्खे कत्तियबहुले, तस्स णं
 कत्तियबहुलस्स पण्णरसी पक्खेणं जा सा चरिमा रयणी, तं रयणि

८४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

च णं समणे भयवं महावीरे कालगए वीइकंते समुज्जाए छिण्ण-
 जाइजरामरणबंधणे सिद्धे बुद्धे मुत्ते परिनिव्वुए' इत्यादि । तथा, जं
 रयणिं च णं समणे भगवं महावीरे कालगए जाव सव्वदुक्खपहीणे
 सा णं रयणी बहूहिं देवेहिं देवीहिं य ओवयमाणेहिं य उप्पयमाणेहिं
 य उज्जोविया आवि होत्था । तथा जं रयणिं च णं समणे भगवं
 महावीरे कालगए तं रयणिं जेट्ठस्स अंतेवासिस्स गोयमस्स
 इंदभूइस्स अणगारस्स अंतेवासिस्स नायए पेज्जबंधणे वोच्चिण्णे
 अणंते अणुत्तरे जाव समुप्पण्णे । जं रयणिं च णं समणे भगवं
 महावीरे कालगए तं रयणिं नव मल्लई नव लेच्छई कासीकांसलगा
 अट्टारस गणरायाणो अमावासाए पाराभाए पोसहोपवासं पट्टविइंसु ।
 गए से भाउज्जाए दव्वुज्जायं करिस्सामो । जं रयणिं च णं
 समणे भयवं महावीरे कालगए तं रयणिं च णं खुद्दाए भासरासी नाम
 महग्गे दोवाससहस्सट्ठई भगवओ जम्मनक्खत्तं संकंते । जप्पमिइं
 च णं से खुद्दाए भासरासी महग्गे दोवाससहस्सट्ठई समणस्स
 भगवओ महावीरस्स जम्मनक्खत्तं संकंते तप्पमिइं च णं समणाणं
 निग्गंथाणं निग्गंथीण य उइए पूयासक्कारे नो पवत्तइ । जया णं से
 खुद्दाए भासरासी महग्गे दोवाससहस्सट्ठई भगवओ जम्मनक्खत्ताओ
 वीइकंते भविस्सइ तथा णं समणाणं निग्गंथाणं उइए पूयासक्कारे
 पवत्तिस्सइ । जं रयणिं च णं समणे भयवं महावीरे कालगए जाव
 तं रयणिं कुंभू अणुद्धरी नामं समुप्पन्ना जा टिया अचलमाणा
 छउमत्थाणं निग्गंथाण वा निग्गंथीण नो चक्खुफासं हव्वमागच्छइ ।
 जा अटिया चलमाणा छउमत्थाणं निग्गंथाण वा निग्गंथीण वा
 चक्खुफासं हव्वमागच्छइ, जं पासित्ता बहूहिं निग्गंथेहिं य निग्गंथीहिं
 य भत्ताइं पच्चक्खायाइं, किमाहु भंते ! अज्जप्पमिइं दुराराहए सामण्णे
 भविस्सइ ।

दशाश्रुतस्कन्धस्य विचाराः

८५

चूणैः तु-तस्मि नायए पेज्जबंधणं नेहो तं वोच्छिण्णं । गोयमो भगवया पट्टविआं अमुगग्गामे अमुगं बाहेहि । तहिं गओ वियालो य जाओ तथेव वुच्छां नवरि पेच्छइ रत्ति देवसंनिवाथं उवउत्ता नायं जहा भयवं कालगओ । ताहे चित्तेइ-अहो ! भयवं निप्पिवांसो कहं वा वीयरानाण नेहो भवइ नेहरागेण य जीवा संसारं अडंति । पत्थंतरे नाणं उप्पन्नं । बारस वासाणि केवली विहरइ जहेव भयवं । नवरं अइसयरइआ धम्मकडणा परिवारो य तहेव पच्छा अज्जसु-हम्मस्स निसिरइ गणं दीहाउ त्ति काउं, पच्छा अज्जसुहम्मस्स केवलनाणं समुप्पन्नं । सा वि अट्टवासे विहरित्ता केवलपरियावण अज्जजंतुनामस्स गणं दाउं सिद्धि गओ इति ।

वीरस्स पक्कारस गणहरा नव गणा, दोण्हं दोण्हं पच्छिमाणं पक्का गणा, जीवंते चेव भट्टारए नव गणहरेहि अज्जसुहम्मस्स गणा निक्खित्तो दीहाउमांत्ति नाउं ।

इमीसे ओसप्पिणीए दूसमसुसमाए समाए बहुवीइकंताए तिहिं वासेहि अद्धनवमेहि य मासेहिं सेसेहिं पावाए माज्झमाए हत्थिपा-लरण्णो रज्जुगसभाए एगे अवीए छट्ठेण भत्तेणं अपाणपणं साइणा नक्खत्तेणं जोगमुवागएणं पच्चूसकालसमयंसि संपलियंकनिसण्णे पणपण्णं अज्झयणाइं कल्लाणफलविवागाइं पणपण्णं अज्झयणाइं पावफलविवागाइं छत्तीसं च अपुट्टवागणाइं वागरित्ता पहाणं नाम अज्झयणं विभावेमाणे विभावेमाणे कालगए जाव सव्वदुक्खप्पहीणे इति ।

अट्टमेणं भत्तेणं अपाणपणं विसाहनक्खत्तेणं जोगमुवागएणं एगं देवदूसमादाय तिहिं पुरिससपहिं सद्धि मुंडे भवित्ता अगाराओ अणगारियं पव्वइए पासेणं अरहा इति 'सोपधित्वं जिनानाम्' ।

सयमेव पंचमुट्ठियं लोयं करेइ २ छट्ठेणं भत्तेणं अपाणपणं चित्ताहि नक्खत्तेणं जोगमुवागएणं एगं देवदूसं गहाय एगेणं

૮૬

નિઃશેષસિદ્ધાન્તવિચાર-પર્યાયે

પુરિસસહસ્ત્રેણં સદ્ધિ મુંડે ભવિત્તા અગારાઓ અળગારિયં પવ્વહ્મ
અરહા ણં અરિટ્ટનેમીં હિતિ 'સાંપધિત્વં જિનાનામ્' ।

તેણં કાલેણં તેણં સમપ્પણં ભગવઓ મહાવીરસ્સ પક્કારસ વિ
ગણહરા રાયગિહે નગરે માસિપ્પણં મત્તેણં અપાણપ્પણં કાલગયા ।
જે હમે અજ્જત્તાપ સમણા નિગંથા વિહરંતિ સવ્વે વિ ણં પ્પત્તા
અજ્જસુહમ્મસ્સ આવચ્ચેજ્ઞા અવસેસા ગણહરા નિરવચ્ચા પરિનિવ્વુયા ।
સમણે મયવં મહાવીરે કાસવગાત્તેણં ભગવઓ મહાવીરસ્સ કાસવ-
ગોત્તસ્સ અંતેવાસી થેરે અજ્જસુહમ્મે અગિવેસાયણે ગોત્તેણં । થેરસ્સ
અજ્જસુહમ્મસ્સ અંતેવાસી થેરે અજ્જજંબુનામે કાસવગોત્તેણં । અજ્જજં-
બુનામસ્સ કાસવગોત્તસ્સ અંતેવાસી થેરે અજ્જપમ્ભવે કચ્ચાયણગોત્તે ણં ।
થેરસ્સ ણં અજ્જપમ્ભવસ્સ અંતેવાસી થેરે અજ્જસેઝ્ઞમ્ભવે મળગપિયા
વચ્છસગોત્તેણં । થેરસ્સ ણં અજ્જસેઝ્ઞમ્ભવસ્સ અંતેવાસી થેરે અજ્જજ-
સમ્ભે તુંગિયાયણગોત્તેણં । થેરસ્સ ણં અજ્જજસમ્ભવસ્સ અંતેવાસી દુવે
થેરે અજ્જમહ્વાહૂ પાઈણસગોત્ત થેરે અજ્જસંભૂયવિજ્ઞપ માઠરસગોત્તેણં ।
થેરસ્સ ણં અજ્જસંભૂયવિજ્ઞયસ્સ અંતેવાસી થેરે અજ્જયૂલમ્ભે ગાયમગોત્તે
ણં । થેરસ્સ ણં અજ્જયૂલમ્ભવસ્સ દુવે થેરે, થેરે અજ્જમહાગિરી પ્પલાવ-
ચ્છસગોત્તે ણં અજ્જસુહત્થી વાસિટ્ઠસગોત્તે ણં' इत्यावली ।

ભગવઓ મહાવીરસ્સ નવ ગણા પક્કારસ ગણહરા હોત્યા । સે કે-
ળટ્ટે ણં મંતે ! एवं बुद्धो जेट्ठे इंदभूर्इ गौयमगोत्ते णं पंच समणसयाइं
वापइ, मज्झिमे अगिभूर्इ गौयमगोत्ते णं पंच समणसयाइं वापइ ।
થેરે વાડમૂઈ કળિટ્ટે પંચ સમણસયાઈં વાપइ, त्रयोऽपि सोदराः
इत्यर्थशेषः । થેરે અજ્જવિયત્તે મારહાપ ગોત્તે ણં પંચ સમણસયાઈં
વાપइ । થેરે અજ્જસુહમ્મે અગિવેસાયણે ગોત્તે ણં પંચ સમણસયાઈં
વાપइ, થેરે મંડિયપુત્તે વાસિટ્ટે ગોત્તે ણં અજ્ઞટ્ટાઈં સમણસયાઈં વાપइ ।
થેરે મોરિયપુત્તે કાસવે ગોત્તે ણં અજ્ઞટ્ટાઈં સમણસયાઈં વાપइ । થેરે
અકંપિય ગોયમે ગોત્તેણં થેરે અયલભોયા હારિયણે ગોત્તે ણં પપ્પ

दशश्रुतस्कन्धस्य विचाराः

८९

देन्नवि थेरा तिन्रि तिन्रि समणसयाइं वापंति, थेरे अज्जमेइज्जे-
थेरे अज्जपभासे एए दुण्णि वि थेरा कोडिन्नागोत्तेणं तिन्रि २
समणसयाइं वापंति । से एएणट्ठेणं एवं बुच्चइ समणस्स भगवओ
महावीरस्स नवगणा एकारस गणहरा हेत्था इति गणविचारः ।

थेरस्स ण अज्जसुहत्थिस्स वासिट्ठसगोत्तस्स अंतेवासी दुवे थेरा
सुट्ठियसुप्पडिबुद्धा कोडियकाकंदगा वग्घावच्चसगोत्ता । थेराणं सुट्ठिय-
सुप्पडिबुद्धाणं कोडियकाकंदगाणं वग्घावच्चसगोत्ताणं अंतेवासी थेरे
अज्जइंददिन्ने कोसिए गोत्तेणं । थेरस्स णं अज्जइंददिन्नेस्स कोसियस-
गोत्तस्स अंतेवासी थेरे अज्जदिन्ने गोयमगोत्तेणं । थेरस्स णं अज्ज-
दिन्नेस्स गोयमसगोत्तस्स अंतेवासी थेरे अज्जसीहगिरी । अज्जसीहगिरिस्स
अंतेवासी थेरे अज्जवइरे, अज्जवइरस्स अंतेवासी चत्तारि थेरा-थेरे
अज्जनाइले, थेरे अज्जपोमिले, थेरे अज्जजयंते, थेरे अज्जतावसे । थेराओ
णं अज्जनाइलाओ नाइलसाहा निग्गया । थेराओ णं अज्जपोमिलाओ
पोमिलसाहा निग्गया । थेराओ णं अज्जजयंताओ जयंतीसाहा निग्गया ।
थेराओ णं अज्जतावासाओ तावसीसाहा निग्गया ।

इति शाखास्वरूपम् ।

भूमीए अणंतरे संधारए कए अवेहासे पिवीलिगाइसत्तवहो
दीहजाईओ वा डंसेज्ज तग्घा उच्चो कायव्वो । वर्षासु संस्तारक
इति शेषः ।

ओ परं पज्जोसवणोओ अहिगरणं वयइ सो अकण्णो अमेरा
निज्जूहियव्वो गणाओ तंबोलपन्नयावत् ।

नो कण्णइ निग्गंथाण वा निग्गंथीण वा गोलोममेत्ता वि केसा
तं रयणि उवाइणावेत्तए । अष्टमदशायामेते ।

८८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

दशम्यां तु-तपणं सेणिए राज्ञा जाव सीहासणाओ अब्भुट्टे इ पायपीढाओ पञ्चोरुद्ध २ जाव करयलसिरसावत्ते वसणहमत्थए अंजलिं कट्टु एवं वयासी-नमेत्थु णं अरहंताणं जाव सिद्धिगइनामधेयं ठाणं संपत्ताणं । नमेत्थु णं समणस्स भगवआ महावीरस्स आइगरस्स जाव संपाविडकामस्स मम धम्मायरियस्स धम्मोबएसगस्स ।

तए णं सा चेल्लणादेवी जेणेव समणे भगवं महावीरे तेणेव उवा-
गच्छइ २ समणं भगवं पंचविहेणं अभिगमेणं अभिगच्छइ । सेणियरायं
पुरओ कट्टु ठिया चेव तिविहाए पज्जुवासणाए पज्जुवासइ ।

॥ इति दशाश्रुतस्कन्ध विचाराः समर्थिताः ॥

स्नातो लिप्तश्च गन्धी धृतसदशयुगो विद्यया क्लृप्तरेक्षो
मुद्रावान् दिक्पतिभ्यः प्रचुरतरबलि संयतः सम्प्रदाय ।
नन्दावर्त्तस्य पूजां तदनु वितनुते देवताकङ्कणाचां
पञ्चाङ्गो मन्त्रपाठो मलयजतिलकः पुष्पमालाधिरोपः ॥ १ ॥

सप्तधान्यकरत्नाम्बु पञ्चधात्वंऽगघर्षणम् ।

मृत्कषायाम्बुमाङ्गल्यमूलीवाष्णकमज्जनम् ॥ २ ॥

प्रतिष्ठादेवताह्वानं स्नानं जातिफलादिभिः ।

स्नानं सर्वौषधि स्नानी वासचन्दनकुङ्कुमैः ॥ ३ ॥

कर्पूरस्नानमुद्रासुरभिकरयुगालेप्यगोत्रानुलेपः

पुष्पारोपः सपुष्पः प्रतिसरकरणं वासनिक्षेपणं च ।

वेदीन्यासोऽथ कृत्यः सदशयुगधृतासर्पिरापुर्णदीपाः

देयाः साद्रां यवारास्तदनु बलिसरावाणि पूर्णो बलिश्च ॥ ४ ॥

देवो दिग्देवताभ्यो बलिरुदकयुतो भूतसार्थे सधूपः

वस्त्रच्छादस्तदन्तेऽञ्जलिभिरथ तथा सप्तशस्याभिषेकः ।

पुष्पारोपो विधेवस्तदनु पुनरिद्वारत्रिकं वन्दनं स्या-

द्येत्यानां चाधिवास्य प्रतिकृतिविषयः स्यात्तथोत्सर्गमार्गः ॥ ५ ॥

प्रतिष्ठाविधिः

८९

श्रुतदेव्यादि देवीनां कायोत्सर्गान् विधाय च ।

ततः पातालमित्यादि पठन् पुष्पाञ्जलिं क्षिपेत् ॥ ६ ॥

अयं अधिवासना-विधिः ।

कृत्वा शान्तिबलिं प्रणम्य च जिनान् धूपं क्षिपेदादरा-

दांसादस्तदनन्तरं चलजिने दर्भाद्यधः स्थापयेत् ।

अन्यस्यास्तु कुलालचक्रकमुद्रा युक्तं च रत्नासनं

स्थाप्य मन्त्रयुतं स्थिरीकृतिकृते मन्त्रं न्यसेदादरात् ॥ ७ ॥

सौवीरमधुसर्पिर्भीं रूप्यकञ्चालकस्थितैः ।

नेत्रोन्मीलनं कुर्यात् सूरिः स्वर्णशलाकया ॥ ८ ॥

घृतपूरितकञ्चोलकदधिमाण्डादर्शदर्शनं चैव ।

सौभाग्यमन्त्रपवनं मुद्रासौभाग्यपदपूर्वा ॥ ९ ॥

कर्पूरचन्दनसमालभनं प्रतिष्ठा

मन्त्राभिमन्त्रितमथापि च पुष्परोपः ।

वासान् क्षिपेत् तदनु धूपविधिं विदध्यान्

मन्त्रं न्यसेत् पुनरियं खलु चक्रमुद्रा ॥ १० ॥

धूपोद्ग्राहणवहुबलचन्दनतिलका भवन्ति कर्त्तव्याः ।

दध्यक्षतावमिणने कार्ये चतुरादिभिः स्त्रीभिः ॥ ११ ॥

कर्त्तव्या लवणावतारणविधिः पश्चात्तथाऽऽरत्रिकं

भूतेभ्यः प्रचुरो बलिः पुनरधो रत्नासनस्थापनम् ।

अस्मिंश्चोपविशन्तु तीर्थपतयो ज्ञातप्रतिष्ठां पठन्

पुष्पाणामिह चाञ्जलिं प्रतिक्षिपेदेवं पठंश्चादरात् ॥ १२ ॥

इदं पुष्पं गृह्णन्तु जिना इदं पुष्पं गृह्णन्तु जिना इति ।

श्रुतदेव्यादिदेवीनां कायोत्सर्गान् कुर्यात् ।

जह सिद्धाणं पइट्ठा तिलोयचूडामणिमि सिद्धिप्रप ।

आचंदसूरियं तह होउ इमा सुपइट्ट ति ॥

॥ अयं प्रतिष्ठाविधिः समर्थितः ॥

१०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

‘जे छेए सागारियं न सेवइ, कट्टु एवमवि जाणओ विइया मंदस्स बालया’ इति । वृत्तिस्तु-रहसि मैथुनं कृत्वा पुनर्गुर्वादिना पृष्ठः सन्नपलपति, तस्य चैवमकार्यमपलपतोऽविज्ञापयतो वा द्वितीया मन्दस्य-अबुद्धिमतः एकमकार्यासेवनमियं बालता-अज्ञता, द्वितीया तदपह्वनं मृषावादः । आचारषञ्चमाध्ययनप्रथमोद्देशके ।

जाणिय तं टणपण हुइ विमुत्तहसउ मैथुनि पावइया मूलु । आवापरायइ आरवणजा तह उववासु । परदारि अवधूतियइ जाता एकवार दस उववासा । कुलवहु परदारियइ सउ उववासु । जाणिउ लोकि विमुत्तहसउ । प्रधानकुलपुत्रीराजपुत्रीमहत्तमपुत्रीसार्थवाहथ्रे-ष्ठिपुत्री लोकि अजाणियउं असिउ सउ उववासइ । लोकि टणपण उहूयउ मूलु । परिग्गहि नवहि ठाहेहि जाणंतउ अतिक्रमु करइ नवहि ठापहि उव० १० । सव्वो विभंजइ उव० १२० । रात्रिभोजन अस-णल्लाइम जाणतउ निक्कारणि करइ परिभोगु उव० ३ पावइया मुक्कसंनिहि छट्टु । आद्रंसंनिधि कांठउ दोरउ मुहतीत्रेपणइ पात्राबंधि पात्रइ खरडियइ वासियइ उव० १ । सोलहि पोरिसिहि उववासु । अट्टहि पुरिमइहेहि उव० १ । इति प्रायश्चित्तो ।

(सम्प्रदायलिखितमिदम्)

पञ्चवस्तुकस्य यथा —

चिइवंदण १ रयहरणं २ अट्टा ३ सामाइयस्स उस्सभो ४ ।
सामाइयतियकइट्टण ५ पर्याहिणं चैव तिकखुत्तो ॥ १२५ ॥

मुहपोत्तिय १ रयहरणं २ दोणिण निसेज्जाउ ४ चोलपट्टो य ५ ।
संथारुत्तरपट्टो ७ तिणिण य कप्पा मुणेयव्वा १० ॥

केइ भणंति एकारसमो दंडओ ।

पञ्चवस्तुकस्य विचाराः

९१

अप्पडिलेहिय दोसा आणाई अविहिणा वि ते चेव ।

तम्हा उ सिक्खियव्वा पडिलेहा सेवियव्वा य ॥ २६२ ॥

‘द्रव्यपरिच्छेदपूर्वक’ मिति द्रव्यं-वासाः । मा हासिष्ट ‘ओहाक् त्यागे’ मा योगे सिच्च अद्यतन्यां प्रयोगः । ‘गलप्रव्रजिताऽविधिपरिपाल-नादिना’ इति । मिष्टान्नादिना गलप्रव्रजितस्य अविधिपालनादिना । निर्यूहकः-गवाक्षः ‘पहवन्ते’ प्रभवति विद्यमाने । ‘तानऽन्विषतो’ तानऽन्तान् । किक्खिसिघाणं-जीवविशेषः । ‘अम्हं पुण नत्थि’ एतन्मतमिति शेषः । भाणकेणाः-पात्रबन्धकेणाः । ‘ताहे उवओगं वच्चइ पंचहि’ इति । पञ्चभिः-पूर्वोक्तैः स्थानैः । ‘मुहणंतणं अंतो तिणिण वारे पमज्जइ’ त्ति । मुहणंतणं-केसरियाए । तिणिण वारे-त्रिगुणान् । धारणं पात्रस्येति आत्मप्रत्यासत्तीकरणं । ‘रयत्ताणं च विट्ठणयं संवलिता धारिज्जइ’ आत्मसमीपे धियते । ‘न निक्खिप्पइ’ त्ति न निक्खिप्प दूरे व्यवस्थाप्यते । ऋनुव्हे कोले । ‘वर्षासु पुनः अबन्धन उपधेः स्थापना च पात्रस्य’ दूरे विराधनादि तच्च प्राप्नोति निक्षिप्तेन दूरे व्यवस्थापितेन । बाहिररूपं-कम्बलम् ।

‘जस्स य जोगो’ त्ति जई न भणंति न कप्पई तओ अण्णं ।

जोगं पि वत्थमाई उवगहकरं पि गच्छंमि ॥ २९५ ॥

कालोचितानुकूलानपायित्वात् यस्य च योग इति । यस्य च वस्त्रादेर्योगः- प्रवचनोक्तेन विधिना सम्बन्धः-प्राप्तलक्षणः ।

दिडंति तओ पच्छा अमुच्छिया पसणाए उवउत्ता ।

द्व्वाद्भिग्गहजुया मोक्खट्ठा सवभावेण ॥ २९७ ॥

‘आवश्यक्या यस्य च योग’ इति भणित्वा ततो निर्गच्छन्ति । वसतिप्रवेशे ।

९२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

पायपमज्जन १ निसीदिय २ अंजलि ३ वंदुवहिमोक्खणं ४ विहिणा ।
सोहिं च करिति तओ उवउत्ता जायसंवेगा ॥ ३११ ॥

एवं च पडुप्पणे पविसओ य तिणिण उ निसीदिया हुंति ।
अग्गहारे मज्जे पवेसणे पायऽसागरिण ॥ ३१२ ॥

पलुगो-उंबर । तोडाआं-ठाणाओं । यतेरेकस्मिन् पात्रे भक्तं
द्वितीये पात्रे जलं ग्राही, तृतीये तु मात्रके संसक्तभक्तादिशुद्धिः ।
ओलंबयं-मात्रकं । ओगाहणयं-पात्रं । प्रतिसेवना-लघवः प्रथमं
आलोच्यन्ते, ततो गुरव इति लक्षणा । पुनरकरणरूपा विकटना तु
आलोचना । कायिकादीयापधिका-योगोत्सर्गादिका । अकारकदोषः
अपरिणतिदोषः अप्रावृत्तोपघात इति पश्चाद् भागः अप्रावृत्तो यत
इति पृष्ठावलोकनं कार्यम् ।

‘चउरंगुलमप्पत्तं जाणुं हेट्ठाऽछिवोवरिं नाभिं ।

उमओ कोप्परधरियं करेज्ज पट्टं च पडलं वा ’ ॥ ३१८ ॥

भिक्षाकायोत्सर्गं नमस्कारः । ‘जइ मे अगुग्गहं कुज्जे’ त्यादि गाथा वा ।

‘इच्छेज्ज न इच्छेज्ज व तह वि य पयओ निमंतणं साहु ।

परिणामविसुद्धीय निज्जरा होअगहिणं वि ’ ॥ ३४६ ॥

लाटपञ्जिका-वचनमात्रम् ।

धम्मं कहण्ण कुज्जं संजमगाहं च नियमओ सव्वे ।

पइहमेत्तं वऽण्णं सिद्धं जं जंमि तित्थंमि ॥ ३५२ ॥

भाषाऽऽसण्णा-असहत्वं । ‘ओगाहित्तो पाणयं गिण्हइ’ त्ति । मात्रकम्
अवगृह्य । महति वैक्रिये इन्द्रिये-लिङ्गलक्षणे । तत्रान्यत्र वा पुञ्छेत्-
अथः स्थानिका निर्लेपनं कुर्यात् । मत्तगं विसोद्दावणनिमित्तं लूहेवं
इति शेषः । तृतीयपौरुष्यां ‘घ्राणाशीसि’ नासिकायां स्युरित्यर्थः ॥

कालो गोयरचरिया यद्विला वत्थपत्तगडिलेहा ।

संभरऊ सो साहू जस्स व जं किचि णुवउत्तं ॥ ४४४ ॥

यत् किञ्चिदनुपयुक्तं तत् स्मरन्तु इत्यर्थः । विगिचणया-
पारिट्टावणिया । उपस्थापना गाथा यथा—

अहिगय णाउरुग्गं वामगपासंमि वय तिगेवकं ।

पायाहिणं निवेयण गुग्गुणादिसि दुविह तिविहा वा ॥ ६६७ ॥

अभिगतं ज्ञात्वा शिष्यं कायेत्सर्गं कुर्वन्ति गुरवः वामपार्श्वे शिष्यं
स्थापयित्वा त्रीन् वारान् एकैकं पठन्ति, पुनः प्रार्धाक्षयं नमस्का-
रपाठेन, निवेदनं-गुग्माभिरपि महाव्रतान्यारोपितानि इत्यादिलक्षणं,
गुरुगुणैः वर्द्धस्वोः सूखवचः, दिक् द्विधा त्रिधा वा । अन्यकरणोपपत्तेः-
पार्श्वस्थानमत्तकरणोपपत्तेः ॥

‘सारणमाहविउत्तं गच्छे पि हु गुणगणेण परिहीणं ।

परिचत्तनाइवगे चपज्ज तं सुत्तविहिणा उ’ ॥ ७०० ॥

स्पर्शेनानुपघातान्-बह्वस्पर्शेन लिङ्गविकारलक्षणस्य उपघातस्या-
भावात् । ‘वेदवेधादिना वातिके च उच्छूने’ इति क्वापि देशे
विण्टकेन विध्यते लिङ्गं । मातृग्रामः-स्त्रीजनः । ‘सद्वाऽप्रयोगे सुख-
शीलतया, असम्यग् योमश्वायागतोपि अपरः-पापीयानि’ ति अस-
म्यगनुयोगोऽननुयोगादाप पापीयानित्यर्थः । आवश्यकादिसूत्रस्य
यावत् सूत्रकृतं द्वितीयमङ्गं तावदि’ ति सूत्रकृतं यावत् सामान्येऽपि
पाठ्यते इत्यर्थः । नालबद्धवज्जिः-स्वजनवर्गः । निरुद्धस्य-निरोधस्य
तपोविशेषस्य । प्रज्ञापकश्चनभावयोरिति । वशाख्य तृषाख्येययाः
लक्षणमित्यर्थः । कायेत्सर्गं कुर्वन्नुयागप्राप्त्यर्थं तत् समाप्तौ च
सर्वेऽपि पुनरपि गुरुमेव वन्दन्ते, अन्ये पुनः प्राहुः उपेष्टार्थोऽपि
वन्दनीयः यः चिन्तनां कारयतीति शेषः ।

बिम्बप्रतिष्ठा स्वरूपं यथा—

निष्फण्णस्स य संमं तस्स पट्टावणे विदी एसो ।

सट्टाणे सुहज्जागे अहिवासणमुच्चयपूयाय ॥ ११३२ ॥

१४

चिह्नवन्दनं युस्तु इदी उस्सगो साहु ससिणसुराप ।
 ययसरणपूयकाले ठवणा मंगलपुष्वा उ ॥ ११३३ ॥ (भव्य इत्यर्थः)
 विविहनिवेयणमारत्तिगाइ धूवथयवन्दनं विहिणा ।
 जइ सत्ति गीयवाइय नच्चणवाणाइयं चेव ॥ ११४२ ॥ (नैवेद्यमित्यर्थः)
 'विशेषपूजाया दिगादिगताया' इति । एकाचार्यस्य धर्मप्रतिबोधकादेः
 या पूजा सा दिगादिगता ।

जइणो वि हु दव्वत्थयभेओ अणुमोयणेण अत्थिस्सि ।
 परं च इत्थ नेयं इय सिद्धं तंतजुत्तीए ॥ १२१० ॥
 ओसरणे बलिमाई न चेह जं भयवयावि पडिस्सिद्धं ।
 ता एस अणुण्णाओ उच्चियाणं गम्मई तेण ॥ १२१३ ॥
 उचितानां गम्यते तेन द्रव्यस्तवः । अनेन बलिकृतः । अग्राहारः
 द्विजग्रामः ।

'धण्णा निवेसिज्जइ धण्णा गच्छंति पारमेयस्स ।
 गंतुं इमस्स पारं पारं दुक्खाण वच्छंति' ॥ १३४८ ॥
 इयरे वाऽऽणा उ च्चिय गुरुमाइ निमित्तओ पइविणं पि ।
 दोसं अपेच्छमाणा अडंति मज्झत्थभावेण ॥ १४७६ ॥
 । प्रतिदिनमिति दोषः ॥

सुयवज्झायरणया पमाणयंता तहाविहं लोयं ।
 भुवणगुरुणो वराणाऽपमाणयं नावगच्छंति ॥ १७०८ ॥

॥ इति पञ्चवस्तुकस्य गाथाः पर्यायाश्च समाप्ताः ॥

पग्गिशिष्टम्

पत्तो य लहुयबंधू रहनेमी नाम नेमिनाहस्स । अरिष्टनेमि-चरित्ते ।
तम्हा सिद्ध यं न कारवेज्जा अणुवरणमिलकाउं (?) । निशीथचूर्णो ।

वंदेण इति निभी जुव मरु थेर इत्थिजोएणं ।

न य ठंति नाडप जे अह ठंति न पेहगाई (?) ॥

प्रेक्षणकदर्शनविचारः ।

‘संवच्छरं वावि परं प्रमाणं’ इत्यादिगाथाव्याख्या यथा—

संवत्सरं वाऽवि । अत्र संवत्सरशब्देन वर्षासु चातुर्मासिको ज्येष्ठावग्रह
उच्यते । तमप्यपिशब्दान् मासमपि परं प्रमाणं वर्षाक्रतुबद्धयोः
उत्कृष्टमेकत्र निवासकालमानमेतत् । द्वितीयं च वर्षं चशब्दस्य
व्यवहित उपन्यासः । द्वितीयं वर्षं वर्षासु चशब्दान्मासं च क्रतुबद्धे
न तत्र क्षेत्रे वसेत् । यत्रैको वर्षाकालो मासकल्पश्च कृतः । अपि
तु संगदोषात् द्वितीयं तृतीयं च परिहृत्य वर्षादिकालं ततस्तत्र
वर्षोदित्यर्थः । दशवैकालिकम् ।

तत्थ णं तुंगियाए नगरीए बहवे समणोवासया ण अइडा
दिता जाव अपरिभूया अहिगयजीवाजीवा उवलद्धपुण्णपावा जाव
बहूहि सीलवयगुणाचरमण-पञ्चद्वाराण-पोसहोवघासेहि चउद्दसट्ठ-
मुद्दिट्ठपुण्णमासिणीसु पडिपुण्णं पोसहं समं अणुपालेमाणा समणे
निगंथे फासुयपसणिज्जे णं जाव पडिलाभेमाणा धिहरंति । तए णं
पासावच्चिज्जा थेरा भगवंतो जाव पंचसयपरिवारसदिया तुंगियाए
नयरीए पुण्फवइए चेइए जाव समोसडा । तए णं ते समणोवासया
जाव ण्हाया जाव सुद्धपावेसाई मंगल्लाई वत्थाई पवराई परिहिया
जाव साओ साओ गिहाओ निगच्छंति निगच्छित्ता एगओ
मिलाइंति मिलाइत्ता पायविहारचारेणं निगच्छंति जाव थेरा भगवंतो
पंचविहेणं अभिगमेणं अभिगच्छंति, तं जहा— सचित्ताणं दव्वाणं
विउसरण्याए, अचित्ताणं अविउसरण्याए, एगसाडीएणं उत्तरा-
संगकरणेणं, चक्खुफासे अंजलिपग्गहेणं, मणसो एगत्तीभावकरणेणं ।

२

परिशिष्टम्

जेणेव थेरा भगवंतो तेणेव उवागच्छंति उवागच्छिता तिकसुत्तो
आयाहिणं पयाहिणं करंति करित्ता वंदंति नमंसंति जाव तिविहाए
पज्जुवासणाए पज्जुवासंति । भगवइए भणियं । एवं उववाइए राअप-
सेणए नायधम्मकहाए एवमाइ बहुएहिं गंथेहिं भणियं ।

दारवइए नयरीए कण्हे वासुदेवे जाव भगवं अरिट्टनेमी पुच्छिओ
अटारसमणंसाहरसीओ कथरेण वंदणेणं वंदामि । दुवालसावत्तेण
वंदाहि । आवस्सगच्छुणीए भणियं । सोयरीए नयरीए पपसीराया केसि
कुमारसमणं पंचविहेणं अभिगमेणं वंदइ खामेइ । एवमाइ अण्णे
बहवे समणोवासया पंचविहेणं अभिगमेणं वंदंति नमंसंति ।

जे भिक्खू सगणेच्चियाए वा परगणेच्चियाए वा निर्भंशीए सद्धि
गामाणुगामं दुइज्जइ आवज्जइ चउमासियं परिहारट्टाणं ।

सयमेव आभरणालंकारं ओमुयइ ओमुयत्ता सयमेव चउहि
अट्टाहि लोयं करित्ता वट्टेणं भक्तेणं उरुमेणं अरहा संवच्छरं
साहियं चीवरधारी होत्था । तेण परं अचेलए । जंवूदीवपण्णत्ती ।

पच्छिमे तिभाए पण्णरस कुलगरा— संमुई, पडिमुई, सीमंकरे
सीमंधरे, खेमंकरे, खेमंधरे, विमलवाहण, जसमं, ऽभिचंदे, चंदाभे,
पसेणइ, मरुदेवा, नाभी, उतमे । इतीई मा ठि जंवूदीवपण्णत्तीए ।

रूपं टंकं विसमाहयक्खरं नवि य रूवओ छेओ ।

दोण्हंपि समाओगे रूवो छेयत्तणमुवेइ ॥

उरुसग्गेण जहिं दव्वलिंगं भावलिंगं च अत्थि सो वंदणिज्जो ।
जहा-रूवगं, जत्थ सुद्धं टंकं समक्खरं सो छेओ भवति । रूपं जत्थ
सुद्धं टंकं विसमाहयक्खरं सो वि रूवगो छेओ न भवइ, रूपं
जत्थ असुद्धं टंकं पि असुद्धं सोपि सुतरां छेओ न भवइ किंतु जत्थ
दुणिण वि सुद्धाणि सो छेओ । एवं सो संव्यवहार्य इत्यर्थः । जत्थ
उभयमवि अत्थि । एत्थ य—

પરિશિષ્ટમ્

રૂપ્પં પત્તેયવુહા ટંકં જે લિંગધારિણો સમણા ।

દ્વલ્લસ ય ભાવસ્સ ય છેઓ સમણો સમાઓમે ॥૧૧૩૯॥

પથ્ય ય રૂપ્પગત્થાનીયા પત્તેયવુહા જયા વા દ્વલ્લિંગં નત્થિ ત્તિ
ન કોઈ તે પળમેઈ । મળિયં ચ—

કિંહ લિંગમપ્પમાણં ? ઉપ્પણ્ણે કેવલે વિ જં નાણે ।

ન નમંતિ જિણં દેવા સુવિહિયનેવત્થપરિહીણં ॥

‘કિંહ લિંગમપ્પમાણં ?’ ગાહા— જયા વા દ્વલ્લિંગં ગહિયં તયા
નમિંજ્જંતિ । ટંકત્થાનીયા નિણ્ણગા । સવ્વગં તેવિ રયહરણગોચ્છપટ્ઠિમા-
હધારી તદ્ધવિ મિચ્છવિટ્ઠી જે પાસત્થાઈ તેહિં ભગવઓ લિંગં ગહિયં
ન પુણ સવ્વં અણુપાલિતિ ત્તિ । વિસમાહયક્કરા અહવા સંવિભ્ભા
વિ જયા નિક્કારણે પાડયાહિં ઢિંડંતિ । એવમાઈ તો વિસમાહયક્કરા
એવમાઈ વિભાસા । આવસ્સગચ્છુણિ ।

દિવસડ પાડઓ ઢિંડઈ । પંચકલ્પચૂળિઃ ।

ગિહત્થવેસે મૂલં પક્કોપ વા રાપ્પ ગિહત્થલિંગે । કલ્પે ।

અર્દ્ધસકા પક્કં સંજ્ઞપાડપ્પક્કં સીસદુવારિયાપ.....માસો મળ્ણા
પગં અહોરત્તં દુટ્ઠીપ્પ બાવટ્ટિભાગે છેત્તા તસ્સ પગસટ્ટિભાગા ચંદ્રગણ્ણ
તિહીસમત્તીપ્પ? ભવઈ । કહં પુણ એયં ઉચ્ચતે જઈ અટ્ટારસહિં અહોરત્ત
સપ્પહિં સપ્પહિં ।

.....યા તીસુત્તરા લભ્ભંતિ તો પકેન અહોરત્તેણ કિં લભામો ? ।
એવં સમીયકમ્મપ્પ કપ્પ આગયં । એગસટ્ટિ બાવટ્ટિભાગા અહોરત્તસ્સ
ય । સા એગસટ્ટી તીસાપ્પ તિહીહિં માસો ભવઈત્તિ તીસાપ્પ ગુણેયવ્વા
તાહે ઇમો રાસી જાઓ । ૧૮૩૦ । એયસ્સ એગસટ્ટીપ્પ ભાગો હાયવ્વો
લહ્હા તીસં તિહી । એવં એસો ઉડમાસો નિપ્પન્નો । એસ ચેવ
કમ્મમાસો સાવનમાસો ય લભ્ભઈ ।

એસ ચેવ રાસી બાવટ્ટીહિપ્પ ચંદ્રમાસો વિ લભ્ભઈ । નિશીયગ્રંથે ।

४

परिशिष्टम्

निरयावलीश्रुतस्कन्धपर्याया यथा— विहरइ-आस्ते । अदूरसामंते-
न च दूरे न च समीपे । उइदं जाणुं-उत्कुटुकासनः । 'वंदइ नमंसइ'-
त्ति । वन्दते स्तुत्या, नमस्यति प्रणामतः ।

'चंदगस्स रण्णो सपक्ख' इति । समानपक्षं समानपार्श्वं समवासे-
तरपार्श्वतया । सपडिदिसिं-सप्रतिदिक् । अभिमुखागमेन हि परस्पर-
स्य समावेव दक्षिणवामपार्श्वौ भवतः ।

'एगाहच्च' कूडाहच्च' इति । अेकैव आहत्या हननं-प्रहारो यत्र तत्
श्लेकाहत्यं कूटस्येव-पाषाणमयमहामारणयन्त्रस्येव आहत्या हननं
यत्र । सोल्लिपहि य पक्कैः । तल्लिओहि य-स्नेहेन पक्कैः । भज्जिओहि
य-भृष्टैः । पसन्नं-द्राक्षादिजन्यासव-प्रसत्तिहेतुः । ओलग्गाअवरुग्गा-
भग्नमनोवृत्तिः उलग्गासरीरा-भग्नदेहा, नित्तेया-गतकान्तिः । दीण-
विमणवयणादीना विमनोवदना । पंडुल्लुयमुही-पांडुलितमुखी । ओमं-
थिय-अधोमुखीकृतं, रुहिरं अप्पकप्पियंति-आत्मसमीपस्थं । दारगस्स
अणुपुव्वि णं ठिइपडियं चेति । स्थितिपतितं-कुलक्रमागतं पुत्रजन्मानुष्ठानं ।

घातेउकामेण अम्मो इति । हंतुकामः । पीइं अलोवेमाणा अलोपयन्तः ।
खंडयाविहूणो-छात्ररहितः । मित्तनाइनिययादओ विउलेणं ति । मित्राणि-
सुहृदः, ज्ञातयः-समानजातयः, निजकाः-पितृव्यादयः सम्बन्धिनः-
श्वसुरपाक्षिकाः । भोगभोगाइं भुंजमाणीत्ति । अतिशयवन्तः शब्दादीन् ।
अजाहि अणाहदिया इति । यो बलात् हस्तादौ गृहीत्वा प्रवर्त्तमानं
निवारयति सोऽपघट्टकः तदभावात् अनपघट्टकः ।

द्वितीयः खण्डः ।

पर्याया लिख्यन्ते यथा-आचारे शस्त्रपगिज्ञायाः उद्दे० ४-
मुक्तकं-मुक्तलम् । उद्दे० ५-ज्योतिष्मती-कांगुणी । 'मरणदुःखमाभा'
इति अभयमित्यर्थः उद्दे० ६-'संवर्त्तितलेकप्रतरासङ्ख्येयभागवति
प्रदेशराशिपरिमाणाः त्रसपर्याप्ताः' । एतच्च मानं स्वावगाहनया द्रष्टव्यम्
अन्यथा विरोधप्रसङ्गात् । गुदकीलिका-दग्सि । शीतिका-ऊटिका ।
सामिदग्धनगरम्-अर्द्धदग्धम् । केसराणि-कुङ्कुमकेसरव्यतिरिक्तं
हृद्द्रव्यं समाप्तं प्रथमाध्ययनम् ।

द्वितीयेऽध्ययने प्र० उद्दे०-स्यात्पदरूपं यत्सयं (यदव्ययं) तेन लाङ्छिताः ।
जातिरसः-सहजरसः । हृषीकानि-इन्द्रियाणि । कलम्बुकापुष्पं-
काहलिका । न ताव रिक्तं-न निराकुलः । उद्दे० २-मुक्तोली-मोहा ।
उ० ५-सिता-शर्करा । अबस्कन्दादिना-धाटीप्रभृतिना । तृतीयाध्ययने
उद्दे० २-कालप्रष्ठादयः-स्लेच्छादयः । त्रपुषीफलनिबन्धनं-कटुकक-
टीविष्टम् । अध्ययने ५० उ० १-'देशे आम्रवृक्षः वेणुर्वा' त्वक्
सारत्वादनयोः । कुरुकुचादिभिः-गण्डूषैः । कल्कतपसा-शठतपसा ।
उ० २-पस्य बत्वं-पकारस्य षत्वम् । चकति-विभेति । स्तेनकुलिङ्गमा-
दीनां-चौरकुलिङ्गमादीनां । उ० ४-जाम्बाल-मूत्रपुरीषोद्भवं कर्दमम् ।
गद्गागदकल्पस्य-मान्द्यौषधीकल्पस्य । 'जहा दियापोयमपक्खजार्थ'
इत्यादि-गाथार्थो यथा-दियापोयं-द्विजपोतम्, अजप्तपक्षं स्वाश्रयात्
उत्पन्नितुकामं तं पक्षिणं, अचाइया-अशम्भुवन्तं, तरुणं-बालम् ।
अ वीलः-तम्बोलः । अनपाचीनमार्गः-उत्तममार्गः । अधीतान्विशिक्षीकस्य
अधीततर्कादिविद्यात्रयस्य । षष्ठाध्ययने उद्दे० १-एकान्तरिते-एकेन
'उयरिं चे' त्यनेन पदेनान्तरिते मूर्ई (यं) चेत्यस्मिन् पदे मूक इति
ज्ञेयम् । विच्युशब्देन कृकलासाकृतयः जीवा उच्यन्ते । अम्बरीषो-
भाण्डः । उ० २-'अपरिमाणाये' त्यव्ययं दीर्घकालार्थं यथा चिरायेति ।
दीप्तजिह्वादयः-शृगाल्यादयः । उ० ३-

२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

‘निम्माणेइ परो च्चिय अप्पाणउ न वेयणं सरीराणं ।

अप्पाणुच्चिय हिययस्स न उण दुक्खं परो देइ ’ ॥ १ ॥

अस्या अर्थो यथा-निर्मापयति वेदनां परः सरीराणं-शरीरस्यैव आत्मनस्तु न वेदनां परः कर्तुं समर्थः । हृदयस्य तु ‘अप्पाणुच्चिय’ आत्मैव दुःखं ददाति न तु पर इति गाथार्थः । सपुटं-विषमोन्नतम् । ‘आ’ इति एवंपर्यायः । अवरुणवाहनानां-भग्नवाहनानाम् । मीमांसा-अर्थविचारणा । उ०. ४-कृत्स्नं वाङ्मयमित’ इति । इतो-मत्सकाशात् निर्गतमिति जल्पति । ‘क्रीडनकमीश्वराणां’ गर्वाध्मातजल्पकः क्रीडनकं जायते । ‘गन्तुं तत्थऽचयंते’ अशक्नुवन् । उ०. ५-क्षीबा इव-मत्ता इव । अष्टमाध्ययने उ० १ ऐतिह्यम्-अनादिवात्ता । ‘अथवा अलोकोऽस्ति न च लोको भवति, लोकोऽपि नामास्ति, न च लोको लोकाभाव इत्येवं स्यादनिष्टं चैतदित्यत्रार्थो यथा-अथवेति पूर्वोक्ताद्विपर्ययेणायोज्यते-पूर्वं हि ‘लोकोऽस्ती’ त्युक्तं अत्र ‘त्वलोकोऽस्ती’ त्युच्यते । ततश्चात्रापि अस्तिना सह सामानाधिकरण्यात् यदस्ति तत्सर्वमलोकः स्यात् ‘न च लोको भवती’ति कश्चनापि न प्राप्नोतीत्यर्थः । अथवा अलोकप्रतिपक्षभूतो ‘लोकोऽपि नामास्ति’ परं न स लोकः प्राप्नोति किं तर्हि लोकाभाव अलोक एव स्यादित्यर्थः । अथवा ‘न चे’ति पाश्चात्येन पदेन सह सम्बध्यते, तद्यथा-लोकोऽपि नामास्ति परं न भवतीति तर्हि किं स्यादित्याह-‘लोको लोकाभाव’ इति । लोकः सन्नलोक एव स्यादित्यर्थः तस्याप्यस्तित्वेन व्याप्तत्वादित्यर्थः । किञ्चास्य व्याप्यस्य व्यापकत्वे सति लोकस्येत्यर्थः । द्विवचनबहुवचने अप्यायोज्ये वक्ष्यमाणसूत्रजाते इति शेषः । अध्ययने ९- किमिय-कस्यायं किमियः । उपपत्तिः-पारदारिकः ।

द्वितीयः खण्डः

गर्हभट्टान्तोऽपि यथा-

सुभ्रान्तोऽपि वहेद् भारं शीतोष्णं च न चिन्दति ।

सन्तुष्टश्च भवेन्नित्यं - माचरेत्त्रीणि गर्दभात् ॥ १ ॥

पटवासा-देवगन्धविशेषाः । निःश्रोत्रम्-औषधविशेषः । मंथुः-बदरचूर्णा-
दिकम् । द्वितीयश्रुतस्कन्धकदशमोद्देशके-‘तं नो वि (हि) त्ति वणज्जा
नो हं दह (अणिहि) त्ति वणज्जा’ इत्येतौ शब्दौ पर्यायौ ‘अन्नं
वा फरुसं न वइज्ज’ त्ति चूर्णिणवचनात् । उपचरः-चौरसमीपस्थः ।
संस्तारकमपवर्त्तकम् उट्ठकं इत्येकार्थाः । दूमियवसही-धवलित्ता ।
अंतेण वा-अन्ते इत्यर्थः । मज्जेण वा-मध्ये । तृतीये सप्तैकके-
सेचनपथो निक्का कुल्ही इत्येकार्थाः । प्रलेह्या गवादनी खाणस्थान-
मित्येकार्थाः । पात्रं समाधिस्थानं विष्टामूत्रभाजनमित्येकार्थाः ।
‘चरियाणि’ - गृहप्राकारान्तराणि ‘डिंबाणि’ - डमरविशेषाः ।
‘संतसावणज्ज’-सत् स्वापतेयं संवलकमित्यर्थः ।

॥ इत्याचाराङ्गस्य पर्यायाः समाप्ताः ॥

सूत्रकृताङ्गपर्याया यथा-सव्वामगंधं-आधाकर्मिकम् । पुद्गलाः
संस्काराः क्षेत्रज्ञा आत्मान इत्येकार्थाः । जहम्भण्डलस्स-अम्भो-
डिङ्गकस्येत्यर्थः ।

‘सत्तऽद्धतरु विसमे न मेहया ताण छट्ठ नहजलया ।

गाहाप पच्छद्धे भेओ छट्ठोत्ति एक्कलो’ ॥

एतद् गाथालक्षणम् अंशन्यसनेन ज्ञेयम्, अर्थस्तु यथा-सप्त मात्रा
गणा ज्ञेयाः, अर्द्धतरुगुह्यते, स च भवति, विषमे न मेधका-
गुरवः षष्ठे स्थाने किन्तु नभोजलदाः लघुगुरवः इत्यर्थः । वाममार्गो-
दर्शनविशेषः । सूर्यसम्भेदिनोऽन्ये-सूर्यादुपरि स्वर्गं यान्तीत्यर्थः ।
त्रैराशिका-गोशालकमतानुसारिण एवोच्यन्ते । अध्ययने द्वितीये
वैतालीयम्-

४

निःशेषसिद्धास्तविन्दार-पर्याये

वैतालीयं लङ्गनैधनाः षडयुक्पादेष्टौ समे च लः ।

न समोऽत्र परेण युज्यते नेतः षट् च निरन्तरा युजोः ॥

अंशकान् न्यस्य ततो मात्राभिर्वैतालीयलक्षणं ज्ञेयम् । अर्थस्तु-लङ्ग-
रणा-लघुगुरवः सर्वत्र निधने कार्याः षट् च कलाः अयुक्पादे-
विषमपादे, अष्टौ तु मात्राः समे पादे कार्याः । तथा ल-लघुः समः-
समपादोद्भवो न परेण युज्यते लघुना सह, न इतो हेतोः
षट् निरन्तरा लघवः कार्या युजोः-समपादयोरिति वैतालीयलक्षणार्थः ।
समीतरूपत्रैः-समीतरूपत्रयत् स्तोत्रमुपाज्यते पुण्यं शाकतरूपत्रयञ्च
बहुतरं पातं गच्छति । उत्प्रेतक(क्ष)णः-आभाषकः । कुक्कुटसाध्यः-
मायासाध्यः 'दंडकलियं कर्तिता' इत्यादिमाथार्थो यथा-दंडकलियं-
दण्डरीति कुर्वाणाः । यथा कालिकदण्डे सूत्रं उद्वेष्ट्यते निखिलमपि
तथा आयुर्द्वेष्ट्यन्तः वासरा प्रयान्तीत्यर्थः । कण्हस्स पिउच्छा-
पितृष्वसा । पियुप्तभायकिङ्गा-कृतकभ्रात्रादिव्यपदेशतः पते प्रच्छ-
न्नपतय इत्यर्थः । 'न य तुप्पिज्जइ घयं व तेल्लं वा' न तुप्पिज्जइ-
न चोपडिज्जइ । दकवस्तुल इति नाम । 'लोहिकुंथुरुवाइ' ति ।
लोहिकुन्थवे-जन्तुविशेषाः । समवयरमाणा-आश्लिष्यमाणाः । क्षौद्रेण-
चूर्णविशेषेण । सौंडीर्यम्-आपद्यविषण्णता । द्वितीयश्रुतस्कन्धे-
डिवः- परास्त्रीकशृङ्गलिका भयमित्येकार्थाः । डमरं-स्वगाधुश्रोमः ।
पुष्करिणी-तडासरूपा । धम्मलभादिकं द्रम्मादिकम् । थूरियाटंकाः
खुलुका इति जङ्घाद्यवयवविशेषाः । दशार्द्ध गुञ्जा माषः । (खड्ग)
खेट्को-असिफरको । खरविशदमभ्यवहार्य-सुकुमारिका मोदकादि ।
अर्भकः-बालः । कुहणककन्दुकादयः-प्रत्येकवनस्पतिविशेषाः वर्षा-
छत्रादयः । गंडी-अद्विरणि काण्डम् । अम्भवालुय-अधकमिश्रवालुका ।
अध्ययते ४-अपूर्वाया अभाषात्-अपूर्वजीवापत्तेरभाषात् । अध्ययने
६-अत्यङ्गानि-प्रधानानि । 'संसारमोचकादीनामपि' इति । ये

द्वितीयः खण्डः

मारितोऽयं वृद्धादिः सुखी भविष्यतीति बुद्ध्या व्यापादयन्ति तेषां म्लेच्छादीनाम् । आततायिनशब्देन गोघातकादयः षट् उच्यन्ते । 'अकल्ककुहकाजीवनं' कल्कः-पापं कुहकः-मायागोलकादिकः ताभ्याम् आजीवनं यत्र नास्तीत्यर्थः । 'व्रतेश्वरयागविधानेने'ति । व्रतार्थम् ईश्वरस्य यागविधानं तेन । अध्ययने ७- 'गतं न गम्यते तावदगतं नैव गम्यते' इत्यादिश्लोकार्थस्तु यथा-अतीतगमनक्रियं वस्तु न वर्त्तमानक्रियायुक्तं भवात्, अगतम् अनागतक्रियं न वर्त्तमानक्रियं भवतीत्यर्थः । इति सूत्राकृताङ्गपर्यायाः ॥ स्थानपर्याया यथा-वैशद्यं-जा-ड्यम् । आश्रवणक्लेदने लालानिर्गमार्द्रताकृत् अम्ल इत्यर्थः । रिषमसेनः-पौण्डरीकः । ठाणे २-खण्डः सण्डः कल्होडकः । उक्षा-सम्बन्धनम् । अत्यव्वाचणं-अर्थव्यापनम् । 'गणहरथेराइकयं' इत्यादिगाथायां यथासङ्ख्यं, यथा गणधरकृतं ध्रुवं १ थेरकृतं चलं २, तथा आदेशात् कृतं ध्रुवं १ मुक्तव्याकरणकृतं चलमिति । तथा ध्रुवम्-अङ्गप्रविष्टं १ चलम्-अनङ्गप्रविष्टम् २ ।

'कर्मकर्तृप्रयोगोऽयं' कर्मवद्भावादित्यर्थः । ततो 'भवति सम्पद्यते' इत्यर्थः । 'असञ्जिनश्च नारकादिषु व्यन्तरावसानेषूपद्यन्ते, न ज्योतिष्कवैमानिकेष्विति तेषामसञ्जित्वाभावादिहाग्रहणं' इत्यस्य वाक्यस्य तात्पर्यार्थो यथा-असञ्जिनः ज्योतिष्कवैमानिकेषु नोत्पद्यन्ते इति तेषां ज्योतिष्कवैमानिकानाम् असञ्जित्वाभावादग्रहणं । त्रिसोपान-प्रतिरूपकाः-यत्र दिक्त्रये सोपानानि प्रतिद्वारं स्युः । पूषा चेतीश्वरा भाना' भानामिति नक्षत्राणां । गेन्दुकः-दण्डकः । 'दृष्टिगोचराति-सूक्ष्मद्रव्यासङ्ख्येयभागमात्रसूक्ष्मपनके' त्यादेरर्थो यथा-यत् दृष्टि-गोचरम् अतिसूक्ष्मद्रव्यं तस्याऽसङ्ख्येयभागमात्रे पनकजीवो यः तच्छरीरासङ्ख्यातगुणखण्डीकृतवालाग्रभृत इत्यर्थः । 'पत्तो अद्वाइ

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

नियमेण 'मिति द्वादशवर्षसंलेखनाया अर्द्धादिनियमतां विधेयमित्यर्थः ।
 'तत्र नारकाः कति कति-सङ्ख्याताः सङ्ख्याता एकैकसमये ये उत्पन्नाः
 सन्तः सञ्चिताः कत्युत्पत्तिसाधर्म्यात् बुद्ध्या राशीकृताः ते कति-
 सञ्चिता' इत्यस्य तात्पर्यं-यथा कतिकति इत्यस्य पर्यायोऽयं सङ्ख्याताः
 सङ्ख्याता एकास्मिन् एकस्मिन् समये ये उत्पन्नाः ते भिन्नभिन्नस्थानान्पन्ना
 अपि सङ्ख्याताः उत्पत्तिसाधर्म्यात् कतिसञ्चिता उच्यन्ते-सङ्ख्यातसञ्चिता
 उच्यन्ते इत्यर्थः । मेहनं-पुरुषलिङ्गं । भक्तोसहं-भक्तौषधं । 'गुप्तां
 समियत्तणमि भइयव्वां' यतः संवृतकायत्वेन गुप्ताऽपि मनसा दुष्टं
 चिन्तयन् न समितः । 'तवज्जणवावारपरो' तपःसमुपाजने व्यापृत
 इत्यर्थः । शुद्धचातुर्थिकादयः-चतुर्थभागग्रहीतारः कर्मकरादयः ।
 नालिकबद्धकुसुमानि-वृन्त्युक्तानि । लेखाचार्याः-पाठयितारः ।
 त्रिस्थानकद्वितीयंदेशके तु 'पुच्चावद्दठपुराणे' पूर्वशिक्षितां यः पुराणः
 श्रष्टः जात इत्यर्थः । 'सांविग्गा उज्जुआं य तेयंसी' नि । सांविग्ग-
 आदेयवचनः । तेजस्वीत्यर्थः । 'बहुसो पयासो य' दुराचारस्य
 बहुप्रकाशक इत्यर्थः । 'अणइसेसी से' अनतिशायीत्यर्थः ।
 'आसयपोसयसेवी-मुखापानयाः सेवकः । 'वट्टइ नयावि आंवाप'
 न चोपकारे वर्तते इत्यर्थः । हस्तिकल्पनं-हस्तिप्रगुणीकृतिः । चतुः-
 स्थानकेषु - 'अइसंधणपरस्स-वञ्चनापरस्य । 'सुहदुक्खबहुसईयं'
 सुखदुःखबहुउत्पत्तिकम् । 'मोत्तूण सगमबाहं' स्वकं-निजं । 'तमहा
 स कालकालो' स मरणकाल इत्यर्थः । 'आंयरियावाओ'-औद्-
 रिकवादः । 'कलनी'-दाली । 'अस्थिताप्रफलानि'-आशीतानीत्यर्थः ।
 'षट्प्रज्ञकराधादिरूप' इति । षट्प्रज्ञको ग्रन्थविशेषः । अध्यय० ५-
 'देसविरइ पडुच्च दोणहवि पडिसेहणं कुज्जे' ति । देशविरतिं प्रतीय
 द्वयोः सर्वद्रव्यपर्याययोः प्रतिषेधनं कुर्यादित्यर्थः ।

द्वितीयः खण्डः

‘तद्विगदांसनिवृत्तीफलं’ इति । अणुवृत्तादिकदोषनिवृत्तिः फलं महाव्र-
तकथने फलमित्यर्थः । ‘दोषान्नभुञ्जि’ इति । रात्रिपर्युषितभोजीत्यर्थः ।
‘ओमंथिय’ इति । अधोमुखं । ‘पात’ इति पार्श्वेन । तृतीयं तूत्तानं ।
आहारा-तन्तुकाः । ‘पथ्य पसिद्धी’ उत्तरं । ओघसणं (ओसगणं)
बुद्धिं ‘माणुस्से आमिआणे य’ मानुषोपसर्गाः बलात् कर्म
कार्यंते इत्यादयः । कालांतरसवीजा पडिसिद्धो विसङ्ग-प्रविशति ।
‘भाजनं संमार्ष्टि’ भव्यरीत्या करोति । ‘अज्जाघरे’-चामुण्डागृहे ।
प्रत्यङ्गिरां स्वलितादिरूपाम् । वग्गाडिय-मुहमकडिया । पडिसिद्धे-
सु यदोसे-द्वेषे । ‘दहनान्धं नक्षत्रमक’ इति । कृत्तिकाद्यमित्यर्थः ।
‘मैत्र्यादिकम्’-अश्विन्यादिकम् । ‘यातुराशयां’ गच्छतो दिशीत्यर्थः ।
‘परिघाख्यामनिलदहनदिग् रेखां’ इत्यस्यार्यो यथा-इयं पूर्वोक्ता
नक्षत्रपद्धतिः परिघाख्या भण्यते, तत इमां परिघाख्यां नक्षत्रपद्धति-
मतीत्य-उल्लङ्घ्य किंचिशिष्टम् ? अतिलेन-वातेन प्रज्वालितदहना दिग्
रेखेव तां । अध्य० ८-‘पउमुत्तरो ण्ण पढमो पुव्विमसीउत्तरे कूले’
इति । पूर्वदिग्भस्तिन्याः सीताया उत्तरं कूले इत्यर्थः । अध्य० ९-
‘साजीर्णे भुज्यते यत्तु, तदध्यसनमुच्यते’ इति । सह अजीर्णेन
भुज्यते यत् तत् साजीर्णम्-अजीर्णमित्यर्थः, अध्यसनं चोच्यते ।
इडा दक्षिणा नाडी वामा तु नाडी पिङ्गला । वैद्यकृष्टकः-वैद्यसेवकः ।
चिलातक्षेत्रे-म्लेच्छक्षेत्रे । चातुर्वर्ण्यं-ब्राह्मणादिकं । ‘समुहाइ समुस्सिओ
व जो नवओ’ इति । स्वमुखान्-द्वादशाङ्गुलप्रमाणनिजमुखानि
यस्य देहे नवगुणानि स्युः, अष्टोत्तरशताङ्गुलोच्छ्रयदेह इत्यर्थः ।
प्रातिवेशिकराजः-प्रत्यासन्ना राजा । ‘ओमव्वयभिव्ववियरण’ इति ।
दुःकालात्यये । पुनर्नवा-साठडी । आग्नेयं-कृत्तिका, आदित्यं नक्षत्रं-
पुनर्वसुरुच्यते । ब्राह्म्यं-अभिजित भृगुः-शुक्रः । ‘भरणी स्वात्याग्नेय’
इत्यादिश्लोकेषु त्रीणि त्रीणि नक्षत्राणि प्रायः एकैकस्यां धीथ्यां
योजनीयानि, यतः क्वापि चत्वारि नक्षत्राणि एकधीथ्यां सन्ति ।

८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

अध्य० १० - 'सतन्त्रीकरटिका' इति । करटिकायां हि तन्त्र्यां भवन्ति । 'परिणामो ह्यर्थान्तरगमन' मित्यादिश्लोकः । द्रव्यार्थनयस्य मतेन । सत्पर्यायेण नाशः इत्यादिश्लोकस्तु पर्यायनयमतेन । 'वेमाय' विमात्रया । 'जहण्णवज्जो विसमां समां व'त्ति । जघन्यगुणवर्जः जघन्यस्निग्धवर्जः विषमः समो वा बन्धो भवत्येवेत्यर्थः । 'अधपटल-स्येव' अब्भोडिगस्येवेत्यर्थः । 'सइकरणं'ति स्मृतिकरणं । 'जम्मण-विणीय उज्झा' इत्यादि-गाथार्थः यथासङ्ख्येन ज्ञेयो वृत्ति परिभाष्य अग्रतः पश्चाच्च द्वादशचक्रिणां वृत्तावुक्तत्वात् । 'सिलनिचओ रायहाणि' त्ति सिलनिचयः पर्वतः । 'पढमवीयदुओ' इति । प्रथमद्रुतः शुधाद्रुतः, द्वितीयद्रुतः पिपासाद्रुतः । अनामिका-बृहदङ्गुलिकाया लघुतरा । मधुमुखाः-भट्टाः । 'मावह्लाः'-प्रकृतिविशेषाः । 'एगे भवं दुवे भवं' भवानित्यर्थः । स्थानाङ्गपर्यायाः समाप्ताः ।

समवायपर्याया यथा- 'वाणमंतराणं सोहम्माओ सभाओ' तेषामपि सभानामेतन्नाम । 'शरीरावयवप्रमाणस्पन्दितादि-विकार-फलोद्भावकमि'ति - शरीरावयवप्रमाणस्य स्पन्दितादिविकारस्य च स्पन्दितं-चलनं । छदैः-पत्रैः । 'संतो हाइ अलोगो' इति-सान्तोऽलोकः प्राप्नोति । 'विमाणावाससयसहस्सा' इति-विमानावासशतसहस्र णी-त्यर्थः । प्रकीर्णकः-चामरः । 'जोयणसहस्स पढमं वाहल्लेणं च' इति-बाहल्यम् उच्चत्वमत्र ज्ञेयम् । 'पुढवावलवइरसकरा पढमं'ति-पृथ्वीउपलवज्जशर्करामयः प्रथम इत्यर्थः । विभाजितं-विभागैः व्यवस्थितं समांशं-समविभागं योजनभ्यैकषष्टिभागानां मध्यात् पदपञ्चाशत् भागप्रमाणं चन्द्रमण्डलमित्यर्थः । 'पण्णरसभाणेण य' चन्द्रं कृत्वा राहुः पनरसमेव पञ्चदशभिभागैः तं चन्द्रं चरति । 'कालो वा जोण्हा वा' इति-कृष्णो वर्णः ज्योत्स्ना वा । 'सर्वेषां नक्षत्राणां सीमाविष्कम्भः सप्तपद्या भागैः भाजितः समांशः-

द्वितीयः खण्डः

समच्छेदः प्रज्ञप्त' इति-समांशता तु उक्तव्यतिरिक्तभागाभावात् समांशता न तु भागसमतयैव । 'सत्तद्वि खंडिए अहोरत्ते भागाओ एकवीसं'ति - सप्तपष्ट्या खण्डितेऽहोरात्रे एकविंशतिभागा भवन्तीत्यर्थः । 'एतदेव द्विगुणं षट्पञ्चाशतो नक्षत्राणा' मिति-द्विगुणत्वं च नक्षत्रयोर्द्वयत्वात् । 'न बाधते' इति-अबाधा-कर्मणोऽनुदय इत्यर्थः । तदेव चतुरशीत्या लक्षैर्गुणितं पूर्वमुच्यते' इति-पूर्वमिति सङ्ख्याविशेषः । 'तच्च स्थानम्' इत्यत्र पदछेदः कार्यः । 'स्थानान्तरमित्येवम्' इति स्वस्थान-स्थानं इति प्राग् व्याख्यातं, स्थानान्तरं तु एवं वक्ष्यमाणन्यायेन, तथाहि-पूर्वं स्वस्थानं तदेव चतुरशीत्या लक्षैर्गुणितम् अनन्तरस्थानं श्रुतिताङ्गं भवतीति । 'चउदस नामा-ओ अंगसंज्ञुता' इति 'पुव्वतुडियाऽडड' इत्यादीनि चतुर्दश नामानि अङ्गसंयुक्तानि कार्याणि । ततोऽष्टाविंशतिः सङ्ख्याविशेषाः स्थानलक्षणा लभ्यन्ते । शीर्षप्रहेलिकायां चतुर्नवत्यधिकं स्थानशतम् अङ्गस्थानशतं स्यादित्यर्थः । 'छेदेन अष्टादशलक्षणेन' इति । छेदेन-अंशेन । 'एगूणपन्नासइमे मंडलगण अट्टाणउइ एगसट्ठिभाए मुहुत्तस्स दिवसखेत्तस्स निबुद्धेत्ता' इति । पकोनपञ्चाशत्तमे मण्डले तिष्ठन् ऋषिः यैरेकपष्टिभागैः मुहूर्त्तो भवति तेषां भागानां अष्टानवति भागान् दिनक्षेत्रस्य हानिं नयतीत्यर्थः । धणूचि अंगुलानि ९६ । नालिया-दण्डांपकरणविशेषः जुगं-यूपं अक्षः-शकटसम्बन्धी, मुशालम् पतानि सर्वाणि हस्तचतुष्टयम् इति तात्पर्यम् । 'द्रव्यादिभेदात् वा विंशतिर्वा' इति-द्रव्यक्षेत्रकालभावाः पञ्चसु इन्द्रियेषु चत्वारः प्रत्येकं योज्यन्ते, ततो विंशतिरिन्द्रियाणीत्यर्थः । 'एत्थ य समलक्खणाइया जम्हा । नवनाययसंबद्धा अक्खाइयमाइया तेण ॥ तो सोहिउज्जंति फुडं' इत्यस्य गाथाशकलस्य व्याख्या यथा-समलक्षणाः-समस्वरूपाः नवज्ञातसम्बद्धा अख्यायिकाद्याः तेन कारणेन शोध्यन्ते ततो 'वेगलानां' उद्धरितानां 'पुनरुक्तवर्जितानां' अर्द्धचतुर्था एव

१०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

कथानककोट्यो भवन्तीति तात्पर्यार्थः । 'अनशनिनां भक्तद्वयछेदो भवती'ति द्रव्यासनकापेक्षया । 'तृतीयकप्रणायकभेद' इति । तृतीय-प्रतिपादकभेदस्य सूचनार्थ इत्यर्थः । बोधनं-प्रज्वालनं । 'शेषमूलगुणाः' प्राणार्तिपातादिपूर्वोक्तमूलगुणापेक्षया शेषाः मूलगुणाः । 'एको य होइ सव्वट्टे' लक्ष इति शेषः । 'दर्दरेण चपेटाभिघातेन' इति । चपेटाभिः भित्तिषु दत्तपञ्चाङ्गुल्यः । 'ओगाहिता' अवगाह्य-ऽधो गत्वेत्यर्थः । मनुष्याणां आवासाः शरीरलक्षणा एव । 'ऊर्ध्वम् अच्युतं यावत्' इत्यादिवाक्येऽर्थो यथा-इह मनुजलोके उत्पद्यमानस्य अच्युतादिति तात्पर्यार्थः । ततः अच्युतमनुष्यलोकयोः अन्तरम् ऊर्ध्वलोक इहोक्तः । नरके सामान्यापेक्षया द्वादश मुहूर्त्ताः सर्व-नरकापेक्षया, यतः द्वादशमुहूर्त्तानन्तरं सप्तानामेकत्रावश्यं नारकोत्पत्तिः ।

॥ समवायपर्यायाः समाप्ताः ॥

भगवतीपर्याया यथा-शते ७३०२- 'तिरियाणं चारित्तं' इत्यादिगाथायेऽं यथा-तिरश्चां पञ्चमहाव्रतारोपणं स्यात् अष्टादशपापस्थानोच्चारणे सति इत्यर्थः । ३० ९-तृणशूकं-तृणसिल्लः । समुत्पन्ने प्रयोजने ये गणं कुर्वन्ति ते गणप्रधाना राजानां गणराजाः-सामन्ताः । शते २५. ३० ३. स्थापना-

सङ्ख्यात- ब्रह्मलोकतिर्यग्-
प्रदेशाः मध्यप्रान्तश्रेणयः ।
अलोक- अधोलोकको-
श्रेणयः णश्रेणयः ।

'तिण्हं सहस्सपुहत्तं' इति । त्रयाणां सम्यक्त्व-श्रुतदेशविरतिसामायिकानां । 'तद्द्वयस्य भावात्' साधुसाध्वीद्वयस्य भावात् 'विंशतिरेव तेषां' साधुसाध्वीनां श्रूयते ।

॥ इति भगवतीपर्यायाः समाप्ताः ॥

द्वितीयः खण्डः

प्रश्नव्याकरणपर्याया यथा - 'सूत्रं व्यवस्थाप्यमते विमृश्य व्याख्यानकल्पादित एव नैव' इति व्याख्यानकल्पात्-प्रज्ञाशास्त्र-पुस्तकादिलक्षणात् इतः-पूर्वोक्तात् नैव सूत्रं व्यवस्थाप्यमित्यर्थः । 'संसारमोचकाः' इति । वृद्धोऽयं अन्धोऽयं इति भणित्वा ये मारयन्ति ते संसारमोचकाः । 'व्रणे श्वयथुरायासात्' श्वयथुः-शोफः । इति प्रश्नव्याकरणपर्यायाः ॥ जीवाभिगमस्य यथा-'सतः सम्भूतभावस्य चारु रूपं फलं च यद्' इति, सतः-आप्तात् सम्भूत-भावस्य-शास्त्रस्येत्यर्थः, चारु रूपं फलम्-अभिधेयमित्यर्थः । 'वचनास्तिनसंसिद्धेः तन्नैरर्थक्यमन्यथा' । तन्नैरर्थक्यं-वचननैरर्थक्यम् । 'सर्वज्ञादपि हि श्रोतुः तदन्यस्यार्थदेशने' इति । श्रोतुः, किंविशिष्टस्य ? तदन्यस्याऽसर्वज्ञस्येत्यर्थः । 'तदाधिपत्यादाभासः सत्त्वार्थेषूपजायते' इति, सत्त्वार्थेषु-पुरुषार्थेषु इत्यर्थः । जीवाभिगमपर्यायाः समाप्ताः ॥

प्रज्ञापनाऽष्टादशपदे-'देशतोऽपि स्वावगाहनाततप्रदेशोऽयमनाहारकः' अयं केवली स्वावगाहनया कृत्वा विस्तृतप्रदेशोऽनाहारकः स्यादित्यर्थः । विंशतितमपदे-'मुहूर्त एव चेव' इति । मुखवाद्यानि डिम्भानामिव । गोविसो-गोवृषः । 'घयणुव्व छले' इति । घयणो-भाण्ड उच्यते । धाटि-भैक्ष्यापजीवि (नः) त्रिदण्डिनः धाहीवाहा भण्यन्ते । त्रयोविंशतितमपदे-'स सर्वज्ञत्वाच्च भवति' इति । स व्याबाधाभावः । व्याबाधाभावो नुः स्वस्थस्य ज्ञस्य ननु स सुखं' इति । व्याख्या यथा-सुखं किं भण्यते ? स व्याबाधाऽभावः, कस्य ? नुः-पुरुषस्य, किंविशिष्टस्य ? स्वस्थस्य पुनः ज्ञस्य अहा ? । शरीरसम्बन्धात् 'अगुरुलघु आत्मानं नमयति शरीरं न गुरु नापि लघ्विति' शरीरं कर्तुं आत्मानं कर्मतापन्नं नमयतीति तात्पर्यम् । 'खद्योतबुध्नाविषु' इति । बुध्नं-गुदप्रदेशादि । 'वेइन्द्रियजाइनामेण पुच्छा । गो० ?

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

जहण्णेणं सागरोवमस्स नव पणतीसतिभागा पलिओवमस्स असंखेज्जभागेणं ऊणगा' । अर्थस्तु-यैः पञ्चविंशदुभिर्भागैः सागरोपमं स्यात् तेषां भागानां मध्यात् नव भागा इत्यर्थः । 'वग्गुक्कोसट्ठिणं मिच्छत्तुक्कोसएण अं लद्धं' इत्यादिगाथा व्याख्या-वर्गोत्कृष्टस्थितिनां त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोटिप्रमुखानां मिथ्यात्वोत्कृष्टस्थितिना सप्तति-सागरोपमकोडाकोडिलक्षणया गुणने यत् लब्धं शेषाणाम् अयं ज-धन्वः स्थितिकालः पत्योपमासङ्ख्येयभागोन इतिगाथार्थः । 'जहण्णेणं सागरोवम पणवीसाए तिसि सत्त भागा' इति । अस्य वृत्तिः-एष चेव सत्त भागा वेइंदियठिइवंधे षणवीसाए गुणिज्जन्ति । द्वयोरपि भावार्थो यथा-सागरोपमरूपतभागाः पञ्चविंशत्या गुण्यन्ते, ततः सप्तभागानां पञ्चविंशत्या गुणितानां ये त्रयो भागाः ते गृह्यन्ते, पत्योपमासङ्ख्येयभागानाः प्राक्तनसप्तभागेभ्यः एते स्थूलतरा इत्यर्थः । 'दरिसणावरणिज्जादां' दर्शनावरणीयादां इत्यर्थः । 'असंखेप्पऽद्धपविट्ठे' असङ्क्षेप्यकालप्रावष्ट इत्यर्थः । 'गो० ? जेणं जीवे असंखेऽद्धपविट्ठे सव्वनिरुद्धे सेसे आउए सेसे' इति सूत्रान्तरं पदच्छेदो ज्ञेयः तदनन्तरं सव्वमहंतीए आउयबंधऽद्धाप इत्यादि सूत्रं ज्ञेयम् । 'कम्मभूमग-पलिभागी-गब्भिणियाऽवहियकम्मभूमिथिजाआं जाइस्सरणाइणा भावलिंगं पडिवज्जइ'ति । अर्थो यथा-कर्मभूमिजायाः अपहृतायाः स्त्रियो जातः पुरुषः भावलिंगं प्रतिपद्यते यः स कर्मभूमग-पलिभागी पुरुष उच्यते । पदे २८-'चुक्खलितन्यायादविरहितः यन्निरन्तर-मनाभोगाज्जायते आहारादि तत् चुक्खलियं'ति भण्यते । पदे ३३-जवनालिया-कन्याचोलकः । 'नेरइयाणं भंते ! ओहिस्स किं अंतो बाहिं' इति । किं अन्तः-अविच्छिन्नः सन्ततः, बाहिं ति विच्छिन्न इत्यर्थः ।

द्वितीयः खण्डः

‘कृत्वेत्यमेतां यदवाप्तमत्र, पुण्यं मया तेन भवन्तु भव्याः ।
प्रज्ञापनार्थावगमान्(प्त)शुद्ध-भावान्विताः सत्त्वहिताय नित्यम् ॥’

॥ इति प्रज्ञापनापर्यायाः समाप्ताः ॥

निशीथचूर्णिप्रभृतिपर्याया यथा - ‘अत्येण कारणं पप्प’
अत्येण-भाष्येन । कारत्ति रुचिः । ‘लोमसियाणं’ति-चिम्बडी ।
ओसन्नं-प्रायः । गोथुभो-वायसविशेषो मेषो वा । उग्घाडापोरसी-
द्वितीयप्रहरः । ‘कोकारसद्भिहाणेण य’त्ति कांशब्देनेत्यर्थः ।
समावत्तीप-समीपे । आणखेऊण-विज्ञाय । वाहित्ता-आकार्य ।
‘तओ उदठिण’त्ति-रोगादुत्थितेन । सइज्झियथेरी-प्रातिवेशि-
कस्थेरी । कुडिया-शरीरं । अंबग्गहणपरिच्छडो-आम्रगोच्छकादि ।
गोज्जो-नटः । पढिउमावाहेइ-विद्यां परावर्तयति । न वहइ-न
भवति । ‘गोयारिया’ एतत्प्रत्यन्तेन । ‘बंजणसंजोगा व्यक्त’ इति ।
पञ्चमी ज्ञेया । ‘दोसु माओ दुम’त्ति, दोसु पुढवीप आगासे च ।
‘कलिदावरणे भंगाण’त्ति । प्रथमद्वितीययोरित्यर्थः । ‘घडस्स
दंडादमो’त्ति । वैधर्म्यदृष्टान्तः । ‘मासकणफोडिय’त्ति । वग्घारिया
कण कुंडगा तिउडेर। मोयं-मूत्रं । सहोढः-सलोढः । बल्लिकरं-
तुम्बं । समाहिसु-मत्तपसु । ‘बुक्कन्नएहि’ति घाटिकया । ‘अणुक्करि-
सणवक्कं दट्टव्वं’ति । अजघन्यमित्यर्थः, उत्कृष्टं पाराञ्चितं ।
‘चः अणुक्करिसणे’ति । अमूढदिट्ठीयत्ति यश्चकारः । ‘पाहडिय
(वाडहिय) संजइ’त्ति गर्भवती । निक्केइया-प्रसूता । अण्पाहेइ य-
भणति च । कालियाए-रात्रौ । ईलण-दात्रेण । ‘मणोहिय अइसय
अज्झयणा य’त्ति । मनःपर्यवज्ञानावधौ । ‘वाचाचावल्लफल्सपिसुणे’-
त्यादि । वाचश्चापल्यादिषु प्रवर्त्तननिग्रहकरणं । मोणेण वासणंति ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

आसणमिति ज्ञेयम् । नसनं-न्यसनं । 'तणुगइकिरिय समिई' तनुगतिक्रिया ईर्यासमितिर्भवति । 'मायापवयण'ति । प्रवचनमातरः । वीरियं पि तदंतमायमेव' तपश्चरणान्तर्गतमेव । 'भट्ट'ति-भट्टं । 'वेयणोदीरणेवि अवियलत्तं' अविचलत्वं इत्यर्थः । अप्पज्जत्तगोत्ति । अप्पज्जत्तग' इति पाठे अपयत्ताङ्गोऽपरिपूर्णाङ्ग इत्यर्थः । 'सीअग्गि'ति । ईषद् विध्यातोऽग्निः कोऊ वा । कन्नसं-चेटांगुली । सत्तट्टाणे-शत्रस्थाने । पिट्टिमो-पश्चिमः । 'उवचारेणेव पंचमं अग्गं'ति भाष्ये । उपचारेण-पाठक्रमेणेत्यर्थः । प्रकर्षाद्वा कल्पनं-विरचनमित्यर्थः । 'सुर्याजियकरण'ति । कृताभ्यासाः । गंडी-काष्ठ-विशेष । 'सीहकण्णपासाय'ति । प्रासादविशेषः । 'पट्टकरणत्थं'ति । स्पष्टीकरणार्थः । उदकचलणी-गडुलकर्मः । कम्मगंठी विरायइ-विद्राति । 'आयाराइ-निकखेवदारगाहा गय'ति 'आयारे निकखेवां' इत्यादिका । 'वीयगाहाए य आयारमाइयाइति गयं' 'नववंभचेर' इत्यादिगाथापेक्षया द्वितीयगाथयेत्यर्थः । 'स कत्ता तक्करणेहि पयत्तं कुव्वाणो तदत्थं कज्जमभिनिष्पाएइ'ति । स कर्ता कुम्भकारादिः, तक्करणेहि-मृदण्डचक्रादिभिः, तयत्थं-घटाद्यर्थः, कज्जं घटादिकं । पण्णवग आह-प्रज्ञापक आहृत्यर्थः । 'पडिसेवणं पडिसेवयती'ति प्रतिसेव्यं वस्तु इत्यर्थः । सेवत्थे-श्रयणीयार्थः । भयं-भज । 'अववायसहिए कप्पे द्ठिय'ति । स्थविरकल्पे इत्यर्थः । 'अट्टमो-संघयणभेओ' तत्त्वार्थसूत्रापेक्षया । 'अणेगवायामजोम'ति । एकस्यैव व्यायामस्य योग्यां क्रियां । जं जत्थ खेत्ते अच्चियं-उत्कृष्टमित्यर्थः । 'कमोवण्णत्थाणं' क्रमोपन्यस्तानाम् । 'कहं? दर्पिकाया' इत्यादि । एतद्व्याख्यानायाह-'कहमि'त्यादि । 'पुव्वं जयणपडिसेवणं भणंति'ति । कल्पिकप्रतिसेवनं । 'जइणा असणाइकिरियपवत्तेणं'

द्वितीयः खण्डः

साधुना अशनाद्यर्थक्रियाप्रवृत्तेनेत्यर्थः । तं च किं असंजमो' निर्वाहः । अगगद्वस्स-प्रथमार्द्धस्य । सामते(सोमले)राणं-देशविशेषोद्भवानाम् । 'छेयमूलदुग' मितिभाष्ये, दुगं अनवस्थाप्यपाराञ्चितलक्षणं । 'गेहीआं साइज्जणा' अभिष्वङ्गः । 'द्वंद्वोरा' घायगा इत्यर्थः । 'चारिया-भण्डिया' हेरिका एकार्थाः । 'विगिच्चमाणो' उत्कर्त्यमानः । 'संज्ञोवासणं' प्रतिक्रमणं । 'वियडणं' चरिमाणं भायणाणि'ति । पादोनप्रहरप्रत्युपेक्षणायामित्यर्थः । 'एगत्थपतिवायगोदाहरणाणं'ति । एकार्थस्य प्रतिवाचकोदाहरणानाम् । 'हत्थिणा पक्खित्तो' ग्रहीतुमारब्धः । 'तहवि से लिंगं न दिज्जइ तस्स वा अन्नस्स वा' इति । तस्य गृहीतव्रतस्य, अन्यस्य-अगृहीतव्रतस्य । 'सण्हतंदुल'ति । शृङ्खलतंदुलाः । 'पवचिरं थोविधण'ति । इयन्मात्रम् ।

बोहिगा-मानुषापहारिणः चौराः । 'छाणछिप्पोली वरिसोवट्टा-विया' इति । छिप्पोली-छाणी, वरिसोवट्टाविया-वृष्ट्यवृष्ट-। खित्ता-दिनिमित्तं-प्रथिलादिनिमित्तं । भूधरोव्वरो-भूमिगृहापवरकः । 'एस आदिसहो वक्खाओ'ति, 'दीहाइय' इत्यत्र 'कुड्डमाई' इत्यत्र वा यः । 'उवहिनिप्फन्नं सटाणाओ'ति । लघुपणकादेः । 'उदसिभाविय-पोत्तया वा' इति, उदस्विता-तन्त्रेण भावितानि । वरणो-सेतुबन्धः । संडेवगो-पाषाणः । आरपारमागमणं-अर्वाग् पारागमनम् । गवंगरसभायणनिक्केयणं-गोरसभाजनधावनम् । सल्लोयणो-शल्योदनः । 'धम्मकरगाइ परिपूयं'ति । मुखनिविडबद्धगलनकेन अधश्छिद्रितघटेन यत् गल्यते तस्य धम्मकरगपरिपूयमिति सञ्ज्ञा । 'पडिणीया-उटणं काउकामो करणं'ति, वाउल्लादि । विषोपयुक्तेतरभुक्ते-मोदकादौ भुक्ते । 'जोई-उदितं'ति । जाज्वल्यमानो वह्निः । 'अगणीए छेयणगा निवडंति' वस्त्रपक्षमविशेषाः । 'असंपत्तो वा

१६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

जाणुकोप्परेहि'ति । वाशब्दात् प्राप्तजानुकूर्पराभ्यां जा श्ररए जोईत्ति भवति । 'सुलाइ तावेउ'ति । शूलादिकां व्याधि तापयित्वा । विलेवी-जवागूः । 'तेण वा अप्पमाणे' अपूर्यमाणे इति भावः । खद्धभिणा-प्रचुराग्निना । 'ते पुण लोए चुंपा(चोप्पा)लया भण्णंति' जालिकायुक्ता भित्तिः । तु(मु)रुली वंसुलीति प्रसिद्धा । 'सिय अभिप्पाओ' स्याद् इत्यर्थः । सव्वरिवायस्स-रात्रिवातस्य । फिडिया-च्युताः । 'एयस्स चिरायणगाहापायस्स' चिरन्तन-गाथापादस्येत्यर्थः । 'अणीएसु विकरणाणि काऊणं'ति । विकरणानि-छेदनानीत्यर्थः । 'प्रयातः पंथे'त्ति । प्रयातुमारब्धः । पेलुगस्स-थलही । 'सिइ(मिस्ति)फलगाण'त्ति । निश्रेणीफलकानाम् । 'अजयं परिहरंतो' भुञ्जानः । भत्तट्टाईकरणनिमित्तं-भक्तार्थादिनिमित्तं । निघज्जंति-शेरते । भुइं ददंति । भस्म इत्यर्थः । 'धन्नकारि'त्ति । भ्रमरिका यासां गृहाणि भित्त्यादिषु दृश्यन्ते । 'न रयत्ताण विकप्पणाऽवस्थाप्ये'ति । न रजस्त्राणे निक्षिप्य निरीक्षणीयाः । 'सहिणा सत्तुगा'श्लक्ष्णाः । ऊरणीया-ईलिकाः । 'जइ उउवासासु संसत्तावि वसही पुव्वाभिहियपमाणेणेव असंसत्ता भवइ'त्ति । यदि क्रतुबद्धवर्षासु संसक्ता वसतिः पूर्वाभिहतप्रमाणेनैव प्रमार्जिता सती असंसक्ता भवति तदा तावन्मात्रैव वसतिः प्रमार्जनीया । 'अणंतरीयं पाउणिउं तहिं संकामेति'-अ(न्वं) तरवस्त्रं प्रावृत्य वाहासत्काः चटन्तीत्यर्थः । 'पिउडं पुणं उज्झं' किंश्चिदं कचवरो गवादीना-मुदरोदभवः । 'मज्झत्थपुरिसधन्नमवणं'मीयते धान्यमित्यर्थः । सरिसवावणं-युगपद्वपनम् । 'परिपूय परिसोदिय' सर्वमलापनीता-नीत्यर्थः । वालुगं-कोटीभिडकं । डोवेहिं-मिंटिलेहि । गाह्हा-नटाः । 'पयंगसेणा इव भूबिलाओ' यथा पतङ्गासेना भूबिलात् निर्गच्छति । तेणमिह उच्छित्तो-तेनास्मि उन्नासितः । तिलचलणी-तिलपङ्कः ।

द्वितीयः खण्डः

मासपायवे-मासपादपे । धाराधरणद्वयाय-गङ्गाधाराधरणार्थम् ।
 सार्मिगहं-स्कन्दकगृहम् । 'बालगांते कुंडियगीवाप'त्ति बालगं-
 पुच्छं तदन्ते । महसेणं-स्कन्दकं । 'ओलंबियं' सिद्धितं हारितं
 'जंबुपहि छापहि' वुभुक्षितैः । महिसिद्धिपा पुच्छं । 'उदगभोयणमं
 डाल'त्ति उदग्रा-संपूर्णा 'परिवेस परिचियं' राहुणा ग्रस्यमानं । 'सहो-
 ढपच्चुत्तप्पयाणं'ति, सलोद्रचोरस्येव उत्तरप्रदानं । आमंति इत्यादिकं ।
 विसावहारं वा-शिष्यापहारं । भूमियं-थवियं । कुडमुहो-कंठओ ।
 'न खेत्तिपु' परक्षेत्रिकसाधुषु । 'सामच्छण कोभत्त'मिति भाष्यवचने
 सामच्छण-पर्यालोचनं । सिद्धपुत्तो-मुक्तव्रतः । 'देवद्रोणीं जाय'त्ति
 यस्यां पार्श्वस्थादयः अर्हतामादानानि भुञ्जते सा देवद्रोणी ।
 जोगच्छित्ति । गिहत्थेहि-अधिकारिगृहस्थैः । आसुकारिणः-
 विनाशकाः । 'नकुलद्यादि औषधं' नकुला-औषधी महिष्यादीनां
 वातापहरणार्थं दीयते । 'तच्चणिगि रत्तपडी' परिव्राजिका ।
 'साणज्झिया समोसइया' प्रातिवेशिका इत्येकार्थाः । तइओ
 नपुंसगवेओ-स्त्रीपुरुषाभिलाषलक्षणः । अणुठोभगो-आण्डहीनः ।
 'पुव्वभणियं तु कारगगाहा' इति, उक्तगाथेयं ज्ञेया । कस्मिंवि निओए-
 आवसथे । 'न सुदुट्ठप्पगासे' अल्पप्रकाशे इत्यर्थः । 'सगो ताओ
 पारांचएवि करिज्जा' निःसारयतीत्यर्थः । 'नीए वासे सेवेज्ज'
 स्वजनानित्यर्थः । 'खड्डाकुमा(सा)रो' इति । जत्थ पोल्लारभूमीए
 पाओ खुप्पइ एस कुमारः । अकालघायगो गरः । 'झरणे तक्कित-
 परंपरओ'त्ति, बिन्दुपाते मक्षिका याति, तस्यां घिरालिका, तस्यां
 तु माज्जारी इत्यादिका ज्ञेया । 'सज्जक्खयाओ' सद्यः क्षतानि ।
 'उक्कोडुयं सूलं' कादाचित्कं । 'अग्गिण वा वाहिमि'त्ति, भस्मकः
 'उहदरे सुभिक्षे' धान्यसंभृत कुशूले सुभिक्षे आपिवनं । 'अइयत्तीपहिवा'

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

इति, वाहनतप्तिकारका मूलसार्थवाहेन नियुक्ताः । एत्येवेदं गाढापुष्पद्वं भावेयव्वं' इति, 'एस गमो वंजणमीसपण' इत्यादिकः । 'अज्झपूरयं गिण्हउ'त्ति, आत्मपूरकं । 'भत्तमीसोवक्खड' कच्चरि-प्रभृति । 'निम्मीसोवक्खड' केवलमन्नं । 'अद्धाणकप्पमायण' रात्रिभोजनं । 'उद्दाइयाए' मारीए । 'जहा गंड' पिलागं वा' इत्यादिगाथाव्याख्या - पिलागं - फोडिया 'विण्णवणत्थीसु-विज्ञा-पनाल्लीषु । 'हा दुद्दु कयं कारगगाहा' उक्तगाथेत्यर्थः । 'मूलं भवती'ति चारित्रशुद्धमित्यर्थः । सुद्धा पडिसेवणा अजयणाए निष्फन्नं पच्छित्तं भवती'ति शुद्धः पाठः । 'चुडलियं व (चुडलि) वंदणागारेणे'ति, उत्सुकमित्यर्थः । कयलगमादी-कदलीफ-लादीनीत्यर्थः । वाहेन-वेगेन । पक्वतंबूलं-शटितताम्बूलः । एत्थ पव्वयओ अपव्वयंतेसु य इति पाठः । विद्धि लक्खणं-जानीहि । 'तंतुगार-लोहगाराइ' इति । तंतुगाराः-कुविन्दगाः । आमज्जणाइसु-उंजणादिषु । बिबयं-बीबकमांत रूढम् । 'निल्लेवगाइ कायं निव्वत्तेइ' इति । निल्लेवगा-छिपगाइणां ते कायं-पुत्तलिकादिकं विम्बेन निर्वर्त्तयन्तीत्यर्थः । 'लाउनालो' वोंडी तुंवकनालमित्येकार्थाः । 'संजई वा मा हत्थकम्मं'-विटस्थ योनिप्रवेशरूपम् । आवरिसंतो-छटकादिदानेन वर्पन्त इत्येत्यर्थः । उइडंचगो-वज्रकः । कांठ्ठीयं-हास्यादि । विहिंनमया-अरण्यनिर्गता । साहीणभत्तारा-स्वाधीन-भर्तृका । माउलदुहिया आभव्या-आभजइजा इत्यर्थः । अप्फुन्ना-व्याप्ता । 'ववहारो वि तेणंति । राजकुलादौ व्यवहारः कार्यः । 'वाइयजोपणं'ति । वाचं वक्तीत्यर्थः । 'अभिसेगार्यारय'त्ति, अभिसेगो-उवज्झाओ । 'अंतपए दांवि गुस्सा'तपःकालाभ्यां । दोद्धियनालियं-तुंवकबिंदं । वेअमाइसलागा-ब्राकुप्रभृति । परिसा-डनिमित्तं-पडणनिमित्तं । 'ओमुत्तितल्लयं वा' सण्पादिमूत्रेण

द्वितीयः खण्डः

खरण्टितं । 'खयं वा'-क्षतं वा' । गंधं-वासलक्षणं । 'असंनि-
हियऽपरिग्रहेषु'-अपरिग्रहेषु । 'अड्डोकांतीप' गृहीतमुक्तन्यायेन ।
'पायावच्चपरिग्रहे' पदातिपरिग्रहे । 'धरणिपुत्तो'-कुम्भकारः उड्डो वा ।
'भोग्यगुग्गुलियाणं' भौताः-भस्मिकाः । सेहासिहेति लोकरूढा ।
काण-काउडीप । 'आइमा चउरो' दंडादयः । 'मच्छियडोलाइ'ति,
डोलाः-तिड्डाः । उक (उज्झं) खणी-सजलवाउली । 'अंतोबहि
कसिण इयरं वा' इति, कसिणं-प्रधानम् अन्तः, इतरम्-अप्रधानं
बाह्यः । पासगं विले-नक्कयं । 'धुयावणं' दवावेइ' मोहं । 'परिघट्टणं
नमोयणं' बहिर्गतान्तर्गतचक्रमलाद्यपसारणम् । 'एकैकवचनं निगमन-
वाक्यमाहु' रिति । दार्वादिकमेकैकं न तु जघन्यादि । सुत्तद्धंति ।
चतुः-सूत्रेभ्यः सूत्रद्वयं व्याख्यातमित्यर्थः । किन्तु अपज्जत्तियं-लघु ।
मुहियाबन्धस्थापना यथा XXXXXXXXXXXXXXXX । नावाबन्धस्थापना-
VVV । कुयवां-वरकोउ जटिलकंबलः । 'ओज्झाइयया परिहरिया'-
दुर्वर्णत्वं परिहृतं भवतीत्यर्थः । 'रवखाइसु' रवः-कणिका तस्या
अक्षः-चालनिका । 'पयालणी कसा' तस्याः सेवनी । निभंगः-
पट्टिया उट्टणी । दुक्खीला-पाणहसेवणी । एगखीला-वहतसेवणी ।
गोमुत्ता-कंथाइसु । ज्ञसकंडा-खजूरी । 'विसरिया सरडो भन्नइ'
ग्राण सीवणी भन्नइ । अतज्जाणं गंयेज्जा-सीवयेत् । 'घरधूमे
सुत्तनिबंधो तज्जाइयसूयणदठा कओ' इति सूत्रे गृहधूमग्रहणं
तज्जाइयस्स-कुष्ठस्य सूचनार्थं कृतम् । 'पाणगपुरीसं'ति, सुरापायि-
विष्टा । पडियाणिया-थीगलं । फुंडयं संठवेइ-चुल्येकादशः ।
'एय एव गतार्थो रन्धनकल्पेषु' इति, एवं स्थितार्था पूतिर्जातव्या ।
काले वासति-वर्षति । 'वग्घारियवुट्टिकायंमि' प्रचुरवृष्टिकाले ।
उत्तणेसु-उत् ऊर्ध्वं तृणेषु । ओसाप-अवश्यायेन, विसुयावेइ-
उग्गवेइ । 'पुव्वे अवरंमि य'त्ति भाष्ये, उत्सर्गपदे अपवादपदे च ।

२०

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायै

भाष्ये-सिन्हाए ऊसाए । भाष्ये-उं डाय पमज्जंतेत्ति, रजोहरणाग्रेषु मलग्रन्थयः । उग्गमियं-लब्धं । पयडिमयं-नालिकेरिल्लही । 'सयण-समोसिगाइ' समोसिगा-प्रातिनिवेशिकाः । 'वक्ष्यमाणषोडशभंगमध्यात् अमी अष्टौ घटमानाः शेषा अघटमानाः' । 'आइन्न लहुसएणं' गाहा इत्यादिकः सर्वोऽपि ग्रन्थः, एतद् भङ्गाष्टकं षोडशभङ्गमध्यात् लिखित्वा ज्ञेयं, तथाहि - (आचीणं-लघुस-कारण-देशः प्रथमः)

तृतीय	आ०	ल०	का०	दे०	शुद्धः	
चतुर्थपञ्चम-					१	५ ५ ७ ०
षष्ठभङ्ग-			५		३ ०	५ ५ ५ १५ ०
विपर्यासः	५		५		११ ०	५ ५ ५ ५ १६ ४
प्रदर्शितः	५		५	५	१२ ४	शून्यादिप्रायः
इत्यस्यार्थो		५			५ ०	चित्तानि

यथा-अष्टानां घटमानानां भङ्गानां मध्ये तृतीयः एकादशाङ्कयुक्तः । चतुर्थः द्वादशाङ्कसंयुतः । पञ्चमः पञ्चकाङ्कसंयुतः । षष्ठः सप्तकाङ्कयुक्तः ज्ञेयः । एवग्रहणेन च तृतीयादिभङ्गानां विपर्यासः सूचितः । यतः तृतीयादयो भङ्गाः षोडशभङ्गानां मध्यात् व्यतिक्रमेणाऽत्र लिखिताः । लहुसनिःपन्नौ द्वौ एकादश-द्वादशौ लहुसनिःपन्नभङ्गकसमीपे द्रष्टव्यौ । पञ्चम-षष्ठभङ्गकौ बहुत्वनिःपन्नौ बहुत्वनिःपन्नघटमानपञ्चदशषोडशसमीपे द्रष्टव्यौ इति सर्वगर्भार्थः प्रतिपादितः । 'अंते वा' इति, रोगावसाने । 'किडियादि सड्डिया' वृद्धा । 'खपुसा पदानि चक्रपातिका च' इति, खपुसाशब्देन पदानि भण्यन्ते, चक्रपातिका च' उपानद्विशेष उच्यते । अन्ये तु सर्वेऽपि भेदाः, व्याख्या पुनःप्रे ज्ञेया । इयार्णि पायच्छित्तं भण्णइ । 'सगलकसिणं गाह'त्ति, चूर्णिणः भाष्येऽ-

द्वितीयः खण्डः

पीयमित्थं न दृश्यते, पतदर्थसंवादिनी तु 'लहुगो' इत्यादिगाथा दृश्यते इत्यर्थः । कमणी-उपानत् । पदकरः-चर्मकारः । तेणेहि ओदुम्भति-उपद्रुयते । 'समं मसिणं कलं मोडियं वा' कलं मनोरममुच्यते, मोडियं-मोटितं, सर्वेऽपि अमी समशब्दपर्यायाः । भाष्ये- 'भावओ वण्णमाउक्कं' वर्णमृदुत्वे इत्यर्थः । भाष्ये- 'अद्धं-गुलजं पुव्वं' इत्यादिका प्राक्तनगाथाह्लिङ्गना ज्ञेया । 'जहन्ने य मुल्लकसिणे तिविहे मासलहु' ति, मूल्यकिञ्च किल त्रिधा तत्रापि जघन्यके मासलघु इत्यर्थः । 'सकलकसिणे पमाणाइरित्ते' इति । द्रव्यकिञ्च किल द्विधोक्तं प्राक् । 'उवादाणं भवइ'त्ति, आजीवि-कोपायः । भाष्ये- 'घट्टयसंठवियाणं पुव्वि जमियाण'त्ति । घट्टियं निम्मोयणसंठवियाण मुहकरणं जमियाण समकरणं । भाष्ये- नियणं पायलेहणी । 'चीरायरियाए'-वस्त्रचर्यया । 'जा न नियत्तइ' यावद्वसतौ नागम्यते तावद्दशा न छिद्यन्ते । 'ओमाइसु केवडियहेउ' रूपकहेतोः । 'जो गिहत्थो पायं गवेसाविज्जइ' स निजत्वेनान्विष्यते साधोर्यस्य च तत् पात्रमस्ति गृहिण' इति, न केवलं साधोर्नि-जत्वेन अन्विष्यते यस्य तत् पात्रमस्ति गृहिणः तस्याऽपि निजत्वेन अन्विष्यते इत्यर्थः । भत्तदूठो-परिपूर्णं भोजनम् । प्रथम-पादोत्तरं 'दाहामित्ति य भणिप' ज्ञेयम् । 'द्वितीयपादोत्तरमाहे'ति, 'तं केवइयं च केवच्चिरं वा वित्तिलक्खणं' । 'नेकंतिउत्ति काउ' निकाचितमिति कृत्वा । 'कालदुगे तीताणि' मासकल्पवर्षाकालरूपे । 'ने वट्टइ' नोऽस्माकम् । 'प्रथम वयसि निविट्ठो' परिणीतः । 'निव्विसमाणो वा' परिणयनयोग्यः । कुथुंभरी-वेसणं । संताण-दूठया वा-संत्राणाय । सण्णीण दंसणत्थं श्रावकदर्शनार्थं । 'स्वतन्त्र अविरुद्ध' स्वसिद्धान्ताविरुद्धं । 'जोमा'-मांसादिरहितं 'खुल्लेत्तं'-वृष्टक्षेत्रं । 'पुइयघराओ' प्रातिवेशिकगृहात् । 'समिइमे' मंडकान् । आजीवकाः-गोशालकशिष्याः । वृद्धश्रावकाः-तापसाः ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

‘दारमपत्यादिसमुदायो कुल’ मिति, कुलशब्दस्य व्याख्यानमिदम् । भोई-भार्या । सत्तुय ओयणकओ क्रयः । ‘अह संजओ वऽलद्धिओ’ अलब्धिकः । ‘अह भदेवि एस कमो’ अभदे इत्यर्थः । उड्ड-चकादयः-ऊघटाः । ‘भारहु’दुओ’ भराक्रान्तः । ‘मायामंडली’ मातृमंडली-भोजनमंडली । ‘सरीरमाहिमाए’ शरीरसत्कारे । ‘ओमच्छगपरिहाणीहिडियाण’ अदृष्टदृष्ट्यादि-क्रमेण हिडियाण इत्यर्थः । ताहे ‘सखेत्ते’ क्रोशपञ्चकमध्यरूपे । ‘अवोच्चर्थ’ क्रमेण । ‘मूलभेदो गणो’ प्रथमाचार्यविश्लेषः । ‘कलुदिणे सुत्तपारिसि काउ’त्ति प्रभातसमये । ‘जे सुविउ’ गया’ स्वयनाय गताः । ‘लाडाचार्याभिप्रायात्’ मथुराचार्याभिप्रायेण । ‘परओ राईए चिंता’ अस्माकं अचिन्तेत्यर्थः । ‘एए सव्वे एवंपाई’ राज्यचिन्तावादिनां द्रष्टव्याः । जे पुण पढमाइपहरविभागेण असेज्जायरामिच्छंति तेसि सुस्तथमणविणिग्गयाण’ इति, कहं असेज्जायरो भवतीति यागः राज्रावग्रहणादिति भावः । ‘रयणीए चउरो जाम’त्ति, सेज्जायरो ज्ञेयः । ‘आंलजायको’ ज्ञेयः । ‘निसज्जणसंघंसणभया’ पुत्तसंघवर्षणभयात् । ‘सइकाल’ देवस्व’त्ति सकृत्कालं वीक्ष्यन्ते । ‘भारियं कज्ज’ गुरु इत्यर्थः । ‘एगंमि वा अणेगहा ठिए’त्ति, गृहे पुत्रादयो विभक्ताः स्थिता इत्यर्थः । निगडागणि मयाऽग्नी भाष्ये । भाष्ये ‘जेठाइ व जइ व’ इति, यावन्तः । समाणा-मिलिताः । ‘पिय-पुत्तथेरए वा’ सरळोडगाहा अनतिक्रमणीयवचनेष्वित्यर्थः । ‘किं वोऽसुमेहिं’ति, अकारो ज्ञेयः । ‘तां वि से सो वज्जो’त्ति, तथापि से तस्स सोऽर्द्धो वर्जनीयः । ‘घरं पडिणीयं’-गृहं प्रति नीतम् । पट्टिआ-दत्तप्रयाणाः । ‘कच्छपुडओ-जस्स कक्खाएएसे पुडो स कच्छपुडो’ । एगं कण्पागं ठावत्तु’ नायकं स्वामिनम् । ‘महो निस्साए कुभेज्ज’त्ति, अणेसणीयं दद्यात् । उव्वाओ-परिश्रान्तः

द्वितीयः खण्डः

सन् । पञ्चरेण-खीलियः । 'सुत्ताइमगाहा गतार्था रवकेण
 दधिमथनवदि'ति, मन्थानः चतुःकोणः, रवकश्चाष्टकोणः, यथा
 रवकेण दधि मथ्यते येन अनया व्युत्पत्त्या मन्थानको गतार्थ
 एवमेवापि गाथा गतार्था । 'अत्थेण निसिद्ध'त्ति, निर्युक्त्येत्यर्थः ।
 'जस्स दालिओ न फिडिय'त्ति, राजयः । 'अओ वुच्चत्थ'-
 विपर्यस्तम् । 'उवाइणावेइ' स्वामिने न समर्पयति । उवरिसेज्ज-
 तिमज्ज । भाष्ये-'धम्मकहा पणियलोभिय'ति, धर्मकथैव पणितं-
 पण्य' । भाष्ये-'सोउ' हिंडुणकहण'ति, विपरिणामणं पि ज्ञेयम् ।
 'पज्जोसवणाकाले घेच्छामो' वर्षाकाले इत्यर्थः । अत्थो उ कारणे'
 इति भाष्ये इत्यर्थः । 'सत्ती य व सो विहु न तेन न निव्विसइ' इति
 भाष्ये, न निवारयति अपि तु प्रस्थापयतीत्यर्थः । 'सपरिक्खेवे
 ठियाणं' प्राकाराद्विवेष्टिने स्थाने । 'उइडाहविरु'भणे' हस्तादिकर्त्तने ।
 'यथा तत्र तेनाहड'त्ति-एवं इत्यर्थः । 'मीरा-मेराकडणं' कुञ्जकरणं ।
 'सहीणे वा पडिच्चरिउ' हरिउ' । 'परिसीण कडाए' मर्यादया ।
 'संथारे घेप्पमाणे एमाणेगवयणे अट्टविह भंगभयणा कायव्वा'

इत्यस्यार्थो-भङ्गरूपे तथाहि-
 'सत्तमभंगे तइयभंगे वा' इति,
 बहुगृहस्थस्वाधीनां यतः ।
 'आहारकं वीओ' बहुगृहेभ्यो
 मीलिताः । 'अणप्पिणणं संभवइ'
 बहुगृहसत्कृत्वान् तासां विक-
 रणं कर्त्तित्ति बंधादिछांटनं ।
 तस्स निवेणइ स्वामिनः ।
 'अहो अकयवू' अकारो ज्ञेयः ।

एकसा०	एकगृह	एकसंथार
		५
	५	
	५	५
५		
५		५
५	५	
५	५	५
इत्यष्टौ भंगा ज्ञेयाः ।		

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

‘विहाइ निग्गयाण’ अद्वाणे निग्गयाण । ‘छेवइओ वा’ इति, चौरः । ‘नासाऽरिसाओ’ हरिसो नासिकायां । ‘निक्केयणं’ पसवणं । ‘दव्वओ वंजणजाओ’ जातानि व्यञ्जनानि कूर्चादीनि यस्य । वट्टमि ठविज्जाप वट्टो’ इति, गोलकस्योपरि कथं गोलकः स्थाप्यते ? । भूणगस्स-पुत्तस्स । ‘अहवा उउवं उगिण्हई’ति, आत्तवं । तच्च ‘तनुपर्यन्ते’ पर्यन्ते तनु-सूक्ष्मं कार्यं । ‘मा उब्भूया जणहास’त्ति, वातेन उत्क्षिप्ता । ‘खलुगो’ संखोडओ । ‘उभयवेयच्छिन्निकाइयाए’ इति, वैकक्षमुत्तरासङ्गाः, उभयपार्श्वे उत्तरासङ्गानिवद्धया । ‘सव्वो वेस उवही’ वेप इति सम्भाव्यते । ‘गणं पीठगं’ति, त्रेहवत्यां भूमौ वर्षाकाले वा ध्रियते संयतीभिश्चाभ्यागतसाधुनिमित्तं । ‘निसेज्जा ओन्निया खोमिया य’ निषीदनार्थं । ‘दंडपमज्जणीय’ दण्डकपुच्छना-भिधाना । ‘घाले’त्ति, बालः कम्बललक्षणः । ‘सूर्इ’ तालपत्राणां पलाशपत्राणां छत्रं वंशमयं । ‘कुडसीसगछत्तयं सिखिन्निखु’पकं’ । ‘संनाहणट्टो’ दोरिया ज्ञेया । ‘उड्डाहपच्छायणवारओ’ जलवारकः । ‘अहऽभत्तट्टी’ अकारो ज्ञेयः । ‘वत्थं अंताओ’त्ति, वस्त्राञ्चलान् । ‘तओ अंतो निसेज्जा’ सूत्रमयी ‘बाहिरनिसेज्जा’ पादप्राञ्छनरूपा । ‘चरिमाए पडिगाहं’ति, प्रथमपौरुष्याः चरमा इति सञ्ज्ञा । ‘दात्रसंधी’ कार्तिकमासः । ‘दोसु वि मीसेसु परंपरे लहुगुरु’ पणनं’ इति । दोसु वि मीसेसु परंपरे लहु अणंतरेसु दोसु वि गुरुपणनं’ । ‘अट्टसु जोयणेसु मूलं भिक्खुणो सपयं’ मूललक्षणं सपदमित्यर्थः । ‘उवज्जायस्स चउगुरुगाओ अट्टसु अणधट्टो’ इति, उपाध्यायस्य चतुर्गुरुकादारभ्य अट्टमे स्थाने अणवट्टो भवतीत्यर्थः । ‘आयरियस्स छलहुगाओ अट्टसु चरिमं’ति, आचार्यस्य षड्लघुकादारभ्याष्टमे चरिमे इत्यर्थः । ‘कावोडी संकाइ’ एकार्थौ । ‘अथंडिलाओ वा’ अथंडिले इति ज्ञेयः । ‘उव्वायस्स’-श्रान्तस्य । मयदंतिया मेती ।

२५

निशीथचूर्णिपर्यायाः

‘अपन्नवओ’ अशक्तस्य । ‘तिक्खसंहिणधारं’ ति, तीक्ष्णशृङ्खणधारं । ‘चन्द्राङ्गे’ इति पादयोः । ‘सुक तुंडे’ इति हस्तयोः । ‘पोमेगवां रोमे’ । ‘पउमे’ कुसुम्भकिट्टिकायां । ‘मसूचिवुगे’ श्मश्रूयुते ओष्ठे । ‘उत्तरमाणो अच्छो रेणू वा’ अकारो ज्ञेयः । ‘संजया न तडफडेज्ज’ इति नकारोऽयं । ‘सीयाणं’ श्मशानं । गिरिवडे छप्परे । ‘मुत्तसक्करापेय’ कक्कराभिर्युतं मूत्रं । ‘महासाहेया’-गर्हभी । ‘विमुवावेइ वा इति-उव्ववेइ इति भणियं हाइ । ‘तत्थेव उत्तरं’ति, पीठोक्तसङ्ग्रहे । खारतेल्लं-तिलतैलं । खाडा-हडो-पिण्डिकारूपः । ‘जंमि जोगे जंतणा’ नियन्त्रणा । ‘तक्काइ एगंगियं’ आर्यबिलं । ‘पणिय विलेवी’ जाउलिया । ‘पच्चक्खणाणे’ ति, संवरणं । ‘थूगलंभे’ बहुलाभे । ‘तस्य पूर्व न भवतीत्यर्थ’ इति प्रवेश इत्यध्याहारः । ‘ण्हाणिया साहगा’ वेढा साहगा’ पदकरा-चर्मकराः । ‘निल्लेवा’-रजकाः । ‘अत्तथ अजुंगिया’ अकारो ज्ञेयः । ‘मोहत्तिया’ यवध्रियककारिणः । ‘सिम्मा’ श्रान्ता । ‘जावसिया’ चारिवाहकाः । ‘मोयगमाइयं’ ति कदली । ‘एवं आसाहपिच्छं’ ति, हरितं । कउपूरेण उदरपूरेण । हिंगुद्धरिय-हिंगुमिस्साई डरी । ‘उल्लाएण’ सामान्येन । ‘अप्पायणट्टा’ स्फाईओ-प्यायी आप्यायनाय । ‘नेक्कंतिओ’ नित्यपिण्डः । ‘समिइमा’ मण्डकाः । ‘भत्तट्टस्स अबद्धं’ भक्ताद्धमित्यर्थः । एक्कं दिज्जा शानेत्त । ‘विवक्करा-इदांसा’ विपत्करा दोषाः । ससवत्तियं-ससऊकं इत्यर्थः । डिडिमहेउ-गर्भहेतुः । ‘पम्हुट्टाइयाण भायणं’ समर्पणं । अहिगरणं-भण्डी । ‘संज-मसारं ठवेउ’ संथिलीकृत्य । ‘वसहीए पुरोहडे’ पच्छा । गणिणी-महत्तरा । अभाज्जा-अयोग्या । ‘पांत्तीएतेण पांत्ती’-चिलिमिलिसमीपेन । ‘एवं सव्वेवु’ पुत्तशब्दां योज्यः । इमं चिन्तन्ति संयत्यः । ‘पन्नप्पइ’-नीरोणी करोति । किरियासज्जाए-क्रियासाध्यायाः । समोसियगो-प्रातिवेशिकः । ‘गोवालकंचुको’ गायत्री । जो ओतो-यत् ओजः-

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

सामर्थ्यं । 'सगारियासेवणा' लिङ्गासेवना । 'घोडिय' त्ति, मित्राणि । कणयं-नागचं । 'अहं पि ते किं न भाणउ' काव्वा । 'विनाडिकाकारवत्' विहृतानाड्यो यत्र भवन्ति सा विनाडिका-अवगायिका । निवेमणस्स-घरस्स । 'तेण गहियं' ति, तेन हेतुना सूत्रे गृहीतं पासवणग्रहणं । 'जहा उक्कारे' जहा उच्चारं आयमणं न तहा पासवणे । 'विट्टलेहि' उच्चिहेहि । 'सव्वसाह्हि (सहु) समानं' ति, सर्वसहस्य समानं यथाकृतं । 'स चेळओ' पृथक् कृतः । भाष्ये-‘अलिगाण सांहिकरणेण वा वि’ त्ति अलिकान्यायेन पापं क्षीणमित्यर्थः । भाष्ये-द्वय-दैवः । भाष्ये ‘तद्वि-सितेविण्णट्ठा’ अणट्ठा अकारो ज्ञेयः । पञ्चमोद्देशकस्य-यथा-पडळा-डगा-ग्रन्थभेदकाः । 'विलिपण देससव्वण्णहणं' ति खलिप जुगुप्सादिके । 'परियासिउं-वासयित्वा । सिंहे-सिंभे । पवहणं' वावरणं । 'उद्धोरणां' स्थूलजङ्घः । पइं पतकउं । मंगयालीप धर्मतारणं । 'विकरणमपि' अचेतनं । विचित्ता मुपिताः । भाष्ये 'उद्धरे' इति, कोण्टादिगतं धान्यं प्रचुरमस्ति न च तेषां स्थगनमस्ति । भाष्ये 'पुच्छे अवरंमि य परंमि' त्ति, उत्सर्गपदे अपवादपदे चेत्यर्थः । 'कलमापिका वंशदण्डवदि' ति । कलमापिका स्थानविशेषः । कायमाणमंडवां-कवाण मण्डप इति ख्यातः । 'पुव्वण्हे अपट्ठविप' स्वाध्याये । बहुकारा वाहारी । उल्लो-इयं-धवलितं । 'कुलिया कुडड' मित्येकार्थी । 'सीतभरोसाय उज्झं कखणी भन्नइ' त्ति । सीतभरो-जलकणाः ऊसाय ततः जलकणिका ऊसयुक्तो वातः लोके उज्झंकखणी भन्नइ । भाष्ये 'अहवविमुद्ध' अकारो ज्ञेयः । अणिसेउज्जं-यो निप्रद्यां गुरोर्न करोति । 'एगट्ट भांयणं' ति, सह भोजनं एगट्टा इत्युच्यते । आसवणा-उपशमनं । परियहंति-सूत्रं परावर्तयन्ति । भाष्ये 'बारस य चउक्वीसा' इत्यादिगाथायां द्वादश द्वाभ्यां गुणिताः चतुर्विंशतिः, द्वादश त्रिभिर्गुणिताः षट्त्रिंशत्

२७

निशीथचूर्णिपर्यायाः

इत्यादिका भावना कार्या । दुट्टाई दुदाता सिसवादि शिशपा । 'रयण-
हरणं दंडियं' वृत्तां, 'सर्विष्टं वा लाउयं' सवृन्तं तुम्बकं । 'सइहीयरो'
भागिनेयः महागिरेः । 'कोसंबाहारं' कोसंबदेसं । 'साहूहि वि सिट्टं'
कथितम् । 'अंया दमिला य' देशविशेषाः । 'ओयविया' साधिताः ।
'रहागुज्जाणे' रथयात्रायाम् । वडदिसा उज्जेगी । 'पूइया' कंदोइया ।
भंतु' भंजिऊणं । 'पोरपमाणं' अंगुष्ठपर्वणि अङ्गुलिकायां दत्तायां
यस्यात् । 'उंडया' मलग्नन्थयः । अणायचउजाए-अज्ञातचर्यया ।
'जलहर पलंबणे' ति, दांभावा । बाहिरनिसेज्जाए' ति, उपविशन्
पादपुच्छने । 'अवसन्वाइ' ति, अपसव्यादि वामावर्त्तादीत्यर्थः ।
'मुंजपिच्च' मित्येकं पदम् । अंचियं-पूजितम् 'आउभाडाउ परेण' यत्
हस्तेन न प्राप्यते । बलवा-बेसरी 'अइढाकंतीए' गृहीतमुक्तन्यायेन ।
सिज्जिलिया-गुरुभगिनी । पभायवरिसे प्रभाते वर्षे वर्षाविरसे ।
संजांगमवेक्खइ मुखौण्टादिम् । 'आउस्सइ' सव्वाउ-वीसइभाग सहियं'
ति । सर्वायुषोर्विशतितमभागेन सहितम् । 'पाणाइणामलस्स' ति, पाणं ।
'तंतुगयं' अभिनयवस्त्रम् । 'गामिया' आरक्षकाः । नो पल्लिधइ परिहइ ।
'आंचूला' अवचूलाः । 'कायाणि' मणिप्रभारत्नतडागजलरक्तानि
'द्रुते वा काए' काचे । 'दुणुल्लाउ अब्भंतरहिते' इति, पूर्वोक्तात्
वृक्षविशेषात् प्रधानपट्टसूत्रे इत्यर्थः । 'कायवोवक्खोओ' वक्खा
रूढा । पारसासंज्ञाः कम्बलाः । 'वग्वाइणं चित्तगचस्मं' एकार्थी । भाव्ये
'आहारमंतभूस' ति, अन्तर्भूषा इत्यर्थः । 'भल्ली-घरकइणं' यथा
विष्णुर्भलिना हतः तादृशं च तीर्थमस्ति सोमनाथे । 'कूरचारगो' नाम
राया संवटंतमि उच्चाले । संवट्टे-नवावासे । 'कपुवरि' कम्बलोपरि ।
'वारवारणेण' वेलया वारया । 'चइडगा' कमडगा । 'ओमेण' श्रुल्लकेन ।
'तया विसाइणा' त्वचा । 'उदित्तगादि' पलीवणाइ । 'पडालीए' पत्राडीए ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

विकरणं-लवनम् । 'ईसत्थं' धनुःशास्त्रम् । 'उक्खंदो' धाडी । सप-
 च्चवायमागासे' यत् इत्यध्याहारः । दारिदुं-द्वारस्थं । भतट्टिया-
 भुक्ताः । 'नित्थरं' निरंतरम् । 'जाउप्पन्ना' जात्युत्पन्नाः । 'एगयरो-
 विण' एकतरभद्रके । 'अणुप्पण' अनुप्रगे प्रभाते । 'कप्पट्टगस्स
 नियंसेइ' कप्पट्टगे उवगरणपरिहणविहिं वंसेइ । 'पुरोहडा' छिडी ।
 'लोयकरा' ण्हाविया । 'आउज्जोवण वणियाइ' त्ति अप् उद्योत वणि-
 जादयः । 'मुइआं' जातिसुद्धो । 'निभमेत्तं' निम्भं । भाष्ये 'पडिणीयउ
 गिहीणं मल्लियइ गिहिं व आणइ' त्ति, प्रत्यनीकसंभवे गृहिषु संश्लि-
 ष्यते गृहस्थो वा आनीयते । 'दिव्वे देहजुण' मनुष्यादिशरीरं मृतं
 व्यन्तराधिष्ठितम् । भाष्ये- 'निधसंसी' नृपस्यांशो भागः । निवनीस-
 सामन्नो-नृपनिश्चासामान्यः । 'उक्कुड्ड' त्ति, क्षिप्तानि । रण्णो वाऽ-
 विइण-अविदिते । उज्झाइओ मि-मलिनोऽस्मि । 'विलेवा विरोहि'
 रब्बायाः विरोधि । पोगलं-पिसितं । भाष्ये 'उव्वा (क्वा) ऊ पढमदिणे
 विइया एगेसि तो पंच' इति, एकेषां मते पढमदिणे उव्वाओ-श्रान्तः
 तेन द्वितीयादीनि दिनानि गृह्यन्ते ततः पञ्च जायन्ते इत्यर्थः । उइ-
 क्खंति-पडिक्खंति । 'अकयदारसंगहा'-(अ) कृतदारसंग्रहाः । 'वृहत्तरा
 रक्तपादा-वट्टा' मार्गात् वृहदन्तरा रक्तपादाः वट्टा जन्तवः भण्यन्ते ।
 मार्गात् अल्पान्तराः (अल्पतरा) लावगा उच्यन्ते । सिलोकः-श्लोका ।
 'वरमम एयाओ आयट्टा भावियाओ' इति, आत्मार्थमद्यापि अभाविता
 अतस्तासां विश्वासार्थं मलिनबद्धा व्रजति । 'भोइय घाडिय' त्ति,
 भोगिका-ठकुराः घाडिया-तन्मित्राणि । 'घट्टेमां निच्च उवरिं'
 दीर्घा वयं इत्यर्थः । अकर्णश्रुतेन-अश्रुतेनेत्यर्थः । 'हि (तादि) त्ति' न
 याणसि तुमं हियमहियं वा इत्यर्थः । भाष्ये 'अम्हे खमणा न गणी'
 ति, क्षपका वयं न गणयः । 'अल्लगफलाइ वा' कुभारिपत्राणि । 'दव्वाहा

निशीथचूर्णिपर्यायाः

धणुं आहियं जीवा आरांविया' इति पाठः । भाष्ये 'तज्जाइपण' तज्जातदोपेण । अब्भुच्चओ-अतिसंस्करः । अमणुगइया पच्चोणी निग्गमणं एकार्याः । 'आसियाविओ' हृतः । 'आत्मान्तेन' आत्मस-
 म्मुखम् । वच्छओ विवाहेंडलो' भयालुः । सपच्चवो-सार्वज्ञः । 'तहावि साहू'-भक्ष्यम् । 'जे पढमिल्लेसु तिसु भंगेसु अव्वत्ता तिण्णि भणिया' इति, आश्रयणीयचतुर्मेह्मयऽरेक्षया एषां प्राथम्यं न तु स्वस्थानापेक्षया इत्यर्थः । 'आहाइयं' त्यक्तलिङ्गम् । 'तम्हा असं-
 विग्गेसु न निक्खिवे' अकारो ज्ञेयः । 'मुयमायडिभयं' ति, मा मृत-
 मातृङ्गम्भक्ष इव । भाष्ये 'न मे गुरु सो उ' इत्युल्लेखेन स्वयमपहारः
 स्यात् । चंडिओ-हैरिः । विफालिप-पृष्ठः । हिज्जा- प्रभाते । 'पवंकुणं कोट्टि' एकार्या । विइउं-वेदयितुम् । अपोहंतं-अपह्वंतं ।
 'जाइसरणं' जातिः किमिति न स्मारितेत्यर्थः । भाष्ये 'समीखलुपहि'
 स्त्रीजडिपत्रैः । ...मच्छियं आलोच्य । 'अवहडो' असारः । अत्र
 'गण असंभोइय' स्ति, अकारो ज्ञेयः । बारसाहाए' द्वारशाखायाम् ।
 'पच्चाओसे' प्रत्याक्रोशेत् 'साहाणुसाही' महाराजः । 'आकोप्यमाणं'
 आकांप्यमज्ञो (मान) । पडिदुगदेसं-पादचारदेशं । लत्ताहि य-पट्टयाहि ।
 'गीओमहं' ति, गीतार्थोऽहं । अरुहा जोग्याः । 'वट्टमाणिं' वार्त्ताम् ।
 धरितिसि त्रिभिः । 'नाए' ज्ञाते । 'अंचियकाले' दुर्भेदे । 'मज्जियकूरं'
 सिक्खरणि कूरां । 'पणावेइ' दौकयति । 'तेवत्थेण' पाद्रेण । तिसु
 लहुगो गुरुगो' स्ति गतार्थमिति, एतत् गाथापदं व्याख्यातप्रायमित्यर्थः ।
 अह उड्ढेण अट्ट घरय तिरियं चउरो इत्यादिकाया ग्रन्थपद्धतेर्भाविनार्थं
 यन्त्रकमिदं लिखितं ज्ञेयम् । तिसु लहुओ गुरु एगो तीसु य गुरुओ य'
 इत्यादिगाथार्थो यन्त्रके भावनीयः । 'लहुगो गुरुगो मासो चउरो
 लहुगा य हुंति' इत्यादिगाथापि यन्त्रकात् ज्ञेया 'आयाणस्स' आद्रहण

निःशेषसिद्धान्तविचार-पथमि

जयण	जम्मा. १ शु	सु. २ २	विगि०३ २०	आइयण २७॥
अजयण	२७॥	२७॥	७॥	३०
पत्तभू	३०	३०	३०	४
अपत्तभू	४	४	४	४१
दुजायण	४१	४१	४१	६
अउजा०	६	६	६	४१
अदूजा०	४१	४१	४१	४२०
वारजा०	४२०	मू.	५५५०	५१०

स्य आपञ्ज न य पांचछत्तं' आपिबेत् न च प्रायश्चित्तं । 'निर्व्वेसवुद्धी' निःकाशनवुद्धयः । अन्येषामर्थपौढ्यां शिष्यं व्यापारयति इत्यर्थः । 'अत्यपारसीप सीसं वावारित्तं' इत्यस्यापि हि । कप्पानो-अनुष्ठा-नकारापकः । 'मायाणुयवांदुदसरिच्छा' अज्ञाः । 'अणोभट्ट' अमगियं । 'उच्चउण्हे' उच्चं दिने । अहहे.....यगे वा अद्धसीसी । भाष्ये 'मइलकुवेले' इत्यादि गाथायां साणां-मन्दपादो नरः शुष्क(कल)पादो वा । काणिट्टघरे वा...विते इत्यर्थः । चोप्पगसमीवाओ-हेरिकात् । 'तवस्सिणां वि गर्व्वं' तपस्विनांऽपि गर्व्वम् । केयगा-रूपकाः । 'मइ भत्तं' मूल्यम् । 'सूयगेहि' पिशुनैः । अहिन्नवसा खली वंझा वा' इति, खलीव खडीपर्यायः ततः अहिन्नवसाशब्देन च खडी वंझा वा उच्यते । 'पलालखेला' निःसारपलालम् । 'कइय' क्रयिकः । संगच्छावणे-द्रव्येण समाधिकरणे । कंतामहावणियं-धूलिछड्डावणं । चीरेण दहरिय-बंधित्वा । वमला-द्रुमाः । विंटा-देवकुलिकाः । थली-देव-द्रोणी । आसाढो-पढमपाउसो मतान्तरेण भण्यते । भोमोदगं-भौमं जलम् । 'उब्भिज्ज-बीय-सावण्हि' ति कांद्रविया चूडइल्लाः तासां

निशीथचूणिपर्यायाः

चयैः । उवङ्गउद्देहिया । ‘पडोयारो’ परिग्रहः । ‘सवीसइराइ-
 मासदिवसेषु’ त्ति, सवीसतिरात्रिकदिनेषु इत्यर्थः । साहगं नक्खत्तं
 भव्यं । ‘चंदवरिसं’ अनभिवर्द्धितमासं वर्षम् । ‘अहिगमासगो पडइ’
 चट्ठीत्यर्थः । ‘गाहो’ नरः । ‘भाणगां’ भंभिओ । सस्से-धान्यानि ।
 ‘हत्थप्पठायीभूओ’ व्याकुलः । ‘संभट्ठा’ सम्भाषितः । ‘अवज्ज’ त्ति,
 अवज्ञा । ‘आवकप्पे’ आपत्कल्पे । भाण्ये ‘अविगडियफलं’ अनालो-
 चितफलम् । सरसरस्स-अतिशीघ्रम् । असिण्ण-दात्रेण । डालीओ-
 राजिकाः । भाण्ये ‘नवि सिंगपुंज्वाला’ इत्यादि गाथायां सिंगादीनि
 संस्थानानि । ‘सुजवसनीरांगायाः’ सुचारिताया नीरांगायाश्च गोः
 तानि रोमाणि न दूष्यानि ‘सेसंगरुहाणि हाणीए’ त्ति, शेषाङ्गरुहाणां
 हानिः शोदनं कार्यमिति गाथार्थः । वब्भामगा-हिण्डकाः । ‘पटुप्पाइत्ति’
 पश्यन्ति । वासकप्पं-गलङ्कम्बल इत्यर्थः । ‘समप्पावणियं’ समाप्त्य-
 र्थम् । ‘छिन्नाच्छिन्नद्वाण’ त्ति, छिन्नः-परिमितः, अच्छिन्नो-महीयान् ।
 ‘भट्टिमाइयासु’ भट्टिः रज्जकद्रव्यविशेषः । ‘वाल्लिभद्गंडियाए’ त्ति,
 वृक्षविशेषः । ‘कारणे न निग्गया’ नञ् । ‘उमंथग पणग’ त्ति,
 पश्चात् । लल्लुक्कं-घोरम् । काहावणा-द्रुमाः । ‘उब्भामगखेत्तं तंमि’ त्ति,
 विहारक्षेत्रे । ‘विहरंते चेव भायण’ त्ति, विहारं कुर्वणैः । पुव्वदारियं
 पूर्वदिक्द्वारकम् । ‘असिख अवणयणेण’ अशिवापनयेन । कुवोसहाइया
 -कुपौषधादि । थलीसु-देवद्राणीषु । ‘खाउसयाए’ बलिष्ठया ।
 ‘कांवेणयविइज्जा’ कौपीनद्वितीयाः-कच्छांटकद्वितीया इत्यर्थः ।
 ‘पज्जालिय विज्झावणे’ उज्झवणे । ‘हारित्तिगराइणो’ अपहरतृराज्ञः ।
 ‘लोलगे काउं’ निगोलकान् पिण्डकान् । मत्तगा वट्ठाविया भृताः ।
 ‘अट्टकुलवमेत्तसमियाए’ कुडवमात्रकणिकया । भाण्ये-‘उभयपगासो
 पठमो आई अंते य सव्वतमो’ इति-पश्चार्द्धव्याख्या-उभयपगासो

३२

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

पदमो, यतः दिवा गृहीतं दिवा भुक्तं, द्वितीयो दिवा भुक्तत्वात्
 आदौ प्रकाशः, तृतीयो अन्ते प्रकाशः, चतुर्थः सर्वतमः सर्वान्धकारः
 रात्रौ गृहीतभुक्तत्वात् । 'विवित्ता' मुषिताः । चक्रय(ध)रा' दर्शन-
 विशेषः । 'अद्धानकप्पाइ' मार्गोपकरणानि । 'पलंवाइविकरणा' फल-
 कर्त्तनानि । केवयादिडम्मा । 'आइत्तियाण' त्ति, जेसि सत्थां
 आइत्तो ते आइत्तिया । 'जंदी-हरिसां' येन भक्षितेन शक्तिः स्यात् ।
 'लुंटागा' लूषकाः । भाष्ये- 'कडवाला' गृहरक्षकाः । भाष्ये-घडा-
 गांठी । भाष्ये-अत्थारिया ल्हासिया 'तर्कितपरंपरा' भक्षकजन्तुपरम्परा
 यथा-मक्षिकाया गृहकोकिला तस्या मार्जार इत्यादिका । 'कण्डुगाइ'
 काररूपं । 'निवेयणचखवणसेणं' ति, चरुः-पाकः । भुक्तव्याकरणवत्
 -तथाविधोच्छृङ्खलवाक्यवत् । 'जहा नितो जीवदयत्थं पमज्जइ
 जाव छन्नं' ति, यावत् छन्नम्-आच्छादितं उपरि स्यात् तावत्
 प्रमार्जयद्भिर्गन्तव्यमिति स्थितिः । 'गिहिमत्तसेवणे' गृहिभाजनसेवने ।
 'ईदृशप्रमाणस्य दूषणे न दोष' मिति, नञ् । 'पीहगाइ' स्तन्यादि ।
 आवस्सगकरणं-पडिकमणं । 'अज्जा संकामितो नत्थि पुइढो असंको
 तो संकामिस्सइ त्ति, अज्जा पव्वाविति' अग्रे अशङ्कः आर्या-
 सङ्क्रामको वृद्धो नास्तीति तो-ततः प्रव्राजयन्ति । 'समाउक्कं' चोरवं ।
 'भूणिया' पुत्री । 'उवगरणोवघाण' जलधरोपघाते । थिबुयेहि य-
 बिन्दुभिः । कंचिच्चो-नपुंसको । वडुवगो-वडहंडः । 'अपरिहत्थो-
 अदक्खो । परियट्ठति-धारयन्ति । 'कग्गिसंनिकरिसे विलयइ' अग्नि-
 समीपे विलीयते । भाष्ये-छेवगा असिबं । महुरकुंडइला-जातिविशेषः ।
 भाष्ये 'कोट्टिबं' सिम्नम् । अन्नहा वि चारिज्ज ते उक्तव्यत्यायन ।
 भाष्ये 'कण्हवणिण्या' महिषी । दोच्चविरुद्धं-दौत्यविरुद्धम् । सेल्लयं-
 भक्षिया । 'अइरुहो रसवीरियं' अतिरौद्रो रसवीर्यम् । 'सिज्झियाइसु'

निशीथचूर्णिपर्यायाः

पाडोसिणी । 'सो वि पडिवद्धो' घाइओ । करणीव-करकस्य ग्रीवा । चक्रियादि-घञिओ । झंझडिये अदीयमाने रिणे वणिपहि इत्यर्थः । अवंजणजायं-अजातकूर्चम् । असावण' अश्राविते । 'फासुगाहारं धरंति साधुमिति शेषः । 'साहूण निवेयाविज्जइ'-पवेयाविज्जइ । 'महव्वयं अइक्कइ' उच्चरइ । 'महव्वए सगिं कइदित्ता' सकृत् । संचिक्खाविज्जइ' पडिक्खाविज्जइ । 'पवज्जाए अलो'-समत्थो । पिंडाइ कप्पिओ'-भक्तादेशानयिता । 'अंवाइएसु फलेसु सुत्तं' आचाम्लं आछणं । सुंटीए गुलो-गुडसुंठिरित्यर्थः । 'बिहेलयहरित्ती' बहेडक हरीतकी । 'सहसख्या'-सहसात्काररोगेण । 'विज्जुखायं'-विद्युत्कृत-गर्ता । एसकालं पडुच्चा' एष्यत्कालं-भविष्यन्तम् । भाष्ये 'निस्स-ट्ठगलधरणं' तैलस्य । 'पढमबिइएहि छइडे' ध्रुधापिपासाभ्याम् । कल्लाणयं-चक्रवर्त्तिभोजनम् । 'जांगं करेमा' योग्यं भोजनम् । भाष्ये 'समाहए' समाधिनिमित्तम् । 'परिक्कोसां य जायणे' याचने क्लेशः । भाष्ये 'परिछिया' परीक्षा । भाष्ये 'मा तुर' मा त्वगे भव । हिडिउ बइले काए' बलीबई कोपोर्ती च । भाष्ये 'मज्जे दव्वे' मेधाई द्रव्यम् । 'समाहिकामाण उवहणिउं' दौकित्वा । भाष्ये-ज्झुसिओ सेवितः । 'झांसज्जइ' दीयते । 'नवतगजीणं संवरंति' प्रत्याख्यापयन्ति । विहं-गिओ-कृतहस्तादिविनाशः । भाष्ये-'पढमे पगयं सिया बिइएँ-प्रथमे भक्ते कदाचित् द्वितीये पाने । भाष्ये 'निहेसानिहेसे' कइदि विरुद्धी । भाष्ये 'अणुलोमा पडिलोमा दुगं तु उभयसहिया तिगं हाइ' अनुलोमप्रतिलोमोपसर्गा द्वयं उभयसंयोगे निक्षिप्ते त्रयं स्यात् । भाष्ये 'पुरिसहेसिणि कन्ना रायविइन्ना ण गेणहेज्जा' पादपोपगतं प्रकटशरीरं सलक्षणं धीक्ष्य पुरुषद्वेष्टिणी कन्या राजवितीर्णा न गृही-तेत्यर्थः । कालासगवेसिओ नाम मोगल्लो' नाम शैलु । 'खइओ

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

तिरत्तेण' प्रहरत्रयेण रात्रेरित्यर्थः । 'वाञ्छीसमाणुपुच्छि' उपसर्गा इति शेषः । वत्तीस घडा' गोठीत्यर्थः । तन्नाईहि-वसादिभिः । 'मिगेसु य' अगीतार्थेण । सापइ आस्त्रादयति । 'तस्सोवरि गंडपपसे' गले । सुइमाणमेया-सकुमारभेदाः मेहायुगहणं त्ति, मेघायुः । 'प्रमाणप्रमाणेन तिपमाणा' वक्ष्यमाणेनेत्यर्थः । 'उफोसणाइ' अब्भोगां । उक्कइमाइणा' उक्कहियाइणा । 'आहारेइ-पंडुरोगाइ संभवे' खडियाइपुढवि आहारे पंडुरोगादिकं स्यात् । 'घंटिकरडाइ' करोडिया । 'पक्कभोमं' भाण्डम् । भाष्ये 'सव्वे वि लोहपाया, तसनिफन्नं' पुरुषैर्लोहस्य उत्पाद्यमानत्वात् त्रसनिःपन्नत्वं, पक्वभोमेऽपि त्रसनिःपन्नं पुरुषैर्व्यापार्यमाणत्वात् । भाष्ये 'वट्टखुरे य' तुरङ्गमः । दग्धुत्ते-ईषद्भुक्ते । अवहे पाणिणं ति-अवहंते गृहिणांऽन्यासनग्रहणे प्राणिवधः । 'दारेण वा' द्वारेण । वई वा-वाडी वृत्तिः । 'अट्ठापवं देइ' परमार्थवृत्त्या वैद्यमुपदिशतीत्यर्थः । तस्संदिट्ठो-सामिसंदिट्ठो । 'चेलवंतीभो' हसन्त्यः । 'उद्धिक्खइ' पडिक्खइ ततो गृह्णातीत्यर्थः तृतीयादिषु न प्रतीक्षणीयं-नैव ग्राह्यमित्यर्थः । मुहकाणुयाण-मुखकाणिना । 'वियडं' प्रकाशः मंडवः । निक्का-कूलहः । करटः-काकः । धावेवाहियालीण 'भंसुरलाण' धूलहडी । 'गिडुगाइसु' वडाइसु । बहुवरपरियाणं' बहुवरगमनम् । 'आस-यंते' इत्यादि व्याख्यानं 'साइज्जइ' इत्यस्य । 'भागवियावडां' भागव्यापृतः । 'घडळ्ळिमाई तुवरा' ताहितुवराः स्युः । 'लाउपञ्जीहि' तुंवकैः तृणविशेषैश्च । थामे-स्थाने । 'घाडिण' मित्तेण । 'तरपन्नं' तरणपण्यम् । 'पासाणजलं' पाषाणजलम् । 'संडे वा' उत्तारपाषाणादयः । गारा-गासिरिसिगाणि' त्ति, यकाभिर्गृहं लिप्यते तत्सदृशानि । 'पाडिपहिय' प्रातिपथिकः । तं वेठावेइ-परिभावयति । 'पगाभांणेण' एकत्रमीलनेन । 'सगडमादेसेण' शकटादिव्यूहादेशेन । 'छिद्रगुडो' द्रव्यगुडः । सुत्तं

निशीथचूर्णिपर्यायाः

मज्जे' आचाम्लम् । 'अमणुग्गइयाइ' त्ति, पच्चोणीशब्दस्यायं पर्यायः
संमुखगमनम् । 'धुसिउ-समोसिओ' पाडोसिउ इत्यर्थः । 'पणत्तो'
नीरोगीभूतः । 'कण्हवेण्णा' इति वा भीम भीमसेनवत् । 'संकरजड-
मउडे' ति, भावार्थोऽयं-चन्द्रतुतेन कृतेयं चूर्णिः । 'अइस' त्ति,
सार्थतप्तिकारकः । 'आहारगसंखडीए' मीलनसंखडीए । 'उलंवगपायं'
उद्धरितपात्रम् । 'जालागद्धा' लूता । 'मंदक्खेण' लज्जाए । कुलालं
कुंडं । विट्ठाभट्टो-परिचितः । गंमुणिगाइफला-ग्रामणी-तृणविशेषफ-
लानि । 'मोयस्स मुहस्स अवणयणं तुंवगगिरस्स । नट्टं वा अडाडाए
अडुमडुग । 'मीराए' चुल्लीए । 'सोया तं करीसखड्मि मिलिया'
श्रोत्राः प्रतिगत्ताः तां करीसखड्मां मिलिताः । 'वच्चंतस्स भंगरयण-
मेया इमे-दिया गच्छइ पंयेण उवउत्तो सालंवां । पपहि चउहि पपहि'
इत्यादिग्रन्थस्य 'अट्टगचउककुदुगएकगं च लहुगा य हुंते गुरुगा य' इति
भाष्यगाथापूर्वार्द्धस्य च भावना एभिर्महगैर्विधेया-एवं वितीय

दि. पं. उ. सा								
१				९	५			
२				५	१०	५		५
३			५	१	१	५	५	
४			५	१	२	५	५	५
५	५			१	३	५	५	
६	५			५	१	४	५	५
७	५	५		१	५	५	५	५
८	५	५	५	१	६	५	५	५

अट्टगेवि पंगंतरा सुद्धा' इति
षोडशमध्यात् । द्वितीयाष्टकेऽप्ये-
वमित्यर्थः । 'विइयतइयपंचमनव-
मेसु एकं संठाण पछित्तं भवइ'
त्ति, षोडशानां मध्ये द्वितीय-
तृतीयपञ्चमनवमेष्वित्यर्थः । 'छदि-
सिया' इति, ऊर्ध्वाधः पूर्वादिषु

गमनसम्भवात् विदिशिगमनस्याऽसम्भवात् एकपरमाणुत्वात् । 'पच्छा-
कडो जिओ' पराजित इत्यर्थः । 'वाजोगपउत्तेण' वाग्योगप्रयुक्तेन ।
'डिगरा-पायमूलिया' पाउलानीत्यर्थः । 'विलंकेण' मांसेन । सोडो-
मद्यपायी । वाउलणा-व्यावर्त्तना । 'धिधिकओ निछुदां' धिक् धिक्

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

कृतः । 'दारुदंडयं पायपुं डगं' रजोहरणं दारुदण्डयुक्तम् । 'चियत्ताओ' रोचकाः । विसर्पियं' विक्रोपितम् । 'समिया' कणका । 'सुसियप्पसियं' कणका सृषिता सती अप्रदेशिका जाता । 'चिधियं' चिह्नितम् । 'उब्भामगं' पारदारिकम् । भाष्ये 'आणादिरसत्ति,' आज्ञादयः रस-गृद्धिश्च स्यात् । इत्यराभिषेकेन आचार्यपदे अभिषिक्तः यः स इत्यराभिषेकः कियत् कालं यावत् । 'अज्झवपूरयं' उदरपूरणम् । उग्घाइयं-प्रासुकम् । कुसीलयाण ते-तव सत्कवादयितृणाम् असमाणा-असमीपस्थः । आभिआपज्ज-मंताहिद्वियं करेज्ज । 'कप्पं काऊण' जलेनेति शेषः । भाष्ये 'अन्नद्ववणद्व जुन्ना' अन्यायाः स्थापनार्थं जीर्णा । पञ्चदशं हेरो पर्यन्तगाथाया अर्थो-भावसुतेन कृता चूर्णिणः । यतः रविकिरणनाम भाः, अकचटतपयसा इति वर्गैः सप्तमवर्गान्ता-क्षरो 'वा' इति नाम गृह्यते । 'पंचसयभोइ अगिणी' भोइ-मार्या । सप्तधारा नाम तीर्थम् । भाष्ये 'पुच्छअच्छीणि' मर्दय । निकाण्ड-निकाचयति । 'दलियं' ति, शिष्यलक्षणं द्रव्यम् । 'सुहदुक्खावसंपन्नो' अस्मिन् ग्रामादौ सुखेन दुःखेन वा स्थास्यामः इति यो वदति । केणओ-ज्ञावकः । 'मगोवत्तंपन्नो' मार्गं यावत् सुखदुःखयुक्तः भवद्भिः सह यास्यामः । 'गुरुसज्जिलए सज्जंतिप य' इत्यादिगाथा-व्याख्या-गुरुसज्जिलओ-पितृव्यः, सज्जंतिओ-घाता, गुरुगुरु-पितामहः गुरुस्स नत्तू-पोत्रकः । 'माउमाया' इत्यादौ मातुः सत्का माता, पिता, घाता, भगिनीत्यर्थः । वटगो-भागः । 'आयरियं आभिधारेउं' चित्ते कृत्वेत्यर्थः । 'खलुगो'-संखोडओ । गुल्लगमाईहि-गुटिकादिभिः । 'पत्थ छत्तीतुत्तरसयदिवसे पारंचियं पावइ' ति । तथाहि-सत्तदिणे पंचलहु, ततः पञ्चगुरु, दशलघु, दशगुरु, लघुपञ्चदश, गुरुविंशति, लघुविंशति, गुरुपञ्चविंशति, लघुपञ्चविंशति, गुरु, लघुमासु, गुरुमासु,

निशीथचूर्णिपर्यायाः

चउलहु. चउगुरु, छलहु, छगुरु ततः चउगुरुछेओ, छलहुछेओ, छगुरु-
छेओ एतेषु एकानविंशतिपदेषु प्रत्येकं सप्त सप्त दिनानि. ततः त्रय-
त्रिंशदुत्तरं शतं, मूलाऽनवस्थाप्यपारश्चितानां च एकैकं दिनं ततः षट्-
त्रिंशदुत्तरं शतं ज्ञातमित्यर्थः । पिन्नाओ-खलः । ‘अणागओमासिय-
सुत्तथेण’ अनागत आमाकालाश्रितसूत्रार्थेन सूत्रस्य तत्कालप्राक्तन-
त्वात् । मोरंडाणि-ककरिगाणि । भाष्ये ‘समणि सत्तट्ठ’ सप्तमं
प्रायश्चित्तम् अष्टमं चेत्यर्थः । दुपुथं-चलम् । कुरिटो-मुंडहरतः ।
बाहुसीसं-स्कन्धः । कलाइण-कलाचिकाभिः । सोत्थियागारो-स्वस्ति-
काकाः । भाष्ये ‘तिन्नि कसिणे जहन्ने’ इत्यादिगाथायां जघन्येन
कल्पाः त्रयः, मध्यमाः पञ्च, सप्त पुनः उत्कृष्टा इत्यर्थः । वोसट्ठेणं
ति । टकारपाठः । ‘पढमदोच्चंगाई’ प्रथमशालनकानि । बाहतेण-
व्याधाः चोराश्च । ‘सपडिग्गहमायाए’ सुप्रतिग्रहकमात्रया । ‘अगणि-
काइयाणि’ दंडदाणि । ‘वग्धाग्गिवासे’ अतिवृष्टिः । ‘अव्वागडो’
अविशेषितः । ‘दढसांइणण’ दढसौहृदेन । वाताहरा(डा)-आगन्तुकाः ।
बाहफांडा-बहुभक्षकाः । परिसंथियं(पदसंधियं)-शीतलीकृतम् । दीवि-
गा-आहारविशेषः । डिंडका-नर्तकाः । ‘लंवेऊणुत्तविहिं’ उक्तविधिम् ।
उज्झिमिया-परिसाटिः । नायमाइणा-ज्ञाताधर्मकथादिना । एक्का
निसेज्जा-आसनम् । उवाइणावेइ-लङ्घयन्ति ‘कण्णे वा उज्झियं’ ति,
वह्ने । पंच उस्सासकालियं-नमस्कारपदपञ्चकं चिन्तयतीत्यर्थः ।
‘भासो’ त्ति सकुंतो-पक्षविशेषः । ‘ओमे न पुच्छइ’ लघुः ।
पालकुंचइ-अन्यथा कथयति । ‘अदिन्नाए गारत्थिगभासाए’
अगारभाषया तीर्थकृद्भिरदत्तयापि । ‘वट्टं वोरं खुज्जा अंबिलिया’
इत्यादि असम्बद्धवचनानि, न किञ्चित् सिद्धान्तमध्ये इत्यर्थः । मास-
थंबो-माषस्तम्बः । ‘सतसट्ठि चुण्णियाओय’ चूर्णिता इत्यर्थः ।

३८

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायै

तीसाप तिहीहि' अत्र तिथिशब्देन वारो अभिप्रेतः । 'तीसं तिही' वाराः । वसतुल्ला इति, बलिवर्द्धतुल्याः । 'मूलुत्तरागाहे' त्यत्र 'मूलुत्तर' तद् चेव य आलोयण नवरि विगडिप इमं तु' चूर्णि अनुसारेणायं पाठः सम्भाव्यते । छुडकिंकटकं-रिंगीणीकण्टकम् । 'इसिया कंडकं' सरवधिसरः । भाष्ये- 'सो हेऊ अत्तो जेणालियं बूया' इति, आप्ता येन अलीकं न वदेत् । सई नाम विशिष्टा शस्यसमुद्धिः । तिचउपण-अट्टमवग्गे तिपणगतितिगक्खरा व ते तेसिं' इति, तृतीयः चवर्गः, चतुर्थः टवर्गः, पञ्चमः तवर्गः, अष्टमः शषसहेति, एतेषु यथासङ्ख्यं तृतीयपञ्चमतृतीयतृतीयाक्षराणि गृह्यन्ते जणदसरूपाणि, एतानि च 'तिदुसरजुपहिं' ति, तृतीयस्वर इकारः, द्वितीयस्वर आकारः, आभ्यां युतानि क्रियन्ते । ततो जिणदास इति नामायातम् ।

। इति निशीथपर्यायाः समाप्ताः ।

कल्पपर्याया यथा-निर्न(र्ण)य इत्यर्थः एतत् विभाषा इत्येतस्य पर्यायः । अथवाऽस्मिन्नेव गच्छाधिवासे । अस्मिन् कल्पाध्ययनवेदिनि । तं एगविहमेव भण्णइ न वि इति आदौ पृच्छतो [ता] नवीति प्रतिषेधः । कुविकन्नस्स तत्कथायामित्यर्थः । वयांगयं-वचोगतम् । 'साङ्गुणो वि पवचंति' ति । मंसाया मांसादा इत्यर्थः । आओदेसस्स-आहोश्वित्यर्थः । कप्पोसियं-लौकिकं शास्त्रम् । मायारपहिं-इन्द्रजालिकैः । उत्तरज्झयणाणं तणगाणि-सत्कानि । शुक्तं-तीमनं । अणिच्चिट्ठं-अनुपार्जितम् । उंडीया-मुद्रा । 'नवविहववहारेणं' ति व्याख्या-गिम्हो लुक्खो कालो । साहारणो हेमन्तो । वासारत्तो निद्धो । गिम्हे तिचिद्धो तवो जहण्णाइ चउत्थं, मज्झिमो छट्ठं, उक्कोसो अट्टमं । हेमन्ते वि जहण्णमज्झिमुक्कोसे छट्ठट्टमदसमाइ । वासारत्ते वि जहण्णमज्झिमुक्कोसे

कल्प-पर्यायाः

अट्टमदसमवारसमाहं । इह नवविहो व्यवहारो । सुयव्यवहारो वा नव-
विहो-गुरुओ गुरुतरो अहागुरु, लहुगो लहुतरो, अहालहु, लहुसो
लहुसतरो अहालहुसो । लओ-संकुञ्चिताङ्गोपाङ्गः । किण्डु हु-किं
इत्यर्थः । भाष्ये 'तांरद्रे' त्यत्र अलङ्कारे । भाष्ये 'आवायं पुरिसेयर'
त्ति । नपुंसकः । भाष्ये 'महजणणाए' त्ति, महाजनः बहवः साधवः यान्ती-
त्यर्थः । उंडियाए चैव-मुद्रिकैव लेखः । लहुं च उस्सारेइ-परावर्तयति ।
अस्थिचर्मशिलापृष्ठं वृद्धा-इयं वृद्धा अस्थिचर्मणोः शिलापृष्ठमिव ।
निहेसदोसां-परपवित्तिदोसां । तांखाइ-तर्हि । ओहारणं परमज्ञ-
साधारणम् । संजूहो-ग्रन्थरचना । न मंदक्खं करेइ लज्जाम् । ओगा-
हणपाउ-यत्र तज्जलमानीयते । जाव न ताव उगाहइ-नायाति । तो
ओगाहाए वि-आयातायामपि गच्छति । अव्वक्कालियलेवो-अव्वक्का-
लिकः । सद्रवनिक्षेपपरिहारं इच्छन्तो-सद्रवं-सार्द्रं तस्य भूमौ
निक्षेपो न कार्यः । 'परिखुत्थए त्ति काउं' जुन्नमिति कृत्वा । अति-
छडाणं-अत्रिच्छटितानाम् । भिगूहि राईहिं अमिओ-बहुः । भाष्ये
'छारेण अक्कमित्ताणं' ति । रक्षा उपरि दीयते जीवपातनिषेधाय ।
भाष्ये 'ओमत्थियस्स भाणस्स काउं चीरं उवरिं' इत्यादौ अधोमुख-
स्य भाजनस्य उपरि वस्त्रं दत्त्वा वस्त्रोपरि कर्पासतूलं दत्त्वा ततो
लेपपुट्टलिका क्रियते । 'अलिंपिऊण भाणं' ति लेपपुट्टलिकया रसं
क्षरन्त्या लिप्यते, पाषाणेन च वेलाद्वयं त्रयं वा घर्ष्यते, 'अन्नोक्कं
अंकमि उ' उत्सङ्गे 'रएउं अभत्तट्ठी' लेपयित्वा जलं गृह्यते ।
'अब्भत्तट्ठियाण दाउं अन्नैसिं वा' इति लेपितम् अन्येषां समर्पयित्वा
आत्मना हिण्डति । उविष्टसाधोरभावे अरइयं-अलेपितं गृहीत्वा
हिण्डति । संजमभूइनिमित्तं-व्रतस्फातिनिमित्तम् । छाणिय छारो-
छाणाणां छारो चीरेण बंधिऊणं ततो उण्हे तापे उद्धर्तनादि विधीयते ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

‘पत्ताबंधं अबंधगं कुज्जा’ तिसुणहाइणा गंटीए कइटीयाए जेण पत्तं सरिसं चेव जाइ तेण वज्जणिज्जा गंटी । अट्टगहेउं लेवाहिगं तु-लेपा-धिकं तूलादिकम् अट्टकार्थं कुट्टनीयम् । वासाइसाणएखट्टा-वृष्ट्या-दिरक्षार्थं साणक(श्व)रक्षार्थं च । ‘जुत्तिलेवो’ कट्टकुट्टने । खंजणलेवो सगडे । चिरं आयारभापिडेसणाए-पूर्व आचारपिण्डेपणाः पठ्यमाना आसीरन् इयाणि दसालियपिंडेसणाओ पठ्यन्ते । उक्कट्टकरणे अणं-तेणं-कुट्टितेन । सिखाओ-रेखाः । मालवतेणा-मनुष्यापहारिणः । संनिरे शाकपत्रे । केसिं चि नत्थि तीए आंदनिज्जुत्तीए-शय्यासूत्रं नास्ती-त्यर्थः । उडुंग-घटा । आपस-प्राघूर्णकाः । निक्कयणं-प्रसवनम् । ‘विहाइ पावए अन्नं’ विहाइ मार्गे । ‘इति व नीय’ त्ति, निजकाः । ‘संसत्तंमि य छक्क’ इत्याद्युत्तराद्धस्य व्याख्यामग्रेतनगाथया करिष्यति । भाष्ये ‘आउज्जितो परिकहेइ’ उपकरणे उपयोगं कुर्वन् । भाष्ये ‘अच्छुल्लुहे जलणे’ अतिरूढे । भाष्ये ‘मय सेवणाए धाउ’ त्ति, भज श्रिग् सेवायां धातुः । धीराणं पि नाढाइ-नाद्रियते । आणक्खेयव्वा-उपरि भावनीयाः । अविकूडत्तेहि-अविकुट्टदभिः । पाकाट्टत्तणं-अग्रेसरत्वम् । मंदक्खेणं-लज्जया । ततं विततं च-ततं ताणओ. विततं बाणउ । उफासेज्ज-रोमाणि कुर्यात् । चडुओ पत्राडिका । ओलंबिया मात्रकम् । नामऽऽइदयं-वाचक इति नाम्ना आढयं पुस्सालं वनप्राय-मेतत् चिन्त्य पेतत् । संभाइजेज्जा न पडुच्चेज्जा ताहे निजारावेइ-लोको ददातीत्यर्थः । उक्केलयं-ऊहियम् । अविलवीयाणि-अविलस्य कारणानि हुंढणकणादीनि । ‘भद्रबाहोरपीति’ भद्रबाहुसम्बन्धी सूत्रा-नुयोगः । नामनिष्पन्ननिक्षेपोपोद्घातेऽभिहितं पञ्चकल्पे इत्यर्थः । उस्सारकपिओ-यस्य उत्क्रमेण छेदशास्त्रभावाः कथ्यन्ते । भाष्ये ‘तुरियं वाइज्जंते नेव चिरं जोगज्जुजिया हुंति’ त्ति, त्वरिते वाच्य-

कल्प-पर्यायाः

माने नैव योगतपः प्रयुक्तं स्यात्, महाशब्दश्च लब्धः, किं पश्चात्
 पठितेन । द्रव्यमिओ संविमो-द्रव्ये मृगः संविम उच्यते । पाण-
 वाउटवेइ-पठति । गुरुपक्षिखयं-पंगुरणविशेषः । नंदीए कइडियाए-
 नमस्कारे । 'नया वि ते सावहिंहे' तेषामुपधि न प्रत्युपेक्षते ।
 'भूयावायं न अनेण' ति, भूयावादो-इष्टिवादः । भाष्ये 'गुरुमाइणं
 जउण्ह' ति, सुरिद्विपमभिधुक्षुल्लकानां । भाष्ये 'सुत्तं बिल' ति,
 सुत्तं तक्रा । 'आमे ताले तहा पलंबे य' ति, तालं अग्रप्रलम्बं
 पलंबे मूलप्रलम्बम् । मीरं मगइ सक्खी दाणि उच्छिन्नः । घाडिय-
 स्स-मित्रस्य । निवसणे-गृहे । साही-गृहपक्षितः । भोंईए-भार्यायाः ।
 मंडी-गन्त्री । दाढाखवट्टाह-दात्रीभिः । आसियाइज्जइ-अपह्रियते ।
 अग्नि सट्ठाणे-यत्र स्वतां ज्वलत्यग्निः निज्जामेण पडइ-निघातेन ।
 अक्खेवपाह-हस्तपादनिक्षेपैः । 'संचिखउत्तगवेसए' ति-संचिख-
 सहेत । भाष्ये 'अट्टगच्चउक्कदुयपक्कं चे' त्यादिगाथार्थो-अट्टगच्चउक्का-
 दयो मिलिताः पञ्चदश षोडशस्तु प्रथमो ज्ञेयः । प्रथमहिताः शेषाः
 त्रयो ज्ञेयाः प्रथमस्तु शुद्धः । 'मंगपमानायामो' इत्यादिगाथायां
 भङ्गप्रमाणमङ्कगणनातः कार्यं, ततो भूमौ अक्षनिक्षेपः गुरुः लघु-
 रिति न्यायेन ततः आरओ-पश्चानुपूर्व्या द्विगुणः प्रस्तारे निक्षेपः
 कार्यः इत्यर्थः । 'पयसमदुगमउभासो' इतिगाथायामप्युक्तः ।
 कुवणओ-लगुडः । भाष्ये 'परेण बलसाहिए' बलात्कारेण आहृते ।
 पच्छंगितकर्ओ-प्रत्युत अपकारकर्त्ता । गंडी-गंडमाला । 'इयमथ य
 निदओ सुद्धे' सुद्धे इत्यस्य लूढे पर्यायः । भाष्ये 'पव्वायसरूय'
 ति प्रम्लानं अवद्धास्थिकं चेत्यर्थः । पडलिउंखायति-अग्निना दग्ध्वा ।
 आदुक्कियं-छिन्नम् । सुत्तआसुरिमाईहि' ति, सुत्तं खायं । आसुरी-
 राजिका । 'भरतर्षभवदिदमपदिष्टं' इति । यथा भारते भरतर्षभ इति

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

पदं स्थाने स्थाने प्रयोजनाभावादपि प्रयुज्यते तथात्रापि राग इति, रागद्वेषयाः संतुलितत्वात् । गाजूङ्गयाणं चाहं । 'सुंडओ' सुंडा-सुरा पेयमस्यास्तीति सौंडिकः । विलंको-सालनकम् । चिम्भिडचन्निया-काचरीचनकाश्च । खारियगाइणि-लवणकरीराणि । 'पंचमव्वं वा दिन्नं' ति, मूत्रछगणदुग्धदधिघृनानि । सीसई वेव-कथ्यते । उठवेत्ता तं पपसं । शेषादिना शल्यस्थानं ज्ञात्वा । अत्थेण न कप्पइ भाष्येण । सुद्धज्जवण्णपूरो द्रवः । तस्स सुद्धस्स अज्जवण्णयं गेण्हइ-केवलोदनस्य न्यूनपूरकम् । असइसग्गामे मिथ्रोपस्कृतस्य । आलिसंदया-चवला । इरीयगा-मुद्गाः । हंसांशपे तेनाहडं । भाष्ये 'अणुवासए' अनुपासकः । भाष्ये 'हवइ जओ' प्रयत्नपरः । तित्थस्स-पढमगणहरस्स । अति-तियं-अनियन्त्रितम् । परंगियओ चेडरूवो-प्रचङ्क्रमणशक्तियुक्तः । निउयंइच्छइ-निजौकः । पासाणेहिं जहा बारवईपसु-वर्णधातुपापाणैः । 'जइ तित्थयरो रूववं' ति, जइ-किं इत्यर्थः । आरं दुग्गुणेणं-संसारं रागद्वेषाभ्यां, पारं एगगुणेणं-मोक्षं संयमेन । 'आयरित्ताऽभविष भयणा' अभाविनि । 'कहयइ यऽभासियाणवि' अकारो ज्ञेयः । 'होइ जओ' परिचयः । वासावज्जविहारी-वर्षावर्जं विहरतीति । 'ण्हाणाइ-समोसरणे' इत्यादिगाथायां अट्टेत्ति आचार्योऽन्यं साधुं 'अट्टे लोए परजुन्ने' इत्यादि कूटं सूत्रं पठन्तं श्रुत्वा प्रेरितवान् 'अट्टे लोए' इति पाठं भण इत्यर्थः । सिरपरिरयाय-शिरोत्तिः । इंदियजोभाय-गिओ-इन्द्रियसमाधिशिक्षाचार्यः । 'पुव्वि निसि निग्गामेसु' इत्यादि-गाथायां पुव्वि गृहवासे विसर्हिसु-विसोढवन्तः 'घोरं य संगामे' ये च संग्रामे प्रविष्टवन्तस्तेऽपि सहन्ते इति शेषः । भांगजढे-निर्जने । द्वारकोष्ठाभ्यां बाहर्भूतां देशः अलिन्दकः । तणुसायि-अल्पशायी । रोमं चुम्भेय-उद्वेगः । 'खामे अगणी उ केवलं' ति, अगणिनं-अना-

कल्प-पर्यायाः

चार्यम् । मञ्जाररसियं-प्रथमं बृहत् ततो लघु । 'उवसंपर्यं च गिहि-
 एसु' गृहिषु उपसम्पत्-वसतिग्रहणलक्षणा । उच्यते तदवस्थमेवेति,
 मम वचनमिति शेषः । स्वविषये शक्त्यपरिज्ञानात्, पूर्वपक्षवादिन
 इति शेषः । 'संविग्ना तिण्डट्ट' ति वक्ष्यमाणायाः आयपरोभयगाथायाः
 पश्चाद्धेऽवयवे संस्पर्शः । निक्खुरो निक्किट्टो मोहेण य मुज्झइ ति
 बाक्यशेषः । अस्यार्थो उम्मग्गदेसणेत्यादिद्वारगाथापात्ते पदे अय-
 मध्याहारः कार्यः । केषु मुह्यते ? इत्याह-ज्ञानान्तरादिषु । संपिहणं-
 सप्रावरणम् । कार्यं दीहा मत्ता लक्खणगाहा इति अग्गाहइ ति-ह्रस्व-
 मपि अग्गाहइ ति दीर्घमात्रया व्याख्यातमनेन प्राकृतलक्षणेनेत्यर्थः ।
 'पूइयं ऋणए छट्टे' भक्तवत् अस्य व्याख्या द्रष्टव्या इति शेषः ।
 'शरदादिर्भवत' इति शरत्-मार्गशीर्षादिरिति भगवत्याम् । 'विसं
 गरो वा दिज्जइ' विषं स्वाभाविकं, गरः सांयोगिकः । 'हरियपत्ती'
 भिन्नं पदम् । पिकछायं पन्नं-आपांडुरम् । 'सत्तवइयं पलावमिस्सं
 भवइ' शिष्टं येन सार्द्धं सप्तपदान्यपि गच्छति, तेन सह मित्रत्वं
 कुरुते एतदसत्यं जातमित्यर्थः । 'वइयं ऽणाए गए दिवसे' व्ययितं
 अनया । भाष्ये 'धम्मणेण उ पडिवज्जइ' धर्मध्यानेन प्रतिपद्यते, पच्छा
 इयरेसु वि ज्ञाणेसु । 'अज्जेसु वि बट्ठंतां ऽतीयनयं वुच्चइ पण्ण' अती-
 तनयं प्राप्य । 'तुमंतुमा य कलहे य' ति, त्वं त्वमिति कृत्वा रटन्ति ।
 'वक्कइय' भाटकेन दत्ता । विक्रएण-विक्रीणीते । 'पडिच्छाहिगरण
 तेणे' ति, पडिच्छा-प्रतीक्षणं कार्यं यतीनाम् । 'तवसोसिय उवाया'
 इत्यादौ उवाया-श्रान्ताः । 'खुलु लुक्खाहार दुब्बला' खिल-क्षेत्ररू-
 क्षाहाङ्कशा । अप्पाइया-आप्यायिताः । 'विट्ठियउक्खेवणया' ओहि-
 कासु-ऊर्ध्वीकृतासु । नो ओस्सप्पिणि नो उस्सप्पिणिकालो महाविदेहे
 चउत्थपलिभागश्च तत्र दुस्समसूसमलक्षणः । वेओ तिधिहो वि

४४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

पडिवज्जमाणए इत्यत्र छेदः । पुव्वपडिवज्जे । अवेओ वि इति छेदः ।
 सविक्रितो हिडइ-अवक्रयन् । जया उवग्गाणि-निकटीभूता न । 'सुहु-
 मकाइया' एकैक पुष्पाणि । 'तिगमाईया गच्छा' इत्यादौ ज्यादयां
 गच्छाः पुण्डरीकस्य आसीरन् । 'संखुच्चा जेणंता' इति, संक्षुण्णानि
 मिर्लितानि अन्त्राणि येन । 'अद्दागं पेच्छह' त्ति पुतलक्षणं गृहस्था
 भणन्तीति । उव्वज्जी विजउ काथिली एकार्थाः । विःठांविस्सूर-अस्त-
 मने । आंयघियभाजनं-संसद्दं । पिह सोयाणि-पृथक्शोचाणि । पिउडं-
 डज्जं । 'सेसएसुं च' त्ति । घए महुमि मंसे ये अवयवाः । घयघट्टा-
 तापतघृतकिट्टम् । सूमालिय-साण्ही । खां नु-वितर्के । मुइडुयरे-
 वृहदुदरः बहुभक्षको वा 'पडिणीए न ते जेणे' न ते साधुं जयन्ति ।
 सज्जणं-मष्टीकरणम् । 'जत्थ साहुनिस्सा नत्थि' निश्चा-यथा-अयं
 प्रदेशो गुरूपविशनार्थमित्यादि । पिठंतंतूह-अपानतन्तुभिः । फासुण
 विपाज्जओ-प्रासुकेन पायितः । सत्थुनिमित्तं-शास्त्रनिमित्तम् । जीय-
 मणुयत्ती जीतं-आचरितम् । भाष्ये 'सां पुरिसां तं वस्त्रं' तां वा पंक्ति
 अन्यां वा । निव्वेसगवुद्धीए-निःसारणवुद्ध्या । बद्धपलालिओ-बहुभा-
 षकः । अत्थबोहो-आगमार्थमूर्खः । अह हिरिया नामंतओ-द्विधा
 नमन् 'पन्नत्ते समाणे' प्रगुणीभूते सति । वार्हज्जंति कंटगमद्वावणं
 झूलिझाडावणं । भइए भणिया वृत्तिः । असइवेकणा कणिक्का । गिला-
 णनिमित्तं तो सन्नं-संकेतम् । लागण्पायणं-लागप्रत्यायनम् । 'रोगाविहि'
 त्ति, रोगविधिं वाचयन् । केवडिए-रूपकान् । भाष्ये 'सूयगा वा हेस्कि
 वा भवेयुः । अंतरपल्ली-पर्यन्तपादकः । वसभगामो-मुख्यग्रामः,
 पडिवसमा-आसन्नवर्तिलघुग्रामाः । भाष्ये 'पच्चंगिरो' सलाद्रचोरः ।
 भाष्ये 'णंतनिमंतण' त्ति, नंतं वस्त्रम् । दुक्खणओ-व्याकुलः । सो य
 अंतोलित्तो मात्रकः । जमलमाइसरिसी-पुत्रयुगलमातृसदृशी । लुद्धं

कल्प-पर्यायाः

कमदप भागसुद्धम् । भाष्ये 'पुलपज्ज' प्रलोकयेत् । सामर्थ्यं करेह-
पर्यालोचयति । परिवच्छेद-उपधि प्रगुणीकरोति । भाष्ये 'पालंक
लहसागा मुमकयं च' इति, पालंक फलविशेषः, लह्हा प्रसिद्धा
यच्च मुद्गकृतं । पतानि गोरसोन्मिश्राणि संसृज्यन्ते । भाष्ये 'अवि-
हाडं' असमर्थं सिंहम् । सदृढलपोदयाओ-व्रासिताः । तण्णगाइ-वत्सा-
न् । सज्जंति वाहओ-धन्धाः । 'तलपन्नावय' त्ति, चप्पुडियाका-
लेण पन्नविद्या चत्तरिया भण्यते । भाष्ये 'कस्सइ विराहणा' कूर(ल)वा-
लकस्येव । दुद्धण अभेउ वा यउ क्कांससंनिधानेपि 'सगडालिमणो'
थूलभद्रस्य मनः धीमान् । 'तह वीओ कि न हंमिसु' कूर(ल)वालकः
इति गार्थः । 'सइकाल' त्ति, भिक्षाकालः । आवायभइओ-आग-
न्तुकान् प्रति भद्रकः । भाष्ये 'सेणाणुमाणेण' स्वेन अनुमानेन । अवे-
यवञ्चाण-अपगतवाच्यानाम् । सभावओ उच्चो-थलो । खंडिओ
छिडिओ । खुड्डियाओ रयेण ठायंति, अवाग् दिशि । 'आवण रच्छ-
मिहे वा' इत्यादिगाथायाः 'सव्वेसु वि चउगुक्का' इत्यादिगाथायाश्च
स्थापनेयं-यथा-अर्थो यथा-सव्वेसु वि चउगुक्कां अविसेसियं ।

आपण रथ्या. त्रिक. शून्य. उद्या.

००	००	००	००	६ मि
धी	धी	धी	धी	
००	००	००	००	दी।ग
६	६	६	६	
००	००	००	००	छे।प्र
दी	दी	दी	दी	

अहवा भिक्खुणिमाईण इमा सोही-
भिक्खुणीए एएसु ठाण्णेषु चउ-
गुक्कां तवकालविसेसियं । ललहु-
ए ठाइ । गणावच्छेइणीए छुगुरए
ठाइ । पविस्तिणीए छेए ठाइ
इत्यर्थः । 'मुहदंत वासि' त्ति,
विशिष्टो दन्तच्छदः । दिस्स-

इण्वा । 'होसु जे' इति, अस्माकमभूवन्नीदृशाः इति काश्चित् चिन्त-
यन्ति । 'छिन्नाइवाहिराणं' छिन्न आदिर्यासां ताः छिन्नाइयो वेद्याः ।

४६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

भाष्ये-दोच्चं-दौत्यम् । पत्थारो-कटः । भाष्ये 'ढङ्कित वंगुरि' ति, पिधीयमाने उदुघाट्यमाने च । भाष्ये 'अनतूहेण' अन्यतीर्थेन । भाष्ये-द्वक्करणं-शून्यक्रिया । कञ्जं पडिप्पहइ-प्रतिप्रभवति-साधय-तीत्यर्थः । 'मा उडुं चपळ घटा जत्थ हगं' गाहा न दृश्यते । उदए पडिज्जा गर्तायाम् । जूवओ नाम पीडं विटप् । इंदकुमारियाहि-पादु-काभिः । खड्गपेत्तिए-वृहल्लिङ्गगे । तिविहपरिमाहिए तइयादि पूर्वव-दिति । अर्थो यथा 'चउगुहगे' त्यादिगाथांक्ततृतीयपदान् पइगुहक-लक्षणादारभ्येत्यर्थः । उक्कांसे वि पूर्ववन्, अर्थो यथा-अपरिगृहीते । ६।६।६ छेदाः, परिगृहीते तु 'तवळेओ लहु' इत्यादिगाथांक्त-तृतीयपदान् पइलघुळेवल्लक्षणादारभ्येत्यर्थः । भाष्ये-दारुटा-दौवा-रिकाः । भाष्ये-पत्थारो-कटमर्दनम् । जीवियदोच्चा-जीवितमयात् । सां अणुपेहेइ-चित्तमध्ये परावर्त्तयति । अब्भा वासे वि अल्पवर्षे । उवगाणं-समीपागतानामस्माकम् । अवतासेज्जा-आश्रय्यते । 'थेराइतिए अहवा पंचग पणरस मासलहुओ य' इत्यादिगाथायाः स्थापनात् अर्थो ज्ञेयः । यथा-छेओ मज्झथाइतु-मध्यवय आभरणप्रियादिषु छेदः पञ्चकादि-विशेषितो ज्ञेयः । काथिके तरुणविशेषिते चतुर्लघु छेदसहितमिति मध्यव० । आभ० । कंद० । काथि० । गाथार्थः । चउत्थपयं तु वि-थे । छे ५ । छे ५ । छे ५ । छे १५ । दिन्नं-अनुज्ञातम् । पुमंसम-म छे १५ । छे १५ । छे १५ । छे ० । स्सिया जे उ पुरुषाश्रिताः । त छे ० । छे ० । छे ० । छे ५ । 'कयकरणे' करणं-सङ्ग्रा-मः । असामाणिओ-अप्रत्यासन्नः । निरायं-अत्यर्थम् । गुम्मासेडियग-वल्लिविशेषः । सेज्जायरचुंणिया-पुत्री । अरिटा-भ्रंकेतः । ममसल्ली-भार्या । आययठिया-संयमस्थिताः । सामाणिए भायए-सन्निहिते । पडिणीयं च न पडिदेज्जा न प्रतिनीतं च न प्रतिदद्यात् । अवैसिए-

कल्प-पर्यायाः

अग्नलाप । उल्लुङ्गाणि-प्रचुराणि । जहा कठस्स कथानकम् । पापसु
विचक्षिगा-विगिचिया वाओ । करमात्तीए गुऽच्चक्खडिया । खयक्काई
खंपओ । मिगपच्चयनिमित्तं-मूर्खप्रत्ययाय । वियडखोलाणि-धात्री-
प्रभृतिछल्लयः । कडपालए वा-गृहरक्षकान् । भाष्ये-सनुदाणं-भिक्षाट-
नम् । कप्पासकाउं-कर्त्तयितुम् । भाष्ये-भिंगारेण न दिन्ना-भृङ्गारेण
जलाञ्जलिपूर्वमित्यर्थः । अरिठा-मर्यादा । आसियावेइ-आस्वादयति ।
घंटिकरेषु-घाटकेषु । तेहि ळहुं कज्जं भाजनैः । छेप्पां-पुच्छडी ।
नीलीरागखसद्रुमाख्यानं, यथा-नीलीखरण्टितः शृगालः खसद्रुमना-
माहमिति वदति, ततो नादं कुर्वन् ज्ञातः शृगालः इति विनाशित-
श्चेत्यर्थः । दव्वायरिया-नामण-धोव्वणाइ-नमनधावनयोग्यद्रव्याणि ।
एयं अणागउमासियं भणियं अनागताऽवश्रितं भणितं संपइकथान-
कमित्यर्थः । अज्जाविओ-आज्ञितः । भाष्ये 'नंगलिपासएणं' मूलादौ
देष्टुं कृत्वा । भाष्ये 'कोव जंतयं पुव्वं' ति । कोपः, ततो यन्त्रे मां
पूर्वं निक्षिप सूरिवचः । 'बंध चिक्कि' त्ति बद्धः-शोणेन उन्नेडितः ।
प्रथमांद्देशकस्य समाप्ताः । द्वितीयस्य तु-ना पंचकमित्यर्थः । दस
ना-पंचदस इत्यर्थः । अधिरेसु थ-विंशतिरित्यर्थः । 'उस्सग्गेण
निसिद्धा' गाहा इयं इतः स्थानान्नवमी ज्ञेया । भाष्ये 'तेणऽपियर-
क्खणट्ठा' अप्रीतिरक्षणाय । भाष्ये-'अवेइय हि एव' इत्यत्र 'अवेइय'
त्ति अज्ञातपर्यायः । 'अव्वोगडो उ भणिओ' अव्याकृतोऽविशेषित
इत्यर्थः । 'कास अगीयत्थ सुत्तं तु' कस्येत्यर्थः । निग्घोलियं च
पल्लं-रिक्तीकृतम् । अस्साए चउलहू प्रद्वेषे । किं पुण जा अतोया'
प्रचुरशीतिलांदकरहिताः । सपऊएसु-प्रातिवेशिकेषु । पुव्वलभं
सोट्टावियं पाडिज्जइ' सोट्टावियं-उपरि स्थितं शुष्ककाष्ठम् । फेल्लो
जाआं दरिद्रः । परिसाडणियावलिः । भुत्तसेसं पडिणीयं-प्रत्यानी-

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

तम् । विट्टला जात्या दश विंशोपकाः । भाष्ये 'वणिण घडा वण
 वेव' इत्यत्र घडावण गोष्ठ्याम् । भाष्ये-किलिबोऽहवायं-कलीबोऽ-
 यवायं । भाष्ये-'कडीवलुगे' कट्यां वातः प्रविशति । 'सीयाइ जो'
 साथेरि पूजा । 'जंते रसो गुलो वा' यन्त्रारम्भे रसं गुडं वा
 ददाति । तेडु चकमितेसु वा जंतू'-चाक्रिकेषु तैलं । समाप्ताः कल्प-
द्वितीयोद्देशकस्य । तृतीयस्य यथा-भाष्ये 'घाडेहि व धुत्ते ६ व'
 घाडैः-चाटैः । भाष्ये-'सेज्जायर मामाए पडिकुदुदेसिए पुच्छा' एषां
 पृच्छा कार्या । 'वट्टक्खुरे संका' हये । दांच्चा जाया भयम् । भाष्ये-
 करोत्या इत्यक्षरैः वृत्तं सूचितम् अश्वेतनं, करोत्यादौ तावत्सघृण-
 हृदय इत्यादिकम् । पाओ उ समाउक्को-समार्दवः । भाष्ये 'आहंच्छ-
 से जंति न ते उ दूरं' अथेच्छसि यान्ति न ते दूरम् 'सांखोभिया
 सै हऽवरे वयंति' तैः संक्षोभिता अपरे यान्ति । डिडिया वाइया
 इमनाचार्याः एकार्थाः । भाष्ये-कसिणा दुया दो-वतुर्गु'व इत्यर्थः ।
 भाष्ये-'माणप्पमाणगहेणे-भाजनप्रमाणे गेलन्नऽभुंज' अभाजने । भाष्ये
 बोसट्टं पि हु' भृतमित्यर्थः । भाष्ये 'पूग-लसिगा पूयं रसिका च' ।
 भाष्ये 'बज्जए तेहिं' पट्टकैः अरुगं-अरईयओ-निच्चांला-नित्याद्राः ।
 वदे धिगहो-वदेत् धिग् अहो इत्यर्थः । भाष्ये-'असई अणंतगस्स-
 पणवण्णुत्तिन्निगा व न उ गिण्हे' । पञ्चवर्णादिकं न ग्राह्यमित्यर्थः ।
 भाष्ये-जा उ विहिम्मिया सई सवच्चयामेइ' सापायातां 'मधुमुहे जणे'
 मिष्टभाषणि । 'अणागए चेव सइकाले' भिक्षाकाले । 'वांणओ उ
 पराजिओ' इत्यादौ व्रणितः पराजित इत्यादि ज्ञेयम् । उज्झतु चीरे'
 इत्यादौ मुञ्च चीराण इत्युक्ते 'उच्छुरया नडी'-आच्छादिता नदी
 'दीसइ कुप्पासगाइहि'-कञ्चुगादिभिः । 'जा थणं पियई' यावत्
 स्तनं पिबति बालकः । 'केसि-सच्चईणं' ति । केशिः शुक्रसमन्वि-

कल्प-पर्यायाः

तकेशेभ्यः समुपपन्नः । 'नालबद्धकिटफासु' स्वकृतेन प्रासुकेन च ।
 अचधणिओ-मुक्तस्तनः । 'विइयपप न गेणहेज्जा' विउगहणंतकं ।
 असईप वत्थस्स । वाहाडिया-गर्भवती । उयह-पश्यत । वइयं नीयं
 व हसियं वा-व्यूतं नीतं वा हसितं वा । पडुयारो-उपधिः । भाष्ये
 'समणस्स वि पंचगं भंडं' पञ्चभिः दीणारैर्जवन्यतः श्रमणस्य भाण्ड-
 मुपकरणं स्यात् । भाष्ये 'दुओर आंले य गेलुन्नं' उद्ववृद्धिः ग्लानिश्च ।
 'कारणिग पंच रत्ता सव्वेसि मल्लुगार्हणं' कारणान् पञ्चरात्रं यावत्
 मल्लुगादीनां ग्रहणं वर्षाकाले मध्येऽपि । 'चारणवारे वणीजं' ति ।
 चारणसङ्घाते । 'असइहंतो कुत्तियावणाओ भूयं मगइ' इत्यादि
 कथायां भूतं मार्गयति वणिजः समीपे भृगुकच्छायातां नरः । तेण
 चिन्तियं कुत्रिकापणवणिजा । देमि भूयं ते पंचरत्तां कओ-कुत्रिकापण-
 वणिजा पञ्चरात्रं याचितं ग्राहकसमीपे । तेण देवो पुच्छिओ-कुत्रि-
 कापणवणिजा । उच्छापइ-छलिज्जासि । जाव नावलोपसि ताव
 तलागं भवइ' ति । भृगुकच्छीयनरेण अश्वमारुह्य पश्चादागमनमव-
 लोचयता द्वादशयोजनान्याक्रान्तानि भूततडागं च तत्र जातमिति
 कथार्थः । उइहुओ-भृतः । परिभट्टया-परिवाजकाः । निक्कारणे घेत्तुं
 जइ गेणइ-ग्रहीतुं न वत्तत इत्यर्थः । अहालहुसं पच्छित्तं-भिन्नमास
 इत्यर्थः । 'पच्छाअणेहि पवंतेहि पि निगंतव्वं' ति । पभिः पवमानै-
 रपीत्यर्थः । 'अणपुच्छा तिविह संहि नवमं वा' इति । जघन्य-
 मध्यमोत्कृष्टरूपा त्रिविधा शुद्धिः नवमं वा प्रायश्चित्तमित्यर्थः । 'अणु-
 ण्हसंवइदिय कक्कसंगा गेण्हति जं अन्ने न तं सहामो' इति । न
 तत् सहामहे यत् अनुणवर्द्धिताः कर्कशाङ्गा गृह्णन्ति । भाष्ये-
 'जा लयाओ वाया लया इव कम्पन्ते । उभओ पक्खच्चओ घोरो' संय-
 तीसंयतपक्षान्ययः । भाष्ये-
 'भाविणऽमहियमसुगाओ' अधिकं भावि

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

अस्मात् वस्तुनः । 'भक्तद्विप-त्रांसिरिया'-भक्तार्थिनः सञ्ज्ञां व्युत्स-
ज्य । भट्टणसञ्ज्ञाप-भक्तार्थने भोजने । अकंठगमणाई अश्रान्तःपुगमनं
भान्यस्य । 'फिडियऽश्रोत्राऽऽगारण' ति । नष्टानाम् अन्याऽन्याऽऽ-
कारणम् 'तवोद्यणं मूसिगा जं च' ति । साधु तप इत्याद्युपहासः
'मूसिगा जं च' ति यथा मूर्खिका भ्रान्त्या भ्रान्त्या स्वस्थाने प्रयाति तथा
एतेऽपि देशादिके स्थाने यान्ति । चिलीण सेहन्नहाभावा-अपवित्रं
चिलीणं तत्र शिक्षकान्यथाभावः स्यात् । 'गमणे पत्ते अ इते य' इति
गमने प्राप्ते आगच्छति च । पुव्वठियाऽसइ-गच्छन्ति पूर्वस्थितानां
साधूनामभति-अभावे । 'पुंछ चिलिमिली दोरे' इति 'दंडाडंछणं
चिलेमिली दोरकं गृहीत्वा गन्तव्यम् । 'कंजुक तह दासुंदे य' कञ्जुक-
गात्रिकां कृत्वा दासुंदगं-दंडाडंछणं च गृहीत्वा । 'असारियं चेव
कहयंते' इति । सागारिकव्याश्लेषः कृतां भवति । 'इयरे गहियंमि
नेणहन्ति यतयः । जोएणं पक्कं न उ पक्कणेणं' ति । राजयन्ति न
दर्पिणं दर्पिणेत्र सूरह(व)गस्स सुन्हडस्स । 'ह णु दाणि अक्खमं णे' हणु
एवं इदानीं अक्षमं नोऽस्माकं । तेण य ते अवणीया-तेन ते अपनीताः ।
दुवक्खरणं-दासेन । निज्जरा चोच्चं-निज्जरा च उच्चैर्गोत्रं च । 'फाइ
दोसो गच्छइ' स्फाति । सोयाई माणसा-मनोगुतिः । मज्झिमवंदण-
खामणवंदण । 'सिंगं पुण कुंमगनिवाओ' इति शृङ्गं हस्तिकुम्भनि-
पतनमिव । 'जा दुवरिम ति ता होइ वंदणं तीरिये' इत्यादौ याव-
च्चरिमं साधुद्वयं तावद्वन्दनं देयम् 'आइलं पुण तिण्ह' कथं ? गुरोः
साधुद्वयस्य चेति त्रयम् । 'मज्झिल्ले न करिती सो देव करइ तेसि
तु' मज्झिल्ले-क्षामणावन्दने रत्नाधिकाः न कुर्वन्ति वन्दनम् । 'जइ
नामऽपूइओमिति वज्जिओ' इत्यादौ यदि नामाऽपूजितोऽस्मि इति वजि-
तोऽन्वैः इति वि हु सुहशीलजणो-पथमपि सुखशीलजनः परिवर्जनी-

कल्प-पर्यायाः

योऽनुमतिर्मा भवत्विति । जह न होइ से मन्तु-अपराधः । कुडाइकज्जेसु जहा अभिवायणे' इति । राज्ञा धिग्जातीयानां प्रणामकरणे । फेज्ज-
(दृष्टा)वंदणणं-खमासमणेणं । 'व्रतसमितिकषायाणां आर्या' इति ।
'व्रतसमितिकषायाणां धारणरक्षणविनिग्रहाः सम्यक् । दण्डेभ्यश्चोपरमो
धर्मः पञ्चेन्द्रियदमश्च' इत्यार्या ज्ञेया । 'अकयमुह! फलयमाणय जा ते
लिकखंतु पंचंगा' इति । हे ! अकृतमुख ! मूर्ख फलकं आनय यावत्ते
लिख्यन्तां पंचंगा-पञ्चाक्षराणि । 'सांघयकइदणे' त्यादौ संहिता
प्रथमं ततः कर्षणं । भाष्ये-'भइणि अवतासितो' इति आश्चिश्यमाणः
तं चेव मज्झ सक्खी' हे पचक्खमेव साक्षी । कीर्त्त अच्चा-प्रतिमा,
'सच्चेव चिईकया छावडं' ति । सा चैव प्रतिष्ठिता प्रतिमा कृता
मस्तकेनापि स्पर्ष्टुं शक्ते । न पुत्रिपुत्ता-न पुत्रपौत्रकाः न उ विउत्ता-
न पुनः विपुत्ताः । 'मंदक्खेणं न तस्स' ति । लज्जया । दिज्जंते वि
तया जेच्छिऊण अप्पेमु य त्ति नेऊणंति । दीयमानमपि तदा अनि-
च्छय अप्पयिष्याम इति ज्ञात्वा । भच्छा-गताः । 'दिन्नां भवविहेणे-
व एस नारिहसिणे न दाउं जे' इति । जेऽस्माकं नारिहसि-न दातुमपि
अर्हसि । किं पुण मन्तुप्पहरणेसु-मन्युप्रहरणेषु । जंतियकयं वा-
यन्त्रितकृतं वा । असामाणियत्तणेणं न याणांत-अन्यत्र गतत्वेन ।
अवेत्ते-इइखं लाए, यत्र इन्द्रकीलादिकं भवति तत् क्षेत्रं न कस्यापि
आभजने इत्यक्षेत्रमुच्यते । भाष्ये-'दहुं व अचक्खुस्सं' अप्रियं ।
'निदिट्ठसंनिअभुवगयरे अट्ट लिंगिणो भंगा' इत्यत्र निदिट्ठ-
संनिअभुवगय इति पदत्रयस्याष्टौ भङ्गाः । माउम्माया य पिया
भाया भगिणी य एव पिउणोवि । भायाइ पुत्त-धूया सोलस लक्कं च
बावीसा' ॥ इति गाथाया अर्थो-यथा मातुः सत्का माता, पिता,
भ्राता, भगिनी एते चत्वारः, पितुरपि चत्वारः इत्यष्टौ, तथा भ्रातुः

५३

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

पुत्रः, धूया इति द्वौ, भगिन्या अन्येतौ द्वौ, पुत्रस्यापि पतौ द्वौ, दुहितुरप्येतौ द्वौ इति सर्वेऽपि षोडश पूर्वतनाश्च षट् इति द्वाविंशतिः । संगारः-सङ्केतः । अणुमोययइ सो हिंसं-स हिंसामनुमोदयति । 'निहिट्टमणिहट्टं अभुवगप्रलिङ्गि नो लभइ अन्ना' इति अभ्युपगत-लिङ्गिनं न लभतेऽन्यः । निहुं वा-नश्यत्प्रकृतिसदृशः । 'सा च व उग्गाहो खलु, चिट्ठइ काले उ लंदक्खा' काले तु लन्दाण्या भवतीत्यर्थः । सज्जालमालाचोप्यालं-शांभायुक्तं । सेफळा जाया-निर्द्धनाः । उंवरियं वेप्पइ झुंपिया । तेण र सेणासुत्ते-तेन हेतुना रपूरणे सूत्रे सेनाग्रहणं कृतं । 'अन्नाए परलिङ्गं उवआंगद्धं तुलेत्तु' इत्यत्र उपयो-गाद्वा यावत् अवधिं प्रयुञ्जयति प्रथममुत्पन्नो देवः तावन्न परलिङ्गं क्रियते । अणुसट्टाईण अपडिसेहो-अप्रतिषेधः । 'ओहिकाले अईते' प्रथमोत्पन्नस्यावधौ । अन्नमि वि पेज्जंता-पाययन्त पानीथं । 'सेल्लए परिकखइ-सेल्लयं-वालमयी रज्जुः' (चतुर्थस्य) 'कुवणयमाई भेओ' कुवणओ-दण्डः । कस्स गच्छपए वणयं लद्धं शालनकं । 'पडिहार-रुवि भण रायरुवि' इत्यादौ हे प्रतीहाररूप-हे प्रतीहार ! भण राजरूपिणं-राजानमित्यर्थः । त्वां संयमरूपी द्रष्टुमिच्छति । यत्र नृपस्तत्र तं प्रवेशयति ।

‘एक्को य दोन्नि दोन्नि य मासा चउवीस हुंति लब्भागे । देसं दोण्हवि पयं वहेज्ज मुञ्जेज्ज वा सव्वं’ गाथार्थो यथा-स्थापनातः-

आशातनापारंची	आशातना पा०	प्रतिसेवनापारंची	वहेत् मुञ्चेत् वे-
षण्मासेभ्यां म-	मा.	वरि.	त्येकगृहकार्यः ।
प्यात् षष्ठं मासं	६ मा-१	१ मा-२	द्वितीयगृहकार्य-
वर्षमध्याह्ना षष्ठं	व.	व.	स्तु यथा-प्रति-
भागं मासद्वयल-	१ मा-२	१२ मा-२४	क्षणं सेवनापारंची

कल्प-पर्यायाः

वर्षस्य मध्यात् षष्ठं भागं मासद्वयलक्षणं । द्वादशवर्षमध्यात् पुनः षष्ठं भागं चतुर्विंशतिमासलक्षणं बहेत् मुञ्चेद् वा इति गार्थार्थः ।

‘अट्टारस छत्तीसा दिवसा छत्तीसमेव बरिसं च । बावत्तरिं च दिवसा दसभाग बहेज्ज वा बिइआं’ ॥ प्रकारान्तरेण अनया गार्थया आशातनापारश्ची प्रतिसेवनापारश्ची च यन्त्रकात् ज्ञेयः । तथाहि-मास-षट्कमध्यात् दशमभागे दिनानि अष्टादश । वर्षमध्यात् दशमभागे दिनानि षट्त्रिंशत् इत्येकगृहकार्थः । द्वितीयस्य यथा-वर्षमध्यात्

आशातनापारश्ची मा. ६ दिन १८	प्रतिसेवनापारश्ची वर्ष १ दिन ३६	दिनानि षट्त्रिंशत् दशम- भागे । द्वादशवर्षाणां तु मध्यात् दशमभागे वर्ष- मेकं दिनानि च द्विसप्त- तिरितिगार्थार्थः । ‘तइ-
वर्ष १ दिन ३६	व. वर्षमेकं १२ दिन. ७२	

यस्स दांनि मोत्तुं दव्वे भावे य’ इत्यादौ सूत्रापेक्षया तृतीयः सोऽपि त्रिधा तस्य द्वे । एतमं केरिसं-अस्मिन् संवत्सरे । ‘खड्डे गल्ले वा’ खड्डे-कूर्चस्थाने । ‘न तस्स गआं संभवइ’ ति । तस्स आयरियस्स सत्थेसु नत्थि खेओ-परिश्रमः । ‘खेत्तोवसंपयाए बावीसं संयुया य मेत्ता य’ इत्यत्र द्वाविंशतिः पित्रादयः पूर्वोक्ताः मित्राणि च । ‘चेइयघरे वा उवस्सए वा’ इति । चैत्यगृहं यदि हस्तशतमध्ये स्यादित्यर्थः । भाष्ये ‘तज्जाइयरे य संडेवा’ इति । संडेवाः-पाषाणाः । ‘लत्तगपहे य’ इत्यत्र अलक्तकमात्रम् । जां छेवई तस्स छिन्नो वि’ इति छेवई अशिवगृहीतः तस्य छिन्नाऽपि उपधिस्यज्यते । दीहाइमाईसु उ विज्जबंघे इत्यादौ विद्याबन्धो विधीयते ‘उल्लोयकडं वा पोत्ति’ उल्लोचो बध्यते इत्यर्थः ।

कल्पचतुर्थपर्यायाः-‘अइढाइज्जा मासा पक्खे अट्टहि मासा हवंति

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

वीसं तु' इत्यादि व्याख्या-दिने दिने पञ्चकवृद्ध्या पक्षान्ते साद्धौ द्वौ मासौ भवतः । पक्षाष्टके तु पञ्चकवृद्ध्या विशतिर्मासा भवन्ति । दशकवृद्ध्या दिने दिने पक्षे चत्वारो मासा भवन्ति । पक्षाष्टके तु दिने दिने दशकवृद्ध्या चत्वारिंशत् मासा भवन्ति । इत्यादि विभावनीयं गाथात्रयेऽपि । सूत्रे-‘गणस्स पडिनिज्जायत्वे सिया’ प्रत्यर्पणीयः स्यात् । पाडियस्स य पाईहि-उपाश्रयरक्षयित्रीभिः । सच्चेव हि लालभाइ हेवाकः । सिवियं व सुक्कं सिवियं वस्सं, सुक्कं शुक्कं वस्स-दुगं कडिल्लं भण्यते । पणपांरिसीए ठवियं भत्तं-लब्धमित्यर्थः । इति कल्पपर्यायाः समाप्ताः ।

व्यवहारपर्याया-यथा-अप्पापमाणाए धुवलंभो त्ति । अल्पापमानायां । खलियाइसु-अपशकुनादिषु सक्खुणिओ.....निराकुलः । आइग्गहणेणं गहणं गहनमित्यर्थः । खाड्भंगो-प्रथमनगरनिवेशः । ‘हाडहडा नाम मासाई’ गाहा इति पुनरप्यत्राप्यावर्त्तनीया । ताल-पलंवा गाहा निशीथगायेयं ज्ञेया । जम्हा तेहिं आयया आगाढाः । ओहारमुहा-उद्वलिउ मनाः । भाष्ये-‘जा खायइ अट्टियाइ पि’ यावत् अस्थीन्यपि भक्षयति । ‘गिहत्यपरियाओ जहक्केणं पगुणतीसं वरि-साणि’ इत्यत्र गृहस्थपर्यायेण सह एकांविंशतितर्षाणि । बलायमीणे-व्युत्क्रमेण । निक्कारणे संथारएसु कंविएसु । रायारूवपरक्खाय जलारा इत्यर्थः । अहपडगं काउं भाजनं । अट्टुच्चालो अभ्युत्ताता । भाष्ये-‘दसुदेसे’ अनार्यदेशे वत्तीस सहस्साइं हवन्ति उक्कांसओ एस-उत्क-ष्टाऽयं गच्छः । तद्भागणा विरागो-तद्दर्शनात् । अलक्कइय खइओ-हडक्कियसुणहेण डंकिओ । तृतीयोद्देशके यथा-पलिच्छन्नो-परिक-रितः । कालपुत्तीए-कुलपुत्रतया । पन्नागारं थइया । ‘चउसु वि जणेसु नत्थि दोसो’ बालवृद्धप्राक्मूर्खेषु । ‘जइ जं (जं जह) सुत्ते भणियं’

व्यवहार-पर्यायाः

इत्यनेन पूर्वार्द्धे सूचितम् । 'किं कालिया' इत्यनेन पश्चार्द्धम् । अहवा-
 'कुलाइथेरा हिडंति' कुलस्थविरादय इत्यर्थः । वीसुंभिष-
 मृते । 'तहेव असंजयपहि जाहि चिट्ठसु ताहि वा सिलोणे' इति
 तहेवाऽसंजयं धीरो' इत्यादौ दशकालिकश्लोके इत्यर्थः । 'पहि
 जाहि' इत्यादिना श्लोकतत्त्वार्थः कथितः । भाष्ये- 'पालिया जा होई
 दिट्ठिवाउ' त्ति । पालिया-परिपाटी । तणवेराईसु-तृणस्थानेषु । गो-
 विसो-गोवृषः प्रधानवलीवर्दः । सूत्रे- 'एगराइयाए पडिमाए' प्रति-
 ब्रया । पमायसेवच्छरे-वर्षापर्यन्ते इत्यर्थः । एस समुक्कसेयव्वे-स्था-
 पनीयः । सां कुडुक्कां-कुडुक्कदेशीयः । आरोगसाला-आंषवादिशाला ।
 कलहमित्ता-वात्तापरिग्रहः । एगंगियं-कट्टमूलं कट्टउलं । वायंतिय
 ववहारो-वाचनिका व्यवहारः । चतुर्थस्यैते-निच्छियं व विभइडं
 रित्थं-द्रव्यं । विसुयाविणसु मत्तएसु उगाणेसु । 'चाउइसीगहो होइ
 कोइ अहवा वि सोलसिमाहणं । वत्तं तु अनज्जंते हाइ दुरायं तिरायं
 वा ॥ अस्या अर्थो यथा-कस्यापि मन्त्रस्य चतुर्दश्यां ग्रहणं भवति,
 अथवा सोलसी-प्रतिपत् तस्यां ग्रहणं कस्यापि भवति, व्यक्तमज्ञाय-
 माने भवति द्विरात्रं त्रिरात्रं वा इत्यर्थः । 'वा रुद्धेण चिरंपी महापा(या)-
 णाईसु नाउं अच्छेज्जा । आंयविण भरहंमी जह जाया चक्कवट्टाई' ॥
 अर्थो यथा-नाउं अच्छेज्जा ज्ञात्वा । यथा आंयविण-प्रसाधिते भरते
 यथा राजा चक्रवर्त्यादि द्वादशवर्षाणि राज्याभिषेकं प्राप्त इत्यर्थः ।
 'जे जत्थ अहिगया खलु अस्ससेणसमासिया रत्तो । तेसि भरं नसिऊणं
 भुंजइ भोए अडडाई' ॥ अर्थो यथा-अस्ससेणसमासिया-अश्वसेनाप-
 त्यादयो ये तेषु भरं न्यस्य भुङ्क्ते भोगान् अडडाई विस्तराविना
 इत्यर्थः । 'इय पुव्वपयाहीए बाहुसनामो वेयं मिणे पच्छा । पियइत्ति
 व अत्थपए मिणइत्ति व दोवि अविच्छा' ॥ गाथार्थो यथा-पूर्व-

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

पदाधीते बाहुसनामा-भद्रबाहुस्वामी एतदुअधीतं मिणे-परावर्त्तयति, 'मिणे' अस्य व्याख्या पश्चाद्धेन यथा-'पियइ त्ति व अत्थपदे मिणइत्ति व दोवि अविच्छ्दा' अर्थपदानि पिबति मिणइत्ति वा द्वौ एकार्यौ इत्यर्थः । अगडसूया-अकृतश्रुताः । भाष्ये-'सिण्हाइ परित्ताणं' इत्यत्र सिण्हा-ओसा । 'गोमदिसिमाईणं वालेंह कयं गालणाइ अट्टाण वालेंयं' इत्यादिकं सूत्रपाठान्तरस्य व्याख्यानमिदं सम्भाव्यते । भाष्ये-'अह सा हीरमाणं तु वट्टेउं जो उ दावप' इत्यर्थो यथा-सा हीरमाणं-दीयमाणं वट्टेउं-परीसेउं परीसवणार्थमित्यर्थः ततो यो दापयेत् इत्यर्थः । 'भत्तट्टिओ व खमओ इयरदिणे तासि हांइ पट्ट-वओ । चरिमे असद्धवं पुण हांइ अभत्तट्टमुज्जवणं' ॥ इति गाथार्थो यथा-पूर्वदिने भक्तार्थी भुक्तः खमआं-क्षपको वा सन् इतरदिने-द्वितीयदिने भवति पट्टवको-तपःप्रारम्भकः । चरिमदिने पुनः अश्रद्धावान् उपोषितो भवति ततो अभक्तार्थ-सोपवासं उद्योतनकमेतदित्यर्थः । 'पच्चक्खागमसरिसो हांइ परोक्खो वि आगमां जस्से' त्यादो आगमः-परिच्छेदः । 'नघपुव्वीयगंघहत्थी य' इत्यत्र गन्धहस्तिन इव गन्धहस्तिनः । 'अंवेव न लुम्भई खीरं' ति । यथा अम्बिलामध्ये क्षीरं पतितं विनश्यति । न उ मइल्लिति निसेज्जाइ पीठादिग्रहणे इत्यर्थः । निर्यवकैः-प्रतिजागरकैः । दुगुल्लियं वा इगाइ सुगप्रभृती-त्यर्थः । 'पंचविहो ववहारो दुवालसंगस्स नवणीयं' ति सार इति तात्पर्यम् । 'नक्खत्ते मे पीला चउमासतवं कुणसु सुक्के' इत्यस्यार्थो यथा-यदि प्राणातिपातादीनां श्रवणेन-शब्देन हस्तकर्मणा वा पीडा जाता, ततः चतुर्मासतपः शुक्कं-लघु कुरु इत्यर्थः । अथ च श्रवणं नक्षत्रमपि हस्तोऽपि नक्षत्रं । 'तिथ्योक्काली एत्थं वत्तवा हांइ आणु-पुव्वीए' इति तिथ्युक्का(भा)ली ग्रन्थविशेषः । 'धीरपुरिसपन्नतो

पञ्चकल्प-पर्यायाः

पंचमओ आगमो उ पसत्थो' इत्यत्र आगमो जीतं ज्ञेयम् । भाष्ये-
'मुहणंतफिडियपाणगे' त्यत्र फिडियाऊ-संघट्टिया मुहुपत्ती । पाणग-
संवरणं-दिनान्तप्रत्याख्यानम् । 'एगिदिगंत-वउजे' इत्यत्र अनन्तका-
यवर्जितानाम् एकेन्द्रियाणां । 'नेयव्वं जाव खमणं तु' खमणं-उपवासः ।
भाष्ये-'कारहडिहहुमाला' इत्यादौ भास्सिकानाम् आचीर्गमिहं ज्ञेयं ।
भाष्ये-'उभयमवलम्बमाणं कामं तु गंपि पूपमो' इत्यत्र उभयं गच्छो
धर्मश्चेत्यर्थः । 'वंजणओ वत्थिरोमाणि' अपानरोमाणीत्यर्थः । भाष्ये-
'वेज्जवच्चेव' इति वैयावृत्यं । इति दशमे उद्देशके व्यवहारस्य । इति
व्यवहारपर्यायाः समाप्ताः ।

पञ्चकल्पपर्याया यथा-दशविधाऽप्याचारः आलोचनादिः । माल-
सणाणि-मालायांग्यपुष्पाणि । 'उवट्टवियारलेवपिंडे य' इत्यत्र उवट्टं-
उपस्थापना । अथवा भैक्ष्यं कल्प्यं गर्हितादगर्हिताद्वा 'गर्हितं द्रव्य'-
मित्यादि श्लोकसूचा इयं । 'वागए अयसिसणदुकुलाइ' इत्यत्र छेदः,
'चम्मे अत्थुरणतलिमकोसाइ' इत्यत्र छेदः, 'पट्टे सन्नाह पल्लत्थि पट्टाइ'
इत्यत्र छेदः, 'पम्हए कप्पासाई' इत्यत्र छेदः, किमिए मलए' इत्यत्र
छेदः, 'पट्टे अंसुगाइ' इत्यत्र छेदः । पिच्चइ-कुट्यते । किच्चइ-कुत्तियइ ।
सांछिइ-श्राप्यति । 'अहवा तिठाणाइ' त्रिवर्षपर्यायस्यातिचपलत्वात्
श्रुतं न दीयते । जीवपदार्थोऽपदिष्टः-कथितः । भाष्ये-'वागेहि निष्फ-
न्नं वागजं सणअकमाइयं' इति बल्कलजं सणअर्कादिनिःपन्नं । तिरीडो-
वृक्षविशेषः । भाष्ये-'मक्खुंडियाईयं' बह्वर्मित्यर्थः । भाष्ये-'छेवग-
माइमयम्मि' इत्यत्र छेवगं-असिवं । 'पीहगाइया' इति पीहको-स्तन-
दुग्धं । कोट्टिवं-अवाच्यस्थानं । चूणिया-पुत्रिका । घोडमाईहिं-स्थान-
पालकादिभिः । इहेस कच्चिच्चो-नपुंसकः । 'वए गुरुण सव्वाइयं'
ति सर्वमापीतं । आउट्टा-निवृत्तः । 'कासइ देहित्थ अल्लियउ' कस्यापि ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

फेल्हस्स-दरिद्रस्य । इक्षुकरणे-इक्षुक्षेत्रे । 'पिटकादिषु' ग्रन्थविशेषः ।
 वरडाइ गंछकादि 'महाजण-पाउभाणि' त्ति । महाजनो-गच्छः ।
 डिन्द्रियबंधो-गर्भाधानं । 'ठाणं गाहेइ' आसनं कोट्टिवं-योनिः । 'भांड-
 णल्लिन्नेण' लिङ्गेन । पडिगमणाइ-व्रतमोचनादिकं । सिरिमदिरि-अवा-
 च्यसेवनं । णिहुं तो तूहे पडिसेवियाओ तूह-अवाच्यं । वहुंवओ-
 ईश्वरपुत्रः । 'करगया तरंगवइमाई' करगया-कथाविशेषः । अह-नारा
 पइ-न प्राप्नोति । अंतरवई पउमावई-गर्भवती । 'सेसं च पणयं अणा-
 यरणजांमं' वण्णां मध्यात् प्रथमं वर्जयित्वा शेषाः पञ्च ततः पञ्चकं ।
 'पुरिसो य उग्गमंतो' इति । वल्लोत्पादको नरः । भाष्ये-‘पच्छायतिगं
 उग्गहो' इति उग्गहो-पात्रं भाष्ये-‘फुडियविचिचिचनहंगुलि' इति ।
 विगिंचिया-वातः । 'लेवाडअरइ सारियरक्खट्ठा गेण्ह सांढणयं' इति ।
 सारियरक्खट्ठा-सागारिजनरक्षार्थं । 'ससरक्खाए पुढवीए अवेसणिया
 भरिज्जंति' अवेसणिया-वृषणाः । लाडपरीवाडीए-लाडवाचनायाम्
 इत्यर्थः । 'दुगचउभंगाइ चारणिया' इति द्विकसंयोगे चत्वारः त्रिक-
 संयोगे अष्टौ इत्यादिकम् । भाष्ये-‘वासाजांमं तु अंतरा वासं'
 इति वासं-क्षेत्रं । 'बार समाओ तत्तिय' त्ति द्वादशवर्षाणि तावन्ति ।
 भाष्ये-‘अंगपमाणायामो-विस्तरः ।' भाष्ये-‘सुत्तं बार समाओ
 तेत्तियामेत्ता य अत्थो वि' इति द्वादशवर्षाणि सूत्रम् । भाष्ये-
 'निकलमणं खलु सरए' इत्यादौ निकलमणं-निर्गमः । भाष्ये-‘इयरं
 थीवाल्लुइडाई' इति । इतरं-प्राकृतं । भाष्ये-‘मीसेइ कोलिपयसं वा'
 कोलिकपानं । 'गज्जंमि य पयसंखा' गद्ये पदसङ्ख्या । 'अन्तो वि
 होइ भयणा ओमे' इत्यादिगाथायां अन्तः-मध्ये गच्छस्य वसतामपि
 भजना, यथा-अवमस्य वन्दनं प्रायश्चित्तापन्नस्य च संयत्याश्च
 सेहस्य च न वन्दनं देयं । 'बाहिं पि हांइ' इति । बहिरपि गच्छाद्

पञ्चकल्प-पर्यायाः

वसतां भजना, यथा-अजापालकवाचकस्य शिष्यस्य वन्दनं दत्तम् ।
 'हेट्टट्टाणट्टिओ वि हु पावयणि' इत्यादिगाथायां अधःस्थान-
 स्थितस्य संयमर्पातस्य प्रावचनिकाद्यर्थम् । अपरपदे-अपवादे
 कृतयोगी संनिसेवते आद्यनिर्ग्रन्थ इव पूज्यः सः । भाष्ये-'संभुंजणा
 निसिरणा य' इति । निसिरणा-दानम् । एसो वि कालकण्पो, काउस्सग्गे
 साय सयं गोरुद्धे एसो वि कालकण्पो' इत्यादि प्रथमे एसो वि
 कालकण्पो इत्यत्र परिच्छेदः । तथा कायोत्सर्गे सायं सङ्खयायां
 शतम् उच्छ्वासकानां, यतः ज्ञान-दर्शन-चारित्रसर्वकायोत्सर्गेषु शतम्
 उच्छ्वासकानां भवात् । 'लोगस्स उज्जायगर' चतुष्टये एसो वि
 कालकण्पो ज्ञेयः । 'गोरुद्धं' इति प्रभाते अर्द्ध-शतार्द्धं ज्ञेयम् । 'निका-
 चयतीति अपोहते च' इति एकार्थं ज्ञेयं । 'वीरहसउणओ परसी-
 याणं' इति । सींचाणकः, परसिया-आखेटककर्तारः । अर्द्धं सकडी
 यथा-लिङ्गिप्रावणम् । गसलपक्खियं स्कन्धद्वये वस्त्राञ्चलद्वयक्षेपः ।
 यथा एकत्र स्कन्धे एकः, द्वितीये द्वितीयः । 'खंधपुवत्थं' इति । एकत्र
 स्कन्धे द्वयोरपि वस्त्राञ्चलयोर्निक्षेपः । 'आयामेणं वंदइ संभागो वायए
 अतरमाणो' इति वचनेन वन्दनां कुर्वन् अशक्तः आयामेण-शरीर-
 प्रणामेन वन्दते इत्यर्थः । 'तरमाणो न वन्दइ' तरमाणो-शक्तः ।
 'उस्सारकण्पलोगाणुओंग' इत्यत्र उस्सारकण्पो-व्यतिक्रमेण सूत्रदानं ।
 'सीमट्टिओ वामयाहा वा' इति सीमस्थितो वा हत्वा वा इत्यर्थः ।
 भाष्ये-'मत्तगभांगो अणट्टाए' इति । मात्रकभोगो निरर्थको न कार्यः ।
 'उंडियभोमाइ नापाह' इति उण्डिया वर्णकवृत्तः । 'चाउरकेण गोखी-
 रेण' गोक्षीरविशेषोऽयं । 'अन्नत्थयगओ ताहे कप्पियारीओ भणइ'
 इति । कप्पियारीआ-परिवेषकः । भाष्ये-'भो खात्तय ! सहुवग्गो'
 इति । भिक्ष्यान्त असहवर्गः । भाष्ये-'पदमं ठाणुस्सग्गां तेणं तु नवसु

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्यायि

होइ ठाणेसु' इति । प्रथमम्-उत्सर्गपदं तेन नवसु-अर्थौ ऋतुबद्धमासा नवमो वर्षाकालः । भाष्ये-‘खेत्तं कालार्थं समणुज्जायं पक्कपम्मि’ कालातीतमपि क्षेत्रम् अनुज्ञातं द्विगुणं त्रिगुणं चतुर्गुणं वापीत्यर्थः । भाष्ये-‘ते अग्गीयऽबहुस्तुय तिण्ह समाणारओ तरुणां’ इति । अग्गी-तार्थोऽबहुश्रुतश्चेत्यर्थः । तरुणस्तु त्रयाणां वर्षाणां आरतः । भाष्ये-‘अन्नं वेलं न सज्जं भिक्खु ण्हार्इहिं संसत्तं’ ति । स्नानादि संसक्तम् अन्यस्यां वेलायां न सद्यः स्मारयन्ति । ‘फुडक्खे अचियत्तं गाणे’ तुइ-उव्वमाहु पेलेज्जा’ इति । स्फुटं रूक्षवचनैः अचियत्तं-अप्रीतिं करोति प्राजनतुदितगौरिव । ‘सज्जं अउ न भन्नइ’ अतः सद्यां न भण्यते । ऊल्लोलछगणहारी न मुच्चइ जायमाणो वि’ इति । अग्रेतनगोणादेः न तस्य अशुष्केऽपि छगणे पुनः चौर्यं यः करोतीत्यर्थः । भन्नइ घट्टिज्जंतं तुत्थं दुट्ठं तह तुमं पि’ इति । यथा तुत्थं-औषधविशेषः घट्ट्यमानं दुष्टं स्यात्तथा त्वमपि । भाष्ये-‘पाणो सो संदुत्तो अइहं चिय कुं कुमं तइयं’ इति । यः स्मार्थमाणोऽपि न प्रपद्यते, स पाण इव-चण्डाल इवेत्यर्थः । यथा चाऽतिघृष्टं कुङ्कुमं विनश्यति तथा सोऽपि । ‘आइ-पणगं तु तुलंति जाण सेज्जाइ जाव साहारंति । शय्या-उपधि-स्वा-ध्याय-आहार-अनुकम्पालक्षणं हेयम् । अहवादिपणगमूलंगुणं पंचेप हुंति दोण्ह तुल्लाउ’ इति । पञ्चाद्याः मूलगुणाः पञ्चमहाव्रतरूपाः अनुस्वारस्तु प्राकृतत्वात् । वाइं पुण उत्तरावहाइन्नं । वाइं विकटं-मदिरा । ‘दुगुणतिगुणचउग्गुण बहुगुणा वा खेत्तकालाइक्कमा’ इति । कारणे मासादेरुपर्यपि कल्पते इत्यर्थः । अंतद्भाणहंसाईहि वा उप्पाइंति हंसाईहि-हिंसादिभिः । आलंबणविशुद्धे सत्तदुप परिहारेज्जा’ इति । ‘पट्ठीवंसो दो धारणाइ’ इत्येकं सप्तकं, ‘वंसगकडणुक्कवणे’त्यादि द्वितीयं सप्तकं इत्यर्थः । ‘संलीढाए वोसिरणे वोसट्ठाए वा’ इति ।

दशाश्रुतस्कन्ध-पर्यायाः

संलिखितायाः व्युत्सर्गसमये वा सर्वस्य कृतव्युत्सर्गाया वा अनुशा-
स्तिनिमित्तं इत्यर्थः । चउवमो त्ति । अस्साणइ न य पवयणपीला
भवइ-न च प्रवचनपीडा भवति । ‘अणाइन्ने पुण वियडाइसु अणु-
याइसु मइलणा’ अनुचितेषु विकटादिषु इत्यर्थः । ‘अप्पणा अणिवि-
त्ता’ अनिवृत्ता इत्यर्थः । ‘गीयत्थेहाइन्ना तं देसीओ न जाणामि’ इति ।
गीतार्थैराचीर्णा समितिः तां विदेशोऽहं न जाणामि । सीयघरसमो य
होइ । माभाई’ इति । माभाई-अभयदाता । खाई-तर्हि । भाण्ये-
‘आयरियप्पमाणा गुणप्पमाणं च समणानं’ इति । आयरियप्पमाणा-
आचारप्रकल्पप्रामाण्यात् । भाण्ये-‘निहय अणुकंपाए गिहिणं तो नाम-
न वसहा तुम्हे’ इति । निर्दयत्वेन अनुकम्पया च गृहिणां विधीय-
मानया नामन वृषभा भवन्त इति प्रेरकवचनम् । ‘भण्णइ सरिसे-
ऽहिगेहिं च’ इति । सदृशैरधिकैश्च उज्जुयारेइ-उज्जालयति । ‘मासाईए
अणुवहि वासाईए भवे उवही’ इति । मासादूर्ध्वं अनुपधिः-न उप-
धिर्मासादूर्ध्वं ग्राह्यः । ‘वासाईए भवे उवही’ ति । वर्षाकालेऽतीते
तु उपधिर्ग्राह्यः मासद्वयस्योर्ध्वमित्यर्थः । ‘सुत्तत्थतदुभयाइं संधि
अहवा वि पडिपुच्छेए’ इति संधिर्विस्मृतस्य सन्धानं प्रतिपृच्छन्ति
वा पते । ‘वसणं वाजीमाई’ इति । वाजीकरणादिकं-कामोदककरण-
मित्यर्थः । कुहंडी-अंबिका । इति पञ्चकल्पपर्यायाः समाप्ताः ।

दशाश्रुतस्कन्धपर्याया-यथा-‘द्वाभ्यां कलितो बाल’ इति । बाल-
त्वयुवत्वाभ्यामित्यर्थः । ‘भोयणदाग्गरायदिद्धंतेण मा वोच्छिज्जिस्संति’
इति । यथा-भोजनादग्रतो बालानां विनष्टपूपादि दीयते इत्यर्थः तथा
राजदृष्टान्तो यथा-राजा दुर्भिक्षे लोकानां धान्यं प्रयच्छति इत्यर्थः ।
‘न याहारोवहिसेज्जइ’ इति न च आहारादिनिमित्तं निर्जूढाः । मिस्स-
ठाणं समाभरियाणं-अलङ्कृतनराणां । खंधखणियवायपडिसेहणत्थं-

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

स्कन्धक्षणिकवादप्रतिषेधार्थं । गोणसमृगादि-गानसमृगादि । चक्रय
 रदंडगो-कुम्भकारदण्डो हि सृत्तिकासवलो भवति । तृतीयदशायां-
 कालियाप रात्रौ । 'अगारं वा भुंजमाणस्स' भक्तकवि विनेत्यर्थः ।
 'ओसन्ने सव्वपयाणि वि' अवज्ञादीनि कार्याणि । संवट्टित्ता नाणु-
 जाणेइ-न अणुजाणावेइ । चतुर्थदशायां-यथा उपगृह्णातीति उपग्रहः-
 परिपालनं 'दव्वपलित्थयस्स' त्ति द्रव्यं-शरीरं । 'गोहि गोमिओ'
 इति । गोभिर्गोमान् गोसङ्ख्यां करोति । 'छप्पन्न पंचसंजंगा सव्वत्थ
 बत्तीसं बत्तीसं भंगा' इति पञ्चकसंयोगाः पट्पञ्चाशन् भवन्ति इत्यर्थः ।
 'अहवा बहुस्सुओ अभिंतर-बाहिरएहि' इति स्वसमयसूत्रं परसमयसूत्रं
 चेत्यर्थः । 'चित्रं बह्वर्थयुक्तं' इत्यत्र छेदः । 'लिहइ पढारेइ गणेइ'
 त्ति । पाहाडे गणेइ इत्यर्थः । पञ्चमदशायां तु 'जहा तीसे कम्मकारियाए
 घुसलंतीए महत्तरघूयं जायइ' इत्यादि कर्मकरी काचित् घुसलंती-
 विरोलंती पादाधो न्यस्तद्रव्यमाहात्म्यात् स्वकीयपुत्रार्थं महत्तरस्य-
 ठक्कुरस्य सत्कां पुत्रीं याचते इत्यर्थः । कभल्ले गोवेइ कभल्ले-कूर्मकारादिः ।
 मिच्छादंसणसल्ले आयजांगीणं' ति । पतच्चिवुत्तये आत्मनो हितास्तेषां ।
 षण्ठ्यां यथा-सीहपुच्छिज्जंति-यथा सिंहस्य मैथुने लिङ्गच्छेदः स्या-
 दाकर्षतः । थामियाणं-बलिष्ठयाः छिन्ननेत्रां भवइ-छिन्नलिङ्गो भवति ।
 एवं तस्स पुत्तयाछेत्तु पौआ इत्यर्थः । सप्तम्यां तु 'समिक्खुए य
 अहिगारो' इति । समिक्खु अध्ययनं दशकालिके । 'वेयावच्चकिलंतो
 अभिन्नरोमो य आयासे' इति । अवश्यकर्तव्ये अभिन्नरोम इव । 'संक-
 माहणे इच्छा' इत्यादिकं 'पच्छित्ते आपसा संकिय' इत्यादिना व्या-
 ख्यातमेव । का दुणु इमस्स इच्छा अग्निंतरमहिगउ जीय-का इच्छा
 अस्य साधाः यया इच्छया मध्ये प्रविष्ट इत्यर्थः । 'असुइणा वागाए
 किंचि सउणगाइणा' इत्यादि शकुनिगृहखरणिउतः समुद्देशे च

दशश्रुतास्कन्ध-पर्यायाः

क्षालनं करोतीत्यर्थः । अष्टमदशायां—‘जइ अत्थपयवियारो’ गाथा कंठा ‘कुत्तनिहिट्ठा निसीहे’ इति । कुत्र निर्दिष्टा गाथा ? निशीथे इत्यर्थः । ‘चयणाईणं छण्ह वत्थूणं’—चयवनादीनि पञ्च षष्ठस्तु गर्भापहारः । ‘पणियभूमि वज्जभूमि’ इति । पणियभूमि इत्यस्य पर्यायां वज्जभूमिरिति । भूमिशब्देन काल उच्यते । पुरिसंतरकालो युगंतरकालश्चेत्येकार्थौ । ‘पणपन्नं पावा पणपन्नं कल्लाणा’ इति । पञ्चपञ्चाशदध्ययनानि पापकर्मप्रतिपादकानि पञ्चपञ्चाशच्च कल्याणप्रतिपादकाणि अध्ययनानीत्यर्थः । तत्रैकत्र मरुदेवीवक्तव्यता- इत्यादि ज्ञेयं । ‘वेसमणकुण्डधारिणो तिरियज्जभगा देवा’ इति—कुण्डधारिण इति तेषां नाम ज्ञेयम् । पावाए मज्झिमाए—एकार्थौ । ततः हस्ति-पालकस्य राज्ञः सत्कायां रज्जुकसभायां लेखकसभायामित्यर्थः । चंद्रसंवच्छगमधिकृत्यापविश्यते ‘जेण जुगाई सो’ इति । येन कारणेन स संवत्सरः युगस्यादौ वर्त्तते । ‘वासोणं सवीसइराए किं निमित्तं ? पाएण सयऽट्ठाए कडियाई पासेहिंतो कंबियाणि’ इति । अर्थस्तु वर्षाकालस्य सत्के सवीसइराएषु दिनेषु गतेषु किंनिमित्तं पर्युषणा क्रियते ? यतः प्रायेण स्वार्थं कृतानि गृहाणीत्यर्थः । ‘जइअलंदं उदउलं—उदकाद्रिं सत् यावता शुष्यति तावान् काल इत्यर्थः । ‘भगवओ जग्गनसल्लत्तं संकंते’ इति । भगवतो जन्मनक्षत्रं सब्रकान्तः तत्रोदय इत्यर्थः । अचलमाणा—अचलंती । अणुत्तरोववाइयसंपया हात्था’—ये अनुत्तरविमानेषु उत्पत्स्यन्ते इत्यर्थः । ‘समणस्स णं भगवओ महावीरस्स नव वाससयाई वीइकंताई, दसमस्स य वाससयस्स अयं तेणउइमे संवच्छरे गच्छइ’ इत्यस्यार्थो यथा—यदा किल पर्युषणा चतुर्थ्यां जाता, ततः पूर्वं कालमानमिदमिति वदन्ति वृद्धाः, तत्त्वं पुनः केवलिनो विदन्ति इति भावार्थः । आहोहिषणं—अभ्यन्त-

६४

निःशेषसिद्धान्तविचार-पथीये

रावधिना । 'पासस्स णं अरहओ पुसिआदाणियस्स कालगयस्स दुवालस वाससयाइ वीइकंताइ', तेरसमस्स य वाससयस्स अयं तेयालीसइमे संवच्छरे गच्छइ' इत्यस्यार्थो यथा-महावीरकालमानं पूर्वोक्तं ९९३ एतन्मध्ये जिनान्तरं पार्श्वनाथसत्कं प्रक्षिप्यते इदं २५० ततो यथोक्तं मानं भवति १२४३ अङ्गस्वरूपमिति भावार्थः । अरहओ णं अरिट्टनेमिस्स कालगयस्स चउरासीइ वाससहस्साइ वीइकंताइ, पंचासीइमयस्स वाससहस्सस्स नव वाससयाइ वीइकंताइ, दसमस्स य वाससयस्स अयं तेणउइमे संवच्छरे गच्छइ' इत्यस्यार्थो यथा-पार्श्वनाथमानं १२४३ अस्य मध्ये नेमिपार्श्वान्तरं क्षिप्यते इदं ८३७५० ततो यथोक्तं मानं भवति ८४९९३ अङ्गस्वरूपत इत्यर्थः । बायालीस-वाससहस्सेहि ऊणिया गच्छइ' इत्यत्र कषभकालात् प्रभृति चतुर्थी-प्रवृत्तपर्युषणादिनं यावत् कालमानमित्यर्थः । कांडियकाकंदवग्धावच्च-सगोत्ताणं' ति कोडियकाकन्दयोः वग्धावच्चं गोत्तं । 'अज्जत्ताण समणा निगंथा' इति । साम्प्रतं ये विहरन्तीत्यर्थः । 'अंतरा वि से कप्पइ पज्जोसवित्तए' पञ्चभिः पञ्चभिः दिनैः कृत्वा इत्यर्थः । 'अत्येगइयाणं एवं वुत्तपुव्वं भवइ दाए भंते' इति सूत्रस्य व्याख्या-केनापि भिक्षां गच्छता एवं पूर्वम् उक्तं स्यात् यथा-अन्यस्य दास्यामि भक्तं न तु स्वयं प्रतिग्रहीष्यामि इत्येकां भङ्गक इत्यादिका चतुर्भङ्गी ज्ञेया । चूर्णौ तु-अत्येगइया आयरिया दाए भंते ! दावे गिलाणस्स मा अण्णो पडिमाहे चाउम्मासगाइतु' इत्यस्यार्थो यथा-सन्ति केचिदाचार्याः ततः शिष्यः प्राह-तान् प्रति-दाए भंते' इति । अस्यार्थस्तु ग्लानस्य दास्यामि न स्वात्मना ग्रहीष्यामि चतुर्मासकादिषु इति चतुर्भङ्गी ज्ञेया इत्यर्थः । 'तुमं पित्थ भोक्खसि आंयणं दवं पाहिसि' इति । त्वयाऽपि भोक्तव्य आदनः जलं च पातव्यं ततो बहुतरमपि गृह्णा-

दशाश्रुतस्कन्ध-पर्यायाः

णेत्युक्ते गृह्णातीत्यर्थः । 'अदक्खु वइत्तए' इति । कुलानि विद्यन्ते
 श्रावकाणां कृतादिविशेषणोपेतानि येषु श्रमणानां नो कल्पते 'अदक्खु
 वइत्तए' (अ) दृष्ट्वा किञ्चनापि भोजनजातं उदितुं याश्चार्थम् यतः । पूर्वव-
 थिते जले आंदनं क्षिपित्वा तत्क्षणादेव आंदनं निःपाद्य यच्छन्तीत्यर्थः ।
 'वासावासं प०' इत्यत्र प्रकारे पर्युषितस्येति ज्ञेयम् । ससित्थे आहारे
 दोसा अपरिपूष कट्टाइ अगलिते जले काष्ठादि स्यात् । संनिवत्तिउं
 आत्मानं अन्यत्र चरितुं चारपइ इति 'संनिवत्तिउं' इत्यस्य व्याख्यानं
 'अन्यत्र चरितुं चारपइ' इयेतत् सप्तभ्यः अभिग्रहीकृतगृहेभ्यो अन्यत्र
 भिक्षां कृत्वा पुनः सप्तसु भिक्षां कर्तुं न कल्पते इत्यर्थः । भिगुपुडियाली-
 मृत्तिकापुटानीत्यर्थः । 'पारणं वा संधुक्खणाइ अत्थि' संधुक्खणं-येन
 उदराग्निः दृढः स्यादित्यर्थः । 'अहासंनिहिया अणतावणे कुच्छणं
 पणउ' इति । सार्द्रं उपधिर्यदि संनिहिते स्थाने न ताप्यते ततः कुत्सनं
 पनकां वा ऊलिः स्यात् । 'अडुगेहिं वंधइ' बन्धविशेषः । अहिगरणं-
 कलहः । बलवाडया-बलव्यापृताः । 'जाणप्पवरे आइदुं भदं तव दुरु-
 द्दाहि' इति । जानप्रवरः आदिष्टं भद्रं तव समारुह इत्यर्थः । विगा-
 हापरिव्राजकवन् कश्चित् परिव्राजको ज्ञेयः । 'एगंतरमुप्पाउ अन्नोन्ना-
 वरणक्खए जिणाणं' ति । परः प्राह-एकत्र क्षणे ज्ञानं प्राप्नोति
 द्वितीये तु दर्शनं अन्योन्यावरणक्षये सति इत्यर्थः । गिलाणवेसं अद्देइ'
 करोतीत्यर्थः । कांडिलुगमासुरक्खाइ कहेइ' कथाविशेषौ । 'सहजायगा
 मित्ताइ' सहजाताः सहजमित्राणि भण्यन्ते । कम्मंता कम्मठाणा-
 एकार्थौ । पूर्वकृत्यमिति सां यमुद्यत् इत्यादौ गृहस्थावस्थायां गृहिणां
 कृत्यम् इदं यथा-घोररणमुहं दारभरणं-भार्यापोषणं । पेयकिञ्च-श्राद्धा-
 दिकं पतत् स्वरूपेषु स्वर्गेषु कीदृशेषु ? 'देहपूयणचिरजीवणदानति-
 त्थेसु' देहपूजनं रणे इत्येके तीर्थं, चिरजीवनं भार्यां प्रति इति द्वितीयं

६६

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

तीर्थं, प्रेतकृत्ये दानं देयमिति तृतीयम् । अथवा अपत्योत्पादनं कृत्यं । न तस्मात् सांसारिकभावात् जीवाऽर्थान्तरभूतो मृतस्य 'जातिसर्गणं' ति । यतो मृतस्य जातिर्जन्मधारणं आश्रय इत्यर्थः । 'संजमघादमूलाः क्रमेण उत्तरगुणा' इति । संयमं धनन्ति मूलगुणाः तत्क्षणात् उत्तरगुणास्तु क्रमेण धनन्ति । 'असुभा मियापुत्ते य गोत्तासे' मृगापुत्रो गोत्रासकश्च । 'तहागपसु दसहा नियाणाणि' तथाप्रकारवस्तूनां विषये दशधा निदानानि ब्रह्मदत्तादीनां । 'गहतित्यादिसु वा वीयारणे' दिति ब्राह्मणानां । 'मालानक्खत्तमालादि'—आभरणविशेषोऽयं । 'बुंभलगार्इणि' आभरणविशेषः । वव्धीसमादिट्ठं खरीप्रभृति । 'निदाने य भवइ' निदानं तत् स्यादित्यर्थः । 'कणइ रहस्सिय' त्ति । संजया तापसविशेषा इत्यर्थः । 'सिस्नोदरकृते पार्थ' इत्यादौ सिस्नोदरं—मैथुनं । 'जाव पुणो पुत्ते पादिति' केचित्तापसाः बालत्वे पञ्च पइ वा वर्षाणि यावत् तपः कृत्वा परिणयन्ति पुत्रकाममुत्पाद्य तानेव पाठयन्ति । 'अन्नयस्स अइयमाणस्स वा' आगच्छत इत्यर्थः । 'चेलपेला इव सुसंपरिमुया—वखपेटा इवेत्यर्थः । 'तेलकेला इव सुसं पडिखेणं' सुक्केण शुल्केन—मूलेन इत्यर्थः । 'संवलित्थालिया इव—सिंवलिवृक्षफलमिव । 'एस मे आयाप परियाप एस नीदाराए' इति—आत्महिताय परितापाय च गृहमोचनाय चेत्यर्थः । 'पेत्तियं दायं पडिवज्जइ' पैत्रिकपदमित्यर्थः । 'सव्वेसिपि नयाणं' गाहा ज्ञेया । निर्युक्तौ तु कहिया जिणेहिं लोण-पगसिया भारिया इमे बंधा । साहुगुरुमित्तबंधवसेट्टीसेणावइवहेसु' इत्यत्र लोकप्रकटा भारिका इमे साधुगुरुमित्रबान्धवश्रेष्ठिसेनापतिवधेषु इत्यर्थः । मंगलं इति दशाश्रुतस्कन्धपर्यायाः समाप्ताः इति ।

गुरुसम्प्रदायतः—'द्ववविणासणे दुविहमेए' इत्यस्य व्याख्यानगाथा यथा—जोगं अइयभावं मूलुत्तरभेयओ अहव कट्ठं । जाणाहि दुवि-

जीतकल्प-पर्यायाः

हभेयं सपक्ख-परपक्खमाई वा ॥१॥ योग्यं-नवम्, अतीतं-पुराणं, मूलं-स्तम्भादिकं । उत्तरं-वंशादिकं । सपक्षद्रव्यं जिनसत्कं, परपक्ष-द्रव्यं-तीर्थान्तरीयाणाम् इति गाथार्थः । कदलिका इस्तिटगकः ।

जीतकल्पपर्यायाः यथा-आद्य त्रिषु स्कन्दकं छन्दः । 'जस्स मुह-निज्झरामयमयवसगंधाहिवासिया इव भमरा' इति । यन्मुखनिज्झरा-मृतमयवशगन्धाधिवासिताः साध्रवां भमरा इव इत्यर्थः । 'विसेसा-विसेसियावस्सयंमि' त्ति विशेषावश्यके । 'अण्पत्तापत्तव्वत्तर्तित्तिणिय' त्ति । अपात्र-अप्राप्त-अव्यक्त-तिन्तिणिकादीनामित्यर्थः । तर्हि वा अहिगरणभूष इति । पवुच्चंति जीवादो पयत्था इतिशेषः । 'पढमं ठाणं दप्पो, दप्पो चिय तस्स वी भवे पढमं' ति । दर्पः प्रथमं स्थानं, तस्यापि प्रथमभेदो दर्प एव, ततः प्रथमे दर्पपदे व्रतषट्क-कायषट्क-अकल्पादिषट्कसञ्चारणेन अष्टादश गाथाः । अकल्पनिरालम्बा-दिषट्केष्वपि प्रत्येकम् अष्टादश गाथा ज्ञेया इत्यर्थः । कल्पिकायाः दर्शनज्ञानादीनि चतुर्विंशतिः पदानि, तेषु प्रत्येकं व्रतषट्क-कायषट्क-अकल्पादिषट्क सञ्चारणान् दर्शने अष्टादश गाथाः । एवं ज्ञाने अष्टादश गाथाः ततः सर्वेऽपि अष्टादशकाः चतुर्विंशतिसङ्ख्याः भवन्ति । 'अणुमज्जिय तं सुओवप्सेण' त्ति । विचिन्त्य । 'नक्खत्ते मे पीला' इति । नक्षत्रे श्रवणहस्तलक्षणे श्रुतं हस्तकृतं वा किञ्चित् स्यादित्यर्थः । 'सुक्के मासे' लघुमासे । 'एवं ताहुग्घाए' इति लघूनि, अनुद्घाते तु गुरुणि । 'छिंदित्तु तयं भाणं' इत्यादौ तत् स्थानं सञ्छिद्य इत्यनेन छेदः प्रतिपादितः, गच्छंतु तवस्स साहुणो मूलं' इत्यनेन मूलं भणितम् 'अव्वावडा व गच्छे' अव्यावृताः गच्छे सन्तु इत्यनेन अन-वस्थाप्यम् 'अव्वीया वावि विहरंतु अद्धितीया विहरन्तु इत्यनेन पारं-

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

चियं भणितं । 'छब्भागंगुलपणने' इत्यादौ मासस्य अङ्गुलेति नाम, ततश्च दिनपञ्चके अपनीते अङ्गुलावान्तरनामकस्य मासस्य मध्यात् पङ्कभागाङ्गुलं छेदो भण्यते । यतः मासः पङ्कविभागः क्रियते पञ्चकेन पञ्चकेन दिनानां, ततः मासमध्ये पञ्चकषट्कं भवति इत्यनेन 'छब्भागंगुलपणने' इति व्याख्यातं । 'दसराप तिभाग' इति । दशरात्रे छेदे त्रिभागो मासस्यापनीयते इत्यर्थः । 'अद्ध पन्नरसे' इति । अर्धछेदे पञ्चदश दिनानि अपनीयन्ते । 'वीसाए तिभागूणं' ति । विंशतितमे छेदे त्रिभागो दिनदशकलक्षणाऽपनीयते इत्यर्थः । 'छब्भागूणं तु पणु-वीसे' पञ्चविंशतितमे छेदे षष्ठां भागः पञ्चदिनलक्षणाऽपनीयते इति गार्थार्थः । 'मासचउमासछेके' इत्यादौ मासछेदः चतुर्मासछेदः षट्कछेदः एषां नामानि यथासङ्ख्यं अङ्गुलं मास नाम, चतुर्मासस्य चउरो इति नाम, छकस्य छकेति नाम, एते सर्वेऽपि छेदपर्याया इत्यर्थः । 'आउत्तनमांकारा' इति । नमस्कारोपयुक्तैर्भाव्यं न किमपि प्रायश्चित्तमित्यर्थः । 'अवसेसाऽसुयाणुयांगस्स' अनिष्टितश्रुतानुयांगस्य । 'पलिउंचियमपलिउंचियं वा' इति-आवर्त्य अनावर्त्य वा इत्यर्थः । 'दस्सुमिलकलु-बाहियमालवाइ-सकासाओ' इति । दस्सुम्ले-च्छमानुषापहारकमालवाः चौरविशेषाः, मालवास्तु मालवकदेशपल्लिवासिचौराः । 'विहारो-सज्झायनिमित्तं जं अन्नत्थ गमणं' स्थण्डिलादौ । 'घडगोलंकयवारगाइडियस्स' इति । घटउल्लकवारकस्थितस्य । 'एगकल्लाणं' ति । निच्चिय० १ पु० १ एगा० १ आयं० १ अम० १ द्विकल्याणादौ तु नि० २ पु० २ ए० २ आ० २ अ० २ इत्यादिक्रमेण ज्ञेयं । सुक्कसंनिहिण-शुष्कभक्तसन्निधौ । 'ओहुत्तं पढमभंगो सेसा तिन्नि भंगा इति । दिवा गहियं दिवा भुत्तं इत्यादयश्चत्वारः । 'पिट

जीतकल्पपर्यायाः

कुक्कुसकुक्कुसी उक्कुंठचिच्चाई' इति । कुक्कुसकुक्कुसी सूक्ष्मकणिका इत्यर्थः । 'पिहिण चउभंगा' इति गुरुगुरुणा गुरुलघुना लघुगुरुणा लघुलघुना इति चतुर्भङ्गी इत्यर्थः । 'अचित्ते अचित्त साहरिण' इति दोषसम्भवात् । 'अह गुरुसाहरिण' इति गुरुगुरुणि संह्रियते इत्यर्थः । 'उद्देसिय चरमतिण' इत्यादि गाथा १ 'सोलस उगमदोसा' इत्यादि गाथा २ 'अइरं अणंत' इत्यादि गाथा ३ एतस्मिन् गाथात्रये सोलस उगमदोसा इति संग्रहगाथा ज्ञेया । अन्यस्तु गाथायुगलं 'एयाओ दुवि गाहाओ' इत्यनेन सूचितम् । 'अइरं' ति अनन्तरम् इत्यर्थः । ऋणपूर्व-उपकरणपूतिः । 'पमेय' ति पामिच्चं 'संथवतिग' ति संस्तवत्रिकं 'संनाहपट्टो' उपकरणस्योपरि हृदये बध्यते । विच्चण पडिण-विच्युतं पतितम् एकार्थं । 'उगमेउं न निवेणइ' उपाद्य वस्त्रादिकं न गुरुणां निवेदयति । 'सव्वावहि वा अदिन्नं परिभुंजई' अदत्तं गुरुभिरित्यर्थः । 'पुरि मत्तण वा चरिमाण' इति । पुरि-पौरुष्यां, मत्तण-मात्रके, चरिमाण-चतुर्थपौरुष्यां । पणं लहुगं-अड्ढाइज्जा दिणा । गुरुगं-पञ्च दिनानि । दसगं लहुगं-अड्ढसत्तमदिणा । गुरुगं दशैव । पन्नरसगं लहुगं-सड्ढवारस दिणा । गुरुगं पञ्चदशैव । वीसगं लहुगं-सड्ढसत्तरस । गुरुगं विंशतिरेव । पंचवीसं लहुगं-सड्ढवावीस । गुरुगं पञ्चविंशतिः । लहुमासो सड्ढसत्तवीस । गुरुमासो त्रिशदेव । एतानि दिनानि ज्ञेयानि परमार्थं तु प्रायश्चित्तस्य पवमादेः चिरन्तना जानन्ति । सो य इमो अहागरुयाइ तृतीयभेदोऽपि आदौ कृतः । 'लहुससुद्धो वा' इत्यत्र शुद्ध एव न किञ्चिदीयते 'लहुमास भिन्नमासो वीसलहु पक्खुक्कोसमज्झिमजहन्ना' यथासङ्ख्येन तपो ज्ञेयम् । 'पन्नरस दसमं पणं लहुसुक्कोसाइ तिविहेसो' इति । लहुसपक्षे उक्कुष्ट-मध्यमजघन्यतया पञ्चदशदशमपञ्चका नियोज्यन्ते । 'असहुस्सेगे-गहासणया' असहस्य एकैकहासः क्रियते । ठाणक्कमेण-स्थानाङ्गप्रोक्त-क्रमेण । 'अट्ठमभत्तं अंतो निव्वीयमाई' इति । यन्त्रकोक्तेषु प्रायश्चित्तेषु सर्वेषु निर्विकृतिकाद्यं अष्टमभक्तान्तं तपो दीयते इत्यर्थः ।

निःशेषसिद्धान्तविचार-पर्याये

‘तिरियायप तेरसघरप काउं हेदुठा हुत्तो जाव नव घराई पुन्नाई’ इति । तिरश्चीनाः त्रयोदशगृहकात्मका ओलीरूपेण नव श्रेणयो लिख्यन्ते । ‘एपसि नवणहं जाई दाहिणेण अन्ते दूठियाणि दोन्नि घरयाई’ इति । त्रयोदशगृहकात्मकनवमश्रेणेरधः एकादशगृहात्मका श्रेणी, ततो नवगृहात्मका अधस्तात् श्रेणी, एवं गृहद्वयं गृहद्वयं पुंवद्भिः बिद्वद्भिः श्रेणी लिखितव्या यावत् एकगृहात्मका श्रेणी स्वहस्त-दक्षिणभागापेक्षया दक्षिणं गृहद्वयं गृहद्वयं उत्सायते इत्यर्थः । स्थापना चेयं पत्रान्तरे लिखिता विद्यते । ‘जं पर्यं जहिं अवराहे ठावियं तहिं चेव अवराहे ताप पंतीए पुगिसावेक्खाए सव्वे पच्छि-त्तपया चारेयव्वा’ इति । यत्पदं प्रायश्चित्तलक्षणं यत्रापराधे निरपे-क्षादौ तस्मिन्नैव अपराधे तत्र तस्यां पङ्क्तौ पुरुषापेक्षया सर्वप्राय-श्चित्तपदानि चारयितव्यानि । यथा निरपेक्षपदे सर्वाणि प्रथमपद-प्रायश्चित्तानि याज्यन्ते इत्यर्थः । ‘विरइए पुरिसविभागेण पणगाई छम्मासावसाणे निव्विइयाई अट्टमभत्तंते पुव्वभणियमेव’ इति सर्वप्रायश्चित्तानां पणगं आदौ छम्मासा अवसाणे । ततः सर्वत्र पण-गादौ छम्मासान्ते निर्विकृतिकाद्यम् अष्टमभक्तान्तं दीयते इत्यर्थः । ‘अत्थादाणोनेमिस्ति उसन्नायरियरुच्चगपरिभगवणियपेसणरुवगसउणी’ इति । अवसन्नाचार्यो नैमित्तिकः तस्य रुच्चगो-भागिनेश्च भग्नव्रतः वणिजां समीपे प्रेषणं व्यवहरकेण उक्तं-किं रूपकान् शकुनिका ह-गति ? इत्येकः । ‘बिइआं भंडोलगनउलगं’ इति । द्वितीयेन द्रम्म-न-उलकः दत्तः । ‘एगो घयगुलमंतो अन्नो वंसतणकट्टा बाहिं’ इति । एकेन सूरिभणितेन घृतगुडादिकम् अन्तः-मध्ये ग्रामस्य क्षिप्तम् । अन्ये-न वसतृणकाष्ठानि बहिः क्षिप्तानि ग्रामदाहे उपकृतानि, अन्तस्तु घृतादीनि दग्धानि । ‘अंतो उ सउणिनिमित्तं’ इति । अन्तर्दग्धे गुडादौ पश्चात् सूरिणा उक्तं-किं निमित्तं शकुनिका व्युत्सृजति ।पुव्वीभिलासि उवरि सुत्तो ‘वावरप’ इति । व्यापारं करोति इत्यर्थः । अन्नोन्नाहिठानसेवणत्ति भणियं द्वाइ इति पुतसेवा इत्यर्थः ।

पावण-पावनं । इति जीतकल्पपर्यायाः समाप्ताः ।

पाक्षिकवृत्तौ- पक्खसंधी-अमावास्या । ‘तो कइ निज्जुत्तीप गुमइ’ इति । आवश्यकरनिर्युक्तिः । ‘उत्सन्नवधादिलिङ्गम्य’ मिति । उत्सन्नं-बाहुल्यतः । अत्र वृद्धसम्प्रदायः-हथुत्थरणं-खरडं १ कोयव-ओ-बूरडिया २ पावारो-सलोमपडओ ३ नवओ-जीणं ४ ददगालि-धोयपांत्ती सदसवत्थं ति भणियं होइ । रालग-कंगू ।

संवत् १२१२ आषाढ वदि १२ गुरौ लिखितेयं सिद्धान्तोद्धार-पुस्तिका । ग्रंथाग्र १६७० द्वितीयखण्डः ।

प्रशस्तिः ।

शिष्याम्भोजवनप्रबोधनरवेः श्रीधर्मघोषप्रभोः

वक्त्राम्भोजविनिर्गता कतिपयाः सिद्धान्तसत्का अमी ।

पर्याया गणिचन्द्रकीर्तिकृतिना सञ्चिन्त्य सम्पिण्डिताः

स्वस्य श्रीविमलाख्यसूरिगणभृच्छिष्येण चिन्ताकृते ॥ १ ॥

अस्ति श्रीमदखर्वपर्वततिभिः सर्वोदयः क्षमातले

छायाछन्नदिगन्तरः परिलसद्भव्यावलीसङ्कुलः ।

सेवाकारिनृणां नवीनफलदोऽप्यश्रान्तसान्द्रद्युति-

निश्छिद्रः सरलत्वकेतुनिकरः प्राग्वाटवंशः सताम् ॥ २ ॥

मौक्तिकहारसङ्काशः समो....व नीहिलः ।

श्रावकगुणसंयोगान्नराणां हृदये स्थितः ॥ ३ ॥

समजनि धनदेवः श्रावकस्तस्य सूनुः

प्रथितगुणसमुद्रोऽमन्दवाणीविलासः ।

गगनबलयरङ्गतकीर्तिचन्द्रोदयेऽस्मिन्

लगति न च कलङ्कः रञ्जनं यस्य सत्के ॥ ४ ॥

७२

तस्य च भार्येन्दु.....मती.....पुत्रः गुणरत्नैकरोहणाचलः
धर्मचटनद्रुममलयकीर्ति-सुधाधवलितसमस्तविश्ववलयो यशोदेवश्रेष्ठी-
तस्य च

‘आम्बीति नाम्ना जनवत्सलाऽभूद्, भार्या यशोदेवगृहाधिपस्य ।
यस्याः सतीनां गुणवर्णनाया माद्यैव रेखा क्रियते मुनीन्द्रैः ॥
तयोश्च पुत्रा उद्धरण आम्बीगवीरदेवाख्या बभूवुः । सोलीलाली-
सोखीनामानश्च पुत्रिकाः सञ्जक्षिरे । अन्यदा च सिद्धान्तलेखन-
बद्धादरेण जिनशासनान्वरञ्जितचित्तेन यशोदेवश्रावकेण सिद्धान्त-
विचारपर्यायपुस्तिका लेखयामास ।

पूज्यश्रीविमलाख्यसूरिगणभृच्छिष्यस्य चारित्रिणां
योग्याऽसौ गणिचन्द्रकीर्तिविदुषो विद्वज्जनानन्दनी ।
शास्त्रार्थस्मृतिहेतवे परिलसज्ज्ञानप्रपा पुस्तिका
भक्तिप्राञ्चितयत्युपासकयशोदेवेन निर्मापिता ॥ १४ ॥
यावच्चन्द्रवीनभस्तलजुषौ यावच्च देवाचलां
यावत्सप्तसमुद्रमुद्रितमही यावन्नभोमण्डलम् ।
यावत्स्वर्गविमानसन्ततिरियं यावच्च दिग्दन्तिन-
स्तावत् पुस्तकमेतदस्तु सुधियां व्याख्यायमानं मुदे ॥ १ ॥
इति प्रशस्तिः समाप्ता ।

प्रकाशक :

आगमोद्धारकग्रंथमालाना एक कार्यवाहक

शा. रमणलाल जयचन्द्र

कपडवंज (जि. खेडा)

द्रव्यसहायक :

रु. २५००-००

श्री शांतिनाथजी जैन देहरासर ट्रस्ट,

नवापरा सुरत.

मुद्रक : सहयोग प्रिन्टिंग प्रेस, जबाहर रोड-बीलीमोरा.

प्रकाशक :

जागमोद्धारकग्रंथमालाना एक कार्यवाहक
शा. रमणलाल जयचन्द्र
कपडवंज (जि. खेडा)

द्रव्यसहायक :

रु. २५००-००

श्री शांतिनाथजी जैन देहरासर ट्रस्ट,
नवापरा सुरत.

मुद्रक : सहयोग प्रिन्टिंग प्रेस, जबाहर रोड-बीलीमोरा.